

ENIGME OZN

ROGER BOAR & NIGEL BLUNDELL

EDITURA Z
COLECȚIA **ALIENS**

ROGER BOAR & NIGEL BLUNDELL
ENIGME OZN

Copyright ©. Toate drepturile asupra versiunii
în limba română aparțin Editurii Z.

ROGER BOAR & NIGEL BLUNDELL

ENIGME OZN

Traducere de
MANUEL PĂUN

EDITURA Z
1996

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: USSOFT și EDITURA Z

Octopus Books Ltd, London

1983

DEFINIȚII

OBIECT ZBURĂTOR NEIDENTIFICAT: Orice obiect zburător care prin performanțele, caracteristicile aerodinamice sau trăsăturile sale neobișnuite nu corespunde nici unui tip de avion sau de rachetă cunoscut la ora actuală, sau care nu poate fi identificat drept un obiect cunoscut. (Regulamentul nr. 200-2 al Forțelor Aeriene ale S.U.A.)

ÎNTÂLNIRI DE:

GRADUL ÎNTÂI: observarea unui OZN în imediata apropiere.

GRADUL DOI: OZN-ul lasă urme, rănește sau provoacă paralizia ființelor umane, sperie animale, perturbă funcționarea motoarelor de automobile, emisiile și recepția radio și de televiziune, lasă urme de aterizare.

GRADUL TREI: ființe umane văd sau întâlnesc ocupanți ai OZN-urilor.

(Dr. J. Allen Hynek, Centrul de studii OZN, Evanston, Illinois)

INTRODUCERE

Un președinte al Statelor Unite a văzut un OZN și pentru a afla mai mult a alocat 20 de milioane de dolari unei anchete. Campionul mondial la box a văzut unul pe când se antrena alergând în Central Park din New York. Conducătorul unei insule din Caraibe a văzut unul și a supus fenomenul spre dezbattere Națiunilor Unite. V. Thant, Secretarul General al ONU, le-a numit „cea mai importantă problemă cu care se confruntă lumea, alături de războiul din Vietnam“. Acest război s-a terminat de mult, dar oamenii continuă să vadă obiecte zburătoare neidentificate.

Milioane de oameni responsabili, de încredere, au semnalat apariția OZN-urilor. Polițiști, preoți, politicieni și piloți au fost cu toții uluiți de inexplicabilele cascadorii aeriene ale unor nave ciudate. Un număr din ce în ce mai mare de oameni pretind că au întâlnit chiar componenți ai echipajelor acestor siluete aeriene strălucitoare. În urma acestor întâlniri, unii au suferit răni ce au sfidat cele mai sofisticate tratamente concepute de medicina umană. Unii chiar și-au pierdut viața în urma acestor stranii contacte ce s-au dovedit a fi mult prea șocante. Și, în ciuda scepticismului guvernelor și al oamenilor de știință, care afirmă că astfel de lucruri nu există, OZN-urile au fost și sunt observate în întreaga lume.

CAPITOLUL I

FENOMENE MISTERIOASE ÎN ÎNTREAGA LUME

De zeci de ani de zile, cei ce pretind că au văzut obiecte zburătoare neidentificate sunt luați în răs și tratați ca niște măscărici. Cu toate acestea, semnalarea fenomenelor OZN continuă, într-un ritm din ce în ce mai susținut. În fiecare an, martori de încredere, al căror profesionism este incontestabil, aduc noi și solide dovezi. Mărturiile lor se fac auzite din întreaga lume...

ANUL OZN-URILOR

Animalele lansează mesaje de avertizare

Gary Flatter puse frână brusc, oprindu-și camionul. Nu-i venea a-și crede ochilor. În fața sa, o curioasă menajerie traversa șoseaua: șapte iepuri, un raton, o cârțiță și câteva pisici. În acest timp, putea auzi un sunet straniu, ascuțit. Animalele părăsiseră câmpul din apropiere, iar când Flatter aruncă o privire peste gardul viu, înțelese și de ce. Două siluete îmbrăcate în costume argintii se holbau la el.

Era data de 22 octombrie 1973, iar America se afla în mijlocul unui val de apariții OZN. Flatter îl însoțise pe prietenul său, ajutorul de șerif Ed Townsend, pe drumul național 26, lângă Hartford, Indiana, unde un șofer semnalase apariția pe autostradă a două creaturi ciudate. Odată ajunși acolo, constataseră că nu era nimeni pe șosea, iar șeriful se hotărâse să se întoarcă în oraș. Flatter, însă, s-a decis să mai rămână pentru un timp la fața locului.

Observând creaturile în lumina farurilor, văzu că aveau cam un metru și douăzeci de centimetri înălțime, capetele ca niște ouă ce păreau a fi acoperite cu măști de gaze. Deloc intimidati de lumină, ființele începură să se dea în spectacol, sărind foarte mult în sus și plutind înapoi în jos. Apoi, dispărură zburând în întuneric, lăsând în urmă o vagă dâră de culoare roșie.

Cu cinci zile mai înainte, pe o șosea lângă Danielsville, Georgia, Paul Brown văzuse două ființe a căror descriere se potrivea cu cea oferită de Flatter. El a declarat polițiștilor că o lumină strălucitoare a trecut cu un vâjâit pe deasupra mașinii sale și că a văzut cum un obiect conic a aterizat pe șosea cam la o sută de metri de locul unde se afla. A pus frâna brusc și, văzând cum siluete mici ieșeau din obiectul necunoscut, a luat pistolul din torpedou și s-a adăpostit în spatele ușii deschise a șoferului, gata să le înfrunte. Creaturile însă n-au mai înaintat spre el, întorcându-se la nava ce a decolat rapid. Brown a afirmat că a tras câteva focuri spre OZN-ul fugar, dar nu l-a nimerit.

Puțin după miezul nopții, pe 4 noiembrie, în același an, în Goffstown, New Hampshire, Rex Snow și-a asmuțit câinele asupra a două ființe îmbrăcate în argintiu care se aflau în grădina sa puternic luminată. Câinele, un ciobănesc german bine dresat, s-a repezit la străini. Când a ajuns la vreo zece metri de ele, creaturile și-au încetat brusc activitatea, holbându-se la el. Câinele a înlemnit, mârâind ușor, apoi s-a furișat până în casă pe lângă stăpânul său înmărmurit, unde s-a așezat pe jos, schelălăind, evident speriat. Mai târziu, Snow avea să declare că fusese la rândul său copleșit de un puternic simț al pericolului. Avusese la el pistolul de calibru 38, însă tremurase prea tare pentru a-l putea ține cum trebuie.

A intrat și el, în urma câinelui, în casă și a continuat să privească ciudatele ființe, pe fereastră. Păreau a fi luminoase, cu urechi foarte mari, ascuțite, cu niște adâncituri întunecate, de forma unui ou în loc de ochi, și având nasuri

mari și ascuțite. Capetele le erau acoperite cu măști de tipul celor ale Klu-Klux-Klan-ului, de aceeași culoare ca și costumele.

Siluețele păreau să culeagă ceva de jos și să pună în pungi argintii, cu mișcări lente, calculate. După un timp, s-au îndepărtat în direcția unei păduri din apropiere. Snow a sunat la poliție, însă înainte de sosirea celor anunțați, pădurea s-a luminat brusc, într-un mod straniu, apoi s-a cufundat din nou în întuneric.

Polițiștii erau siguri că Snow văzuse ceva ciudat și înfricoșător. Au declarat că omul tremura ca o frunză și era încă galben ca ceara când le-a spus povestea.

Cu trei luni în urmă, pe 20 august, martori de încredere din 22 de orașe din Georgia declarau că văzuseră nave ciudate pe cer. Pe 3 octombrie, un ajutor de șerif și patru pădurari au văzut un obiect de forma unei farfurii „de mărimea unei case cu două dormitoare” efectuând manevre deasupra localității Tupelo, Mississippi, locul nașterii lui Elvis Presley. Au mai declarat că avea lumini roșii, verzi și galbene.

Doctorul J. Allen Hynek, care a fondat un Centru pentru studii OZN la Granston, Illinois, a adunat 1474 de mărturii autentificate, semnalând apariții OZN în acel an. Generalul-maior John Samford, fost șef al Informațiilor la Pentagon, a recunoscut: „Am primit rapoarte de la observatori credibili privind lucruri aproape incredibile.”

Iar senatorul Barry Goldwater, general-maior în retragere al Forțelor Aeriene ale SUA, a spus: „N-am văzut niciodată un OZN, dar când piloți ai aviației militare, ai marinei militare și ai aviației civile îmi declară că au zărit zburând lângă aripa lor ceva ce nu era un avion, eu nu pot să nu-i cred.”

Un sondaj Gallup de la finele anului 1973 releva că 15 milioane de americani credeau că au văzut un OZN, iar 51 la sută din populația adultă considera că OZN-urile există.

SFĂTUITORI DIN SPAȚIU

Fermierul Pat McGuire pretinde că 500 de hectare din ferma sa de lângă Laramie, Wyoming, s-au transformat dintr-un deșert sterp într-o suprafață fertilă datorită sfatului unor extraterestri dintr-un OZN.

McGuire, soția sa, cei opt copii și un cuplu ce locuiește la fermă afirmă cu toții că timp de șapte ani, aproape noapte de noapte, obiecte zburătoare neidentificate de diferite forme și mărimi au plutit deasupra teritoriului fermei.

„Au cam 100 de metri lățime și 20 înălțime și nu par a avea o limită de viteză“, a declarat McGuire reporterilor. „La început ne-am speriat de ele, mai ales că am găsit vite mutilate pe pajiște. Într-o seară din 1976, cumnatul meu și cu mine am văzut o navă plutind deasupra unui vițel. Animalul a mugit o vreme, apoi OZN-ul a plecat și l-a luat cu el.“

Vizitele au continuat, însă cireada a rămas de atunci intactă. Treptat, McGuire și familia sa au căpătat curaj. Apoi, într-o noapte, extraterestrilor au stabilit contactul cu fermierul, luându-l la bordul navei lor.

Acesta și-a amintit evenimentul în cursul unei ședințe de hipnoză susținută cu doctorul Leo Sprinkle, parapsiholog de la Universitatea din Wyoming, asistat de un psihiatru.

În transă, McGuire a descris extraterestrilor ca având aproximativ un metru optzeci înălțime, ochii mari, buze subțiri și capete lipsite de păr. Aceștia i-au spus să sape un puț în zona câmpiilor înalte din apropierea fermei sale.

Câteva zile mai târziu, McGuire a consultat geologi experți în foraj. I s-a spus că terenul se afla la 2100 de metri deasupra nivelului mării și că nu avea nici o șansă de a găsi apă acolo. McGuire însă nu a ținut cont de ei și nici de vecinii care-l considerau nebun. A cumpărat pământul, a străpuns crusta superioară și a dat de un mare curent subteran la o sută șase metri adâncime. Curând după aceea, treizeci de

tone de apă curată, proaspătă țâșneau din deșert în fiecare minut.

În 1980, în urma studierii afirmațiilor făcute de McGuire, atât sub hipnoză cât și conștient, doctorul Sprinkle a declarat: „Cred că nava care a apărut deasupra fermei sale ar putea fi un ambasador al bunelor intenții ale unei civilizații extraterestre. Cred că oameni ca Pat McGuire sunt aleși să răspândească vestea prezenței lor printre noi. Și cred că un contact la scară largă se va stabili în cursul următorilor zece ani.“

Prima farfurie zburătoare

Deși obiecte zburătoare neidentificate au fost semnalate pe Pământ timp de secole, prima dată ele au fost descrise ca farfurii zburătoare în 24 iunie 1947. Aceasta este ziua în care Kenneth Arnold, vânzător de aparatură contra incendiilor și experimentat pilot, a decolat de pe aeroportul Chehalis din statul Washington pentru a ajuta la căutarea unui avion de transport C-46, care se prăbușise în Cascade Mountains.

Pe când zbura în cerc, căutând urme ale prăbușirii, o strălucire luminoasă i-a atras atenția. „Am observat, de parte, la stânga mea și spre nord, o formațiune de nouă obiecte foarte strălucitoare, venind din apropierea Muntelui Baker, zburând extrem de aproape de vârfurile muntoase, cu viteze uluitoare“, avea să declare Arnold. „Nu păreau să lase dâre în urmă și nu zburau ca nici unul dintre avioanele pe care le-am mai văzut... așa cum ar zbura o farfurie aruncată razant față de suprafața unei ape.“ În dimineața următoare, un ziar publica expresia „farfurie zburătoare“, iar omul de afaceri din Idaho își căpăta astfel locul în istoria OZN.

VIZITATORI LA CLUBUL DE TIR CU ARCUL

Când două OZN-uri au săgetat cerul de deasupra clubului de tir cu arcul din Augusta Country, Virginia, William Blackburn a suferit șocul vieții sale.

Blackburn, care locuia în Waynesboro, o localitate din apropiere, muncea singur în incinta clubului când a zărit două obiecte pe cer. A văzut cum cel mai mic dintre ele cobora în cercuri, aterizând în cele din urmă la doar 16 metri de locul unde Blackburn stătea cu gura căscată de uimire.

Trei ființe extraordinare au ieșit din obiect, fiecare având cam un metru înălțime și purtând costume strălucitoare de aceeași culoare cu cea a navei. Una dintre ele avea un deget extrem de lung și toate posedau ochi pătrunzători „ce păreau că se uită prin tine”.

Extraterestrii au avansat câțiva pași spre Blackburn. Deși avea în mâini o secure cu două tăișuri, acesta era împietrit, paralizat de frică. „Scoteau niște sunete de neînțeles. Apoi s-au întors la navă, intrând printr-o ușă ce părea să se decupeze din corpul navei”, a declarat Blackburn. „Apoi nava s-a înălțat în aer și a dispărut.”

Blackburn a spus cercetătorilor OZN că raportase incidentul unei agenții guvernamentale — a refuzat să precizeze care — și că fusese interogat și apoi amenințat să nu povestească nimănui cele văzute.

NU ERA ÎN PROGRAMĂ

OZN-uri survolează curtea școlii

Întâlnirea Brendei Maria cu un OZN a fost prea apropiată pentru a fi plăcută. S-a petrecut pe terenurile liceului din localitatea Beverly, Massachusetts.

Pe 22 aprilie 1966, într-o zi de vineri, la ora 9 dimineața, fiica vecinei ei, Nancy Modugno, în vârstă de 11 ani, a dat buzna în camera în care tatăl ei se uita la televizor și a spus

că un obiect oval, de forma unei mingii de rugby și mare cât un automobil a trecut în zbor prin fața ferestrei dormitorului ei. Obiectul avea lumini verzi, albe, albastre și roșii.

Când Brenda, împreună cu o altă vecină, Barbara Smith, a ajuns la fața locului, Nancy devenise aproape isterică. Încă se mai vedeau lumini pulsând din direcția terenurilor școlii din apropiere. Cele două femei, cărora li se alăturase mama fetei, Claire, s-au hotărât să se ducă acolo pentru a liniști mintea răătăcită a copilului și pentru a-i dovedi că ceea ce aceasta văzuse era doar un avion.

Ajungând însă pe teren, au văzut trei obiecte strălucitoare, ovale, plate, zburând în cercuri. Unul dintre ele plutea deasupra clădirii școlii, celelalte fiind mai departe. Deodată, cel mai apropiat dintre OZN-uri începu să se miște înspre ele. Claire și Barbara s-au întors și au fugit, fără să-și dea seama la început că Brenda nu mai era cu ele. În cele din urmă, de pe o ridicătură, s-au întors și au devenit martorele unei priveliști terifiante. Brenda țipa și își acoperea capul cu mâinile, în timp ce obiectul plutea la doar șase metri deasupra ei.

„Tot ce puteam vedea era o atmosferă cețoasă, confuză și niște lumini care străluceau, încet, în cercuri, deasupra capului meu“, și-a amintit ea mai târziu. „Eram extrem, extrem de surescitată — nu speriată, ci curioasă. Mi-era însă frică să nu se prăbușească în capul meu.“

Când OZN-ul s-a înălțat din nou deasupra școlii, cele trei femei au fugit înapoi la casele lor pentru a-și alerta vecinii, iar o parte din aceștia au văzut și ei obiectele. Unul dintre ei a chemat poliția. Doi ofițeri au sosit cu o mașină de patrulare și au intrat pe terenul școlii, în timp ce alții, rămași la secție, au alertat Forțele Aeriene.

La apropierea a două avioane și a unui elicopter, cele trei OZN-uri și-au luat zborul și au dispărut. Zgomotele și modul în care erau luminate avioanele venite să intercepteze cele trei obiecte i-au făcut pe vecini să afirme că acestea din urmă nu erau nave obișnuite. Și asta pentru că nu sco-

teau nici un sunet — nici măcar atunci când pluteau deasupra capului Brendei Maria.

COMUNICARE PRIN NUMERE

Conversația luminoasă a lui Gary Storey

Un partizan entuziast al OZN-urilor, Gary Storey, pretinde că a făcut schimb de mesaje cu un obiect neidentificat ce trecea pe deasupra casei cumnatului său din Newton, New Hampshire, dimineața devreme, în data de 27 iulie 1967, într-o zi de joi.

Storey instalase un telescop pentru a observa Luna, când atenția i-a fost atrasă de o strălucire puternică. Schimbând lentilele, s-a concentrat asupra fenomenului și a văzut o serie de lumini clipind succesiv pe marginea a ceea ce părea a fi un disc mare.

Urmându-și primul impuls, cumnatul lui Storey a aprins și a stins o lanternă de trei ori. Brusc, obiectul s-a întors pe partea cealaltă, fără însă a părea să se răsucescă. Apoi, ca răspuns la semnalul lanternei, a scăzut de trei ori consecutiv intensitatea luminilor sale.

Celor doi, ambii foști transmisioniști în armată, nu le venea să-și creadă ochilor. Au transmis din nou, mai întâi patru semnale, apoi cinci. De fiecare dată, discul a repetat numărul, mișcându-se înainte și înapoi.

Deodată, cei doi au auzit un avion apropiindu-se. „Obiectul și-a stins toate luminile până când avionul a trecut“, afirmă Storey. „Credeam că plecase. Apoi a reapărut, era un obiect oval și alb, cam de zece ori mai strălucitor decât înainte.“

Conversația luminoasă a fost reluată. Ciudata navă răspundea la un semnal lung și la unul scurt, repetând exact numărul și durata fiecărui mesaj de vreo nouă sau zece ori. Apoi, și-a aprins toate luminile pentru o ultimă dată și a dispărut în spatele unei linii de copaci.

Numeroși oameni de știință și organizații de cercetare a fenomenului OZN au analizat afirmațiile lui Storey și ale cumnatului său, însă nu au putut găsi o explicație convențională evenimentului. Preotul din localitate a garantat pentru sora și cumnatul lui Storey, spunând că erau amândoi oameni cu frica lui Dumnezeu, care nu mințeau și nu urmăreau să câștige publicitate. Mărturia lor a fost inclusă în dosarul celor ce sugerează că OZN-urile ar putea fi conduse de ființe inteligente, dornice să stabilească legături cu oamenii.

• *UN „BUMERANG“ ÎN PICAJ DEASUPRA FABRICII*
O inspecție prietenoasă de sus

Muncitorii unui atelier de reparații al fabricii de farinare a cuprului din Morenci, Arizona, declară că o navă spațială masivă s-a abătut în picaj asupra fabricii în ianuarie 1981. Părea să examineze unul din cele două furnale de 195 metri înălțime, proiectând o rază luminoasă asupra sa.

Cei patru oameni ce reparau celălalt furnal au afirmat că OZN-ul avea forma unui bumerang și dimensiunile a patru stadioane de fotbal. Pe suprafața sa se găseau 12 lumini roșii mici și o rază de lumină albă dedesubt, care servea cercetării.

„S-a oprit, așa, într-un fel suspendat în aer deasupra furnalului și a dirijat lumina albă în interiorul acestuia“, spune muncitorul Randel Rogers, de 20 de ani. Colegul său, Larry Mortensen, adaugă: „Nu am văzut niciodată un avion care să plutească așa. Aveam senzația că nu e agresiv. N-a făcut absolut nimic care să ne sperie. Oricine ar fi fost înăuntru, era prietenos.“

Un al treilea membru al echipei de muncitori, Kent Davis, a spus că în timpul examinării furnalului, una dintre luminile roșii de la marginea „bumerangului“ s-a desprins de acesta cu o viteză uluitoare, revenind pe locul său după câteva clipe. Apoi, întregul obiect s-a răsucit brusc și a plecat din loc ca o rachetă.

OZN-ul a mai fost văzut și de către cei 100 de membri ai fanfarei unui liceu care exersau pe terenul de fotbal al liceului din Morenci, la peste un kilometru și jumătate depărtare. Directorul Bruce Smith a declarat: „M-am uitat în sus și am văzut o grămadă de lumini în formă de V. Nu se auzea nici un sunet. A plutit așa câteva minute, apoi a dispărut în înaltul cerului.“

Alarmă la fermă

O farfurie zburătoare strălucitoare, argintie a vizitat de trei ori o fermă din Cherry Creek, statul New York, în data de 19 august 1965. Cei patru muncitori care au privit-o cum colora norii în verde și lăsa, în coborâre dăre roșii și galbene, nu s-au alarmat prea tare spre deosebire de animale. Un taur a îndoit bara din fier de care era legat, iar producția de lapte a unei vaci a scăzut de la două măsuri și jumătate la una singură.

HALOURI DEASUPRA MISIUNII

Mărturii din Papua

Părintele William Melchior Gill, preot anglican, și-a terminat cina la misiunea sa din Boianai, în Papua, Noua Guinee, și s-a hotărât să facă o plimbare prin împrejurimi. S-a uitat în sus pentru a vedea strălucirea lui Venus. Ce era însă oare acea lumină nouă de lângă planetă?

Holbându-se în sus, observă mai multe obiecte strălucitoare străpungând în sus și în jos plafonul de nori ce începea să se formeze, proiectând halouri de lumină pe norii pe lângă care treceau. Apoi a zărit ceva și mai fascinant. Siluete humanoide au ieșit din unul dintre obiecte și au început să meargă pe el de colo-colo. Făceau niște operațiuni pe punte. Profesori, asistente medicale și copii au ieșit cu

toții afară să privească strania activitate ce se desfășura la mai mult de 100 de metri în aer. Un total de 38 de persoane au observat siluetele în intervalul de trei ore care s-a scurs până la căderea serii.

Părintele Gill era un om calm, meticulos. A notat cu grijă tot ceea ce se întâmplase și a obținut semnături de la 25 de martori adulți în vederea raportului său, datat 26 iunie 1959.

În cursul nopții ce a urmat, ciudatele forme s-au întors. O fată din partea locului l-a anunțat pe părintele Gill la ora 18.02, pe când soarele apunea. Mai rămâneau încă 15 minute de lumină pentru a observa patru creaturi mișcându-se pe puntea a ceea ce părea a fi o „navă mamă“, în timp ce două OZN-uri mai mici pluteau, unul deasupra, iar celălalt în depărtare, în spatele unor dealuri.

„Două din creaturi păreau să facă ceva“ nota părintele Gill. „Din când în când, se aplecau și își ridicau brațele ca și cum ar fi montat sau ar fi reglat ceva.“

În clipa în care una dintre siluete a privit în jos, preotul i-a făcut cu mâna. A rămas uimit când i s-a răspuns la salut. Un alt privitor și-a ridicat ambele mâini deasupra capului, legănându-le. Cele două ființe rămase pe punte au făcut și ele întocmai. În curând, toate patru se aflau în vârful navei lor, dând energic din mâini.

Unul dintre băieții de la misiune a alergat să aducă o lanternă, căci se lăsa noaptea, și a lansat o serie de semnale Morse către obiect. Siluetele răspundeau „cu mișcări laterale, ca de pendul“. Timp de vreo treizeci de secunde, OZN-ul a înaintat, iar grupul de martori, acum în număr de vreo doisprezece, au început să țipe și să le facă vizitatorilor semn să aterizeze. N-au primit nici un răspuns. „După încă două, trei minute, creaturile au încetat să mai fie interesate de noi și au dispărut sub punte“, a declarat mai târziu părintele Gill.

OZN-ul a plutit deasupra misiunii cel puțin o oră, însă pe măsură ce se lăsa noaptea vizibilitatea devenea din ce în ce mai redusă din cauza norilor ce se instalau la joasă înălțime.

La 22.40 însă, o explozie extrem de violentă a trezit toți locuitorii din Boianai care se duseseră să se culce. Toată lumea s-a repezit afară, însă nimeni n-a putut vedea nimic pe cer.

Părintele Gill a raportat cele văzute atașatului aviației australiene, care a contactat ulterior Forțele Aeriene ale SUA. Preotul a recunoscut că, la un moment dat, crezuse că formele ar putea fi „doar niște noi invenții americane“. Dar aviația nu dispunea de nici un avion capabil să plutească atât de jos încât să se poată zări oameni pe suprafața sa, și nici de vreo navă capabilă să plutească, suspendată în cer, complet silențioasă. Ei au oferit propria lor explicație: cele văzute ar fi fost „stele și planete“. Dar astronomul dr. J. Allen Hynek scria, cu cincisprezece ani mai târziu, după vizitarea localului misiunii: „Se pare că mai am încă de trăit până să ajung să văd stele sau planete coborând prin nori la o înălțime de șase sute de metri și luminându-i, așa cum s-a întâmplat.“

Părintele Gill însuși scria unui prieten: „Aseară, noi, cei din Boianai am putut observa timp de patru ore apariții de tip OZN. Fără îndoială, navele acelea sunt conduse, manevrate de un anume gen de ființe. Am trăit momente care-ți taie răsuflarea...“

În cursul acelei luni, în Papua au fost raportate aproape șaiszeci de apariții OZN. Negustorul Ernie Evernett a oferit ceea ce reprezintă probabil cea mai vie descriere. El a văzut un obiect verzui cu o coadă de flăcări albe. „Plutea cam la o sută cincizeci de metri deasupra mea“, spune el. „Lumina se răspândea scăzând în intensitate, din patru sau cinci hublouri de sub o bandă circulară de la mijlocul navei. Obiectul avea forma unei mingii de rugby.“

PANICA ÎN JUNGLĂ

„Toate generatoarele s-au oprit...“

De-a lungul anilor de război petrecuți în junglă, soldații americani din Vietnam, căliți în luptă, se obișnuiseră cu ne-

prevăzutul. Pe 19 iunie 1966 însă, o parte din cei 40000 de militari ai taberei de la Nha Trang au avut parte de șocul vieții lor. Iar acesta le-a venit din cer.

O păcăleală în cameră

Hohote de râs a stârnit în Camera Comunelor a Regatului Unit interpelarea pe care un parlamentar conservator a adresat-o Ministerului Apărării, cu privire la o „farfurie zburătoare” care a băgat în sperieți locuitorii comitatului Lancashire, în martie 1957. Domnul J. A. Leavey, care reprezenta Heywood și Royton, a vrut să știe dacă ministrul era la curent cu „Apariția”.

Subsecretarul Charles Orr-Ewing s-a ridicat de pe banca guvernamentală și s-a întors către Președintele Camerei, asigurând adunarea de faptul că „obiectul nu provine din spațiul cosmic, ci dintr-o spălătorie din Rochdale...”

Când hohotele de râs s-au mai potolit, a adăugat: „Era format din două mici baloane cu hidrogen, luminate cu un bec de lanternă și proiectate de un mecanic de la o spălătorie.” Cel responsabil de panica din Wardle, un sat de lângă Rochdale, era Neil Robinson, de treizeci și cinci de ani. Ulterior, el a declarat: „Am cumpărat baloanele cu cinci pence (șase cenți SUA) bucata și am vrut să fac un experiment de detectare a curenților de aer. Nu mi-am închipuit că micile mele baloane de testare se vor ridica până a ajunge să fie discutate în Parlament.”

Sute dintre ei se aflau afară, vizionând filme la un proiector proaspăt sosit când, deodată, o lumină strălucitoare a apărut din senin. Sergentul Wayne Dalrymple a descris într-o scrisoare către părinți ce s-a întâmplat mai departe:

„La început am crezut că era un incendiu — izbucnesc mai tot timpul pe-aici — însă am văzut că nu era vorba de așa ceva. Flacăra trecea de la viteze foarte mici la viteze

foarte mari. Unii piloți de aici au spus că părea a fi cam la opt mii de metri altitudine.

Apoi a izbucnit panica. S-a repezit drept spre noi, oprindu-se brusc cam la o sută, o sută cincizeci de metri distanță de sol, Lumina valea asta și munții din jur de parcă am fi fost în miezul zilei. Totul strălucea.

După aceea a luat-o în sus, în sus de-a binelea. S-a îndepărtat drept în sus și a dispărut complet în două-trei secunde. Ceea ce a șocat pe toată lumea a fost că a făcut să se oprească, sau poate n-a făcut, dar, în orice caz, generatorul nostru s-a oprit și totul s-a scufundat în întuneric, iar la baza aeriană aflată la vreo opt sute de metri distanță toate generatoarele s-au oprit, așa cum s-au oprit și motoarele a două avioane ce erau pe punctul să decoleze.

Timp de patru minute, nu a fost mașină, camion sau avion care să meargă. S-au stins și motoarele și luminile celor opt mari buldozere care taie drumuri în munte. Un avion plin de experți de la Washington a ajuns aici în după-amiaza următoare, să facă cercetări.

Dalrymple a verificat toate cele șase generatoare diesel care funcționau independent unul de celălalt, în căutarea unei defecțiuni, dar n-a găsit nici una. Ulterior, s-a constatat că un petrolier Shell ancorat în apropierea țărmului a rămas fără energie electrică în jurul aceleiași ore, aparent fără nici un motiv.

Vă rog, domnule...

Douăzeci de copii, în vârstă de șase și șapte ani, au dat buzna în biroul directorului școlii primare din Wawne, Humberside, spunându-i că au văzut un obiect ciudat pe cer. Copiii nu mai auziseră niciodată de farfurii zburătoare, dar au descris un OZN clasic: „ca o farfurie cu fundul în sus și cu o ridicătură rotunjită în vârful.”

SURPRINS CU APARATUL FOTO

Fotografii japonezi intră în acțiune

OZN-urile au fost semnalate în întreaga zonă a Orientului îndepărtat, iar unele au fost chiar fotografiate. Pe 19 octombrie 1975, Osamu Tsugaane a făcut o poză unei forme aurii asemănătoare unui castron adânc, întors cu fundul în sus, deasupra unei baze aeriene la Hya Kuri. Aflat în vacanță, într-o suburbie a Bangkok-ului, în Thailanda, la data de 7 martie 1973, Akiteru Takao a văzut și imortalizat cu ajutorul aparatului de fotografiat un glob plutitor argintiu. Iar

pe 9 iulie, în același an, sergentul de poliție Yoshiyuki Matsuda a fotografiat locul producerii unui accident, la o intersecție în orașul Nagai, surprinzând prezența pe cer a unui obiect lucitor, alungit, în formă de ou. Natura obiectului a rămas necunoscută tuturor experților ce l-au studiat.

Hideichi Amano n-a avut nici o șansă de a fotografia înfricoșătorul străin pe care l-a întâlnit în apropierea orașului Sayama, pe 3 octombrie 1978. Amano, radioamator, ajunsese cu mașina până în vârful unui deal de lângă oraș pentru a transmite mesaje fără interferențe, lăsându-și fiul în vârstă de doi ani adormit pe bancheta din spate. Când s-a întors însă la mașină, l-a găsit pe băiat înconjurat de o lumină stranie și având spume la gură.

A încercat să pornească mașina, însă motorul era mort. Apoi, a simțit în frunte apăsarea unui obiect metalic și s-a întors pentru a vedea o creatură cu fața rotundă, urechi mari, ascuțite, ochi rotunzi, albaștri și fără gât. Obiectul ce atingea capul lui Amano era un fel de tub ce ieșea din gura creaturii.

Timp de cinci minute, mesaje spațiale straniei au fost induse telepatic, prin tub, în mintea omului; uluitor, avea să le reproducă, sub hipnoză. Apoi, extraterestrul a dispărut pur și simplu și tot ceea ce Amano, în panica sa, aprinsese — luminile, radioul, motorul mașinii — a revenit la viață.

SINDROMUL CHINEZ

Semnalarea OZN-urilor: trecut și modernitate

Aviatorii și oamenii de știință chinezi au semnalat și ei prezența unor obiecte ciudate pe cer. Deși guvernul cenzurează acest gen de informații, două rapoarte din ultimii ani au ajuns și în Vest.

În iulie 1977, astronomul Zhang Zhousheng și câțiva din colegii săi de la Observatorul astronomic din Yunnan au reperat trecerea în zbor a unui obiect strălucitor, de la nord către vest. „Miezul său era galben și avea o extensie spirală gigantică“, declara Zhang. „Era foarte strălucitor, în ciuda luminii venite de la Lună și era colorat în verde-albăstrui.“

Cu zece luni mai târziu, pilotul militar Zhon Quington și alți piloți vizionau filme lângă barăcile lor din nord-vestul Chinei, când un imens obiect lucitor a străbătut cerul de deasupra lor.

„A trecut pe deasupra capetelor noastre la șapte mii de metri altitudine și a dispărut după niște case“, a spus Zhon. „Părea să aibă două puternice lumini de căutare în față și o dâră luminoasă în coadă. Lungimea razelor de lumină se schimba continuu, dând naștere unei păcle în jurul obiectului.“

Istoria Chinei este și ea purtătoarea unor observații interesante. Shen Kua a fost un vestit om de știință și cărturar care trăia în Yangzhou, pe malul fluviului Yangtze, acum mai bine de nouă sute de ani. El a amintit în scrierile sale de „o perlă mare“ care s-a ridicat din mlaștinile de la marginea orașului și a plutit deasupra unui loc alăturat. Avea o cochilie rotundă, dublă, pe care mai mulți oameni au văzut-o deschisă. Înăuntru se afla un ghem de lumină argintie, de mărimea unui pumn, care orbea pe oricine privea. „Toți copacii din jur își azvârliseră umbrele pe pământ“, scria omul de știință. „Cochilia a plecat dintr-o dată, ca și cum ar fi zburat prin valuri. Părea a fi înconjurată de flăcări.“

UN LEAC PENTRU PARALIZIE

Un doctor francez afirmă că o rază de lumină emisă de pe un OZN a vindecat o paralizie pe care nici un medic specialist nu o putuse trata. Doctorul fusese parțial imobilizat de o rană suferită în Algeria în 1958. Recent, se mai lovise și la picior, în timp ce-și îngrijea grădina.

Pe 2 noiembrie 1968, auzindu-și fiul cel mic cum plângea, s-a trezit din somn și a luat-o șchiopătând spre bucătărie pentru a-i aduce acestuia un pahar cu apă. A zărit lumini puternice afară și a ieșit pe terasă să arunce o privire. I-a fost dat să vadă cum două obiecte zburătoare s-au contopit într-unul singur înainte de a se apropia de pământ. Doctorul fu luminat de o rază strălucitoare, apoi OZN-ul dispăru la fel de brusc precum imaginea de pe ecran atunci când stingi televizorul.

Repezindu-se să-i povestească soției cele întâmplăte, doctorul a realizat că alerga: rana sa, care în timpul lungilor săptămâni petrecute în spital nu manifestase nici o îmbunătățire, se vindecase subit.

Zborul albinelor-balonașe

Pe când se aflau într-o tabără de vacanță, în august 1965, în plină zi, trei fete cercetașe din Malden, Massachusetts, au văzut o întreagă escadrilă de OZN-uri.

S-a întâmplat pe când fugeau de la cabana lor din lemn, din East Derry, New Hampshire, pentru a aduce apă dintr-o fântână, căci se apropia furtuna. Dorothy Doone, de treisprezece ani, a fost prima care a zărit ceea ce ea credea că este un grup de avioane zburând la joasă înălțime. Le-a atras atenția și prietenelor sale, Patricia Walton, de doisprezece ani și surorii mai mici a acesteia, Shirley.

La vederea „avioanelor“ care se apropiau, fascinația fetelor s-a transformat în frică. Obiectele erau în număr de nouă, însă nici unul nu avea aripi, elice sau însemne.

„Arătau ca niște baloane mari, negre, având cozi argintii“, își amintesc fetele. „Înainte să apucăm să fugim, au traversat tot câmpul până lângă noi. Bâzâiau ca un roi de albine. După aceea, o scânteie puternică a izbucnit între ultimele trei obiecte.“

Interogate mai întâi de către șefa lor cercetașă, mama lui Dorothy, și mai târziu de cercetători ai fenomenelor OZN, fetele au fost convingătoare în a dovedi că nu văzuseră nici avioane, nici elicoptere.

MOARTEA FLORILOR DE LAVANDĂ

Un fermier francez a declarat că a fost imobilizat de două ființe ce aterizaseră cu un OZN pe plantația sa de lavandă. Era data de 1 iulie 1965 când domnul M. Masse, aflat la

ferma sa din Valensole, în regiunea Basses Alpes, a observat un obiect zburător de forma unui ou și de mărimea unei mașini, oprit pe sol. Apropiindu-se pe furiș, prin vie, a zărit doi „băieți“ aplecați deasupra florilor și frunzelor de lavandă și s-a repezit spre ei, să-i ia la rost. S-a pomenit holbându-se la fețele uluite ale creaturilor: niște fețe cum nu mai văzuse niciodată. Cei doi „oameni“ aveau capete mari, ochi oblici, pomeți înalți, proeminenți, guri ca niște fante înguste și bărbii ascuțite. Una dintre creaturi a întins un băț spre el și l-a imobilizat. Apoi, l-a privit preț de câteva secunde, dispărând în cele din urmă în interiorul navei lor, plutind pe o rază luminoasă. Cele șase picioare ale obiectului au început să se rotească, un pivot central să trepideze, iar nava s-a înălțat în aer, pierzându-se în depărtare.

În urma ei, în pământul crăpat de atâta uscăciune a rămas o groapă cu noroi și, în câteva zile, toată lavanda din jurul locului respectiv s-a ofilit și a murit. Aveau să treacă ani de zile până ce acolo să mai crească din nou plante.

INCIDENT DIPLOMATIC

În lunile august și septembrie ale anului 1977, asupra Portugaliei s-a abătut o misterioasă invazie de obiecte zburătoare inexplicabile. Printre numeroasele persoane ce au semnalat astfel de evenimente se numără și un important diplomat britanic.

Alarma s-a declanșat atunci când zeci de locuitori ai orașului Viano do Castelo au declarat că au văzut în timpul nopții o navă ciudată pe cer. Ulterior, pescari din portul Portimao, buni cunoscători ai boltei cerești, au observat o stranie lumină puternică într-un loc unde de obicei nu strălucea nici o stea. În cele din urmă, doisprezece pompieri din orașul Guarda au raportat prezența unui ciudat obiect strălucitor ce descria cercuri pe cer pe când se întorceau dintr-o misiune.

În septembrie, trimisul oficial britanic pentru regiunea Algarve, domnul D. M. Armstrong, a fost alertat. O engleză din orașul Alvor a telefonat pentru a anunța că atât ea cât și soțul ei auziseră un bâzâit înfundat și văzuseră deasupra casei lor un obiect plutitor.

Pro-consulul și-a luat binoclul și a început să cerceteze cerul de deasupra orașului Alvor, situat la șapte kilometri de locul unde se afla. A văzut cu claritate un obiect cu lumini clipitoare roșii, albe și verzi, situat cam la 25-30 de grade deasupra orizontului.

În ianuarie, domnul Armstrong i-a scris la Londra lordului Clancarty, un pasionat de OZN-uri, iar acesta a încercat să determine declanșarea unei anchete oficiale privind obiectele neidentificate.

Armstrong a raportat contactul său cu OZN-ul și a adăugat: „În săptămânile ce au urmat, până la jumătatea lui noiembrie, am putut observa cel puțin unul – până la patru astfel de obiecte în fiecare seară. De atunci însă, vremea s-a stricat și cerul e aproape în permanență acoperit. Odată, stăteam și priveam cum pluteau două deasupra mării. Le aveam pe amândouă în raza mea vizuală când, deodată, unul a luat rapid altitudine. L-am urmărit cu privirea și am observat cum, peste câteva minute, și cel de-al doilea obiect a urmat aceeași traiectorie.

Manifestările sunt întotdeauna același: o sclipire de roșu, verde și galben în jurul a ceea ce pare a fi o bază circulară. N-am observat nimic de genul ăsta în timpul zilei, ci doar noaptea.“

Diplomatul a adăugat: „Cum vă puteți imagina, toate cunoștințele mele m-au tratat cu neîncredere, chiar m-au luat în râs. Când aveam însă invitați la masă, atingeam mereu subiectul și apoi îi duceam pe toți în grădină, să privească prin binoclu. Sfârșeau cu toții prin a recunoaște că era „ceva neobișnuit“ la mijloc. Scepticismul le pierdea pe loc.“

Ambasada Portugaliei la Londra nu a fost capabilă să elucideze enigmaticele evenimente, însă a recunoscut producerea unui „incident“ în care a fost implicat un avion de linie portughez. Pilotul transmisese prin radio că era urmărit

de un obiect ce descria cercuri prin aer și care nu semăna cu nici un avion existent.

UN „TRABUC” DEASUPRA SENEI

Obiecte zburătoare neidentificate, de diferite dimensiuni, acționând împreună, au fost semnalate în orașelul francez Vernon, în primele ore ale dimineții de 23 august 1954. Bernard Miserey, om de afaceri, tocmai își parcase mașina în garaj când a zărit un obiect uriaș, lung, silențios și luminos, de forma unui trabuc, suspendat deasupra râului Sena, cam la trei sute de metri de locul unde se afla. Obiectul lumina cu o strălucire stranie casele întunecate ale orașului.

Domnul Miserey a privit timp de câteva minute. „Deodată, din partea de jos a trabucului a ieșit un obiect asemănător unui disc orizontal“, își amintește. „La început era în cădere liberă, apoi a încetinit, s-a balansat și s-a îndreptat orizontal, peste râu, înspre mine. Devenise mult mai strălucitor și era înconjurat de un fel de aureolă. La câteva minute după ce a dispărut în spatele meu, mergând cu o viteză impresionantă spre sud-vest, un alt obiect de același tip a ieșit din trabuc și a efectuat aceleași manevre.

Cinci astfel de discuri au căzut din trabuc, plecând în direcții diferite. După ieșirea ultimului, trabucul a dispărut în întuneric.“ În dimineața următoare, domnul Miserey s-a dus la poliție pentru a relata cele văzute și a fost informat că la aceeași oră doi polițiști și un inginer militar observaseră și ei același fenomen.

LA CULES DE ZMEURĂ

Două surori norvegiene au declarat poliției că au vorbit cu ocupantul unui OZN în august 1954. Femeile, în vârstă de treizeci și doi, respectiv treizeci și patru de ani, culegeau zmeură pe dealurile de lângă Mosjøen, în centrul Norvegiei, când o creatură cu ten întunecat, cu părul lung, îmbră-

cată într-un costum kaki fără nasturi le-a împins într-un luminiiș, unde se afla o navă de forma unei farfurii, cam de cinci metri în diametru.

Creatura a încercat să comunice prin cuvinte, gesturi și desene. Surorile, însă, nu au înțeles-o, iar aceasta, la rândul ei, n-a părut să înțeleagă nici franceza, nici germana sau engleza.

În cele din urmă, străinul a intrat înapoi în farfuria zburătoare care s-a ridicat rapid în aer, cu un bâzâit înfundat, asemenea celui unui roi de albițe.

MANEVRE MILITARE

Doi soldați britanici afirmă că în 1978 au văzut un OZN în timpul unor exerciții ale trupelor britanice de blindate. Mike Perrin și Titch Carvell înaintau cu Land Rover-ul prin mlaștinile din Yorkshire, când au văzut un obiect argintiu, de forma unei calote sferice, plutind la aproximativ cincizeci de metri depărtare, cu un bâzâit ciudat.

„Era cam de mărimea a cinci automobile Land Rover de teren și avea hublouri“, declară Perrin, în vârstă de douăzeci și șapte de ani. „În interior clipeau lumini roșii și albe. Am încercat să pornesc mașina, însă motorul era mort. Am privit OZN-ul timp de cinci minute, apoi acesta a decolat și mașina noastră a pornit.“

Tot el a adăugat: „Politica armatei este de a nu lua în seamă semnalarea de OZN-uri, însă când ne-am întors în zonă, a doua zi dimineață, împreună cu un sergent, am găsit un cerc larg de iarbă arsă acolo unde plutise obiectul.“

„DESENEAZĂ CEEA CE AI VĂZUT...“

În timp ce urmărea un meci în februarie 1977, antrenoarea de baschet Bronwen Williams când a zărit un obiect ciudat pe cer, a știut exact ce avea de făcut. Le-a dus pe cele nouă eleve ale sale în incinta școlii generale din Anglesey, ținutul Rhosy-Bol, le-a dat creioane și hârtie și le-a cerut să deseneze, fără a se uita una la alta, ceea ce văzuseră. Dese-

nele semănau remarcabil de mult: o siluetă în formă de trabuc, având o cupolă neagră.

În aceeași noapte, Hilda Owen, soție de polițist, se uita afară pe fereastra din bucătărie, când a observat și ea o formă ciudată care intra și ieșea din nori. A desenat obiectul cu ruj, pe sticla ferestrei, iar soțul ei a făcut o reproducere pe hârtie când s-a întors de la serviciu. Ai fi zis că aparținea uneia din fetele de la școală.

Doamna Owen a declarat că OZN-ul apărea dintr-o „limbă de flăcări” deasupra localității Aberffraw Common. „La început am crezut că luase foc un avion, însă, în câteva secunde, flacăra a format un cerc și a apărut un fel de calotă”, a declarat ea. „Nu am îndoieli în privința formei. Puteam distinge hublourile destul de bine.”

Obiectul era încă pe cer când soțul ei s-a întors acasă, imediat după miezul nopții. „Avea culoarea pe care o are soarele la apus și era cam de două ori mai mare decât pare soarele, văzut de pe Pământ”, spune acesta. „Până să apuc să-mi iau binoclu, dispăruse.”

GAURA DIN GARDUL VIU

„Eram înghețată și îngrozită...”

Într-o zi de iulie a anului 1976, Gaynor Sunderland, în vârstă de nouă ani, a dat buzna în casă, cu răsuflarea tăiată și prea speriată pentru a fi în stare să vorbească. Mama ei, Marion, a calmat-o și apoi a ascultat descrierea a ceea ce a fost numită „cea mai importantă întâlnire OZN semnalată vreodată în Marea Britanie”.

Gaynor văzuse un obiect straniu, argintiu, în formă de farfurie, aterizând pe câmp, la mai mult de un kilometru și jumătate de casa ei din Oakenholt, lângă Flint, North Wales. Fata a stat acolo, în tăcere, îngrozită, dar fascinată, trăgând cu ochiul printr-o gaură din gardul viu. Două creaturi în salopete argintii au ieșit din navă și au luat probe de sol. Erau

scunde, slabe și aveau ochi mari roz și păreau a fi un bărbat și o femeie.

Nava din care ieșiseră avea cam doisprezece metri lungime și trei metri înălțime. Pe lateral avea un rând de ferestre galbene, iar în vârf era o cutie clipitoare. Un bâzâit puternic s-a auzit când, peste o jumătate de oră, a decolat.

Gaynor i-a spus mamei sale: „Eram înghețată și îngrozită — eram sigură că amândouă ființele mă văzuseră“. Timp de optsprezece luni, însă, povestirea ei a rămas o problemă de familie. Doamna Sunderland oferă și explicația: „Lui Gaynor îi era frică să nu fie ridiculizată.“ În cele din urmă, copilul a găsit curajul să spună totul și celorlalți. A fost interogată de două ori sub hipnoză și a desenat ceea ce văzuse.

Cercetătorul OZN Jenny Randles, de la *Flying Saucer Review*, a afirmat: „Descrierea făcută de Gaynor este printre cele mai precise realizate vreodată“.

„PĂPUȘILE“ POCNITOARE

Trei femei din nordul Angliei pretind că ar fi văzut extraterestri albi, asemănători unor păpuși, ieșind din OZN-uri. Toate trei au informat cercetătorii în legătură cu experiențele lor, dar au insistat să-și păstreze anonimatul.

Primul eveniment s-a petrecut în septembrie 1976. Două femei, în vârstă de șaiszeci și trei, respectiv optsprezece ani, mergeau în apropierea caselor lor din Fencehouses, Tyne and Wear, când au văzut un obiect mic, oval, care le-a atras spre el, de parcă le-ar fi hipnotizat. Când au ajuns mai aproape au apărut două ființe „de mărimea unor păpuși mari“. Aveau ochi mari și rotunzi și părul alb. Păreau speriate și au dispărut repede.

Exact trei ani mai târziu, o femeie de douăzeci și trei de ani se afla în dormitorul ei din Felling, Tyne and Wear, la ora patru dimineața, când un disc strălucitor, asemenea unui clopot, a intrat în încăpere. „Peste tot se auzea un bâzâit și mă simțeam paralizată“, a declarat ea cercetătorilor. „Apoi

au apărut douăsprezece creaturi mici, ca niște păpuși. Scoteau sunete slabe, ca niște mici pocnete și păreau să mă urmărească. Una dintre ele chiar m-a atins. Apoi au dispărut.“

Cercetătorul OZN și scriitoarea Jenny Randles afirma: „Sunt sigură că femeile spun adevărul, în legătură cu lucrurile care s-au întâmplat efectiv. Într-un fel, ezitățile maritorilor de a se implica aduc un plus de credibilitate întâmplărilor. Cel puțin știm că nu caută publicitatea ieftină.“

La Killingworth, o localitate din apropiere, o soră medicală de douăzeci și unu de ani, care și-a dat numele de Linda, a semnalat apariția unui OZN între două case, în februarie 1978. S-a auzit un zgomot extrem de puternic, iar mama ei s-a ascuns sub pătură, convinsă că se prăbușea un avion. Linda, însă, s-a uitat pe fereastră și a văzut, la doar câțiva metri depărtare, un obiect argintiu cu o bandă de lumini colorate. A spus că arăta „ca o cutie conținând trabucuri scumpe“.

ÎNTÂMPLĂRI STRANII ÎN SUD-VESTUL ANGLIEI

Un cuplu, soția unui constructor și un negustor de șezlonguri, au văzut cu toții ceva ciudat pe cer în noaptea de sâmbătă, 21 mai 1977. Totul s-a întâmplat în apropiere de Poole, Dorset, în sud-vestul Angliei.

Tânăra de optsprezece ani, Karen Iveson, agent fiscal, și prietenul ei, tehnicianul Cliff Rowe, de nouăsprezece ani, tocmai terminaseră de parcat mașina pe un drum lăturalnic, lângă Parley Cross, când o rază strălucitoare i-a luminat din spate.

„Nu puteam vedea de unde vine, însă ne-am speriat și ne-am hotărât să plecăm“, a spus ulterior Cliff. Odată întorși pe șosea, au văzut cine-i deranjase.

Karen a declarat: „Un obiect mare, argintiu, ca un disc, plutea deasupra câmpului, iar o rază de lumină verde-argintie, conică, pornea în jos din centrul său. Ne-am oprit ca să privim, iar obiectul părea că înțepenise acolo. Apoi s-a miș-

cat brusc și a coborât în spatele unor copaci, cu mult mai jos decât ar fi putut zbura orice avion. Noi am intrat în panică amândoi. Nu mai văzuserăm niciodată așa ceva.”

Pauline Fall, de treizeci și unu de ani, soția unui constructor, a văzut exact același lucru, la doar câțiva kilometri depărtare, pe când mergea cu mașina pe un drum întunecos de țară lângă satul Longham. O rază de lumină s-a abătut asupra mașinii de patru sau cinci ori „ca și cum m-ar fi urmărit ceva”, însă la început, Pauline nu și-a dat seama de unde venea.

„La început n-am văzut nimic pe cer, însă peste o clipă, a apărut ceva ce semăna cu fundul unei farfurii mari”, își amintește ea. „Din mijloc ieșea o lumină alb-argintie, mai îngustă la vârf și care se răspândea sub forma unui con. Raza luminoasă părea solidă, de parcă avea contururile întărite.

De obicei știu să-mi păstrez calmul, nu intru în panică, însă de data asta am simțit un nod în gât. Prietena mea, care era cu mine, era și ea la fel de înfricoșată.”

Pauline a continuat să conducă spre casă, deși raza părea să se scurteze pe măsură ce obiectul cobora. „Apoi a dispărut pur și simplu, de parcă l-ar fi înghițit pământul.”

Când Pauline a ajuns acasă, la Wimborne, soțul ei John a crezut, privind-i figura terorizată, că făcuse un accident. Măinile-i erau reci ca gheața și n-au început să i se încălzească decât după o oră.

După noaptea aceea, lucruri ciudate au început să se întâmple cu mașina lui Pauline. Consumul de benzină a crescut, iar motorul, care funcționa perfect atunci când conducea John, se oprea inexplicabil dacă Pauline trecea la volan. Pauline a refuzat, timp de patru luni, să mai iasă singură cu mașina.

„Am făcut o grămadă de investigații, dar n-am găsit nici o explicație logică pentru ceea ce am văzut”, spune ea. „Aș vrea ca cineva să-mi poată spune ce era acel obiect și ce vroia de la noi.”

Cea de-a treia persoană care a văzut nava este negustorul de șezlonguri, Richard Morse, de douăzeci și șapte de ani, care a zărit o lumină pâlpâitoare dincolo de nori, pe când se grăbea să prindă autobuzul în Poole. „Am crezut că era Luna, apoi am văzut Luna în altă parte, pe cer.“

„Te făcea să te simți ciudat și dacă nu aruncaai doar o privire. Avea forma unei farfurii zburătoare cu ceva în vârf și cu o rază de lumină albă ieșind din mijloc, spre pământ. Timpul părea că se opriese din loc pe când priveam. Apoi, lucrul acela a luat-o din loc, înclinându-se puternic înainte de a dispărea. Nu semăna cu nimic de pe planeta asta... Mi-a părut bine să aud că au mai fost și alții care au văzut așa ceva în noaptea aceea, pentru că prietenii mei începuseră să creadă că sunt nebun!“

În martie 1978, de-a lungul coastei, la Parkstone, Dorset, doamna Ethel Field a avut o experiență ciudată atunci când și-a lăsat soțul și fiica uitându-se la televizor pentru a-și aduna rufe de pe sârma din curte.

„Deodată, am văzut un obiect în depărtare, ridicându-se din mare“, afirmă ea. „S-a înălțat în aer și s-a apropiat. Era circular și avea o calotă în vârf. Dedesubt avea mai multe lumini protejate de obloane ce arătau ca niște pleoape. Când pleoapele se dădeau la o parte, pământul din jur se lumina.“

Eram speriată, împietrită. Plutea chiar deasupra mea. Lumina era așa de puternică încât mi-am pus mâinile la ochi.

Apoi, am văzut două siluete în dreptul unei ferestre alungite. Aveau fețe prelungi și purtau salopete argintii și ceva ce arăta ca un fel de apărătoare pentru cap. Păreau să stea în fața unui pupitru de comandă.

Am simțit cum o forță irezistibilă mă ținut pe loc. Am stat așa, acoperindu-mi ochii. Apoi, una dintre creaturi s-a întors să se uite la cealaltă. În secunda următoare, am simțit o ușurare și am fugit îngrozită să-mi chem soțul și fiica. Ei au râs de mine și n-au vrut să plece de la televizor.“

Doamna Field a petrecut nopți lungi nedormite gândindu-se la ceea ce văzuse. Apoi, pete roșii i-au apărut pe mâini,

acolo unde lumina o atinsese. În curând, mâinile i-au devenit o rană vie, pielea i s-a uscat și s-a jupuit. „M-am dus la mai mulți doctori, nici unul însă n-a luat în serios explicația mea“, a declarat ea.

Farfuria scoțiană

Două fete în vârstă de zece ani din Elgin, nord-estul Scoției au descris „o farfurie argintie cu un rotund în vârf“, pe care au văzut-o plutind într-o pădure. Nava avea o lumină roșie, strălucitoare, iar lângă ea stătea o ființă cu un costum argintiu. Doamna Caroline McLennan, mama uneia din fete, a declarat: „Când mi-a povestit fata mea, mi-am adus aminte că auzisem un zbârnâit ciudat și că i-am zis vecinei mele: „Parcă ar fi o farfurie zburătoare“. „Fetele ne-au dus cu ele în pădure, unde am găsit o porțiune mare de iarbă strivită. Frunzele din copacii din jur erau uscate, arse.“

ÎNAPOI ÎN TIMP

Agentul comercial Alan Cave, în vârstă de patruzeci și cinci de ani, din Taunton, Somerset, își aduce aminte exact de momentul în care a devenit „călător prin timp“. Într-o dimineață de octombrie, în 1981, pe când mergea cu mașina din Bath la Stroud, automobilul său a trecut chiar pe sub un obiect rotund, portocaliu, asemănător unui nor, care plutea pe cer.

„Știi că era exact ora unsprezece“, spune Alan, „pentru că un crainic anunța începutul știrilor, la radio. M-am uitat însă la ceasul de la mână și arăta ora opt. Stiloul meu cu ceas, ora nouă. Amândouă funcționau perfect când plecasem la drum.

Apoi, indicatorul de distanță a început să descrească — era ciudat. A pierdut cinci sute douăzeci de kilometri, deși un mecanic mi-a spus ulterior că e imposibil.“

Alan nu crede în farfurii zburătoare „dar ceva foarte straniu s-a întâmplat în acele secunde și n-aș vrea să se mai repete“.

Biroul britanic de cercetare a farfuriilor zburătoare a dezvăluit mai târziu că investigase mai multe apariții OZN în acea zonă. Au adăugat faptul că cercetările privind eventuala prezență a avioanelor în regiune nu a condus la o explicație fundamentală a fenomenelor.

UN AN NOU ÎNGROZITOR

Apariții ciudate au fost semnalate în întreg Regatul Unit în ajunul Anului Nou 1978. Școlarul Andrew McDonald, de treisprezece ani, pretinde că a fost urmărit de un OZN pe când mergea cu bicicleta spre casă, în Runcorn, Cheshire.

„Am auzit un bâzâit ca acela al unui motor cu sunet ascuțit“, a afirmat Andrew. „M-am uitat în sus și am văzut o lumină mare, albă, deasupra mea, urmată de o dâră foarte strălucitoare. M-a urmat cam zece secunde, apoi s-a înălțat pe cer. Simțeam cum încerca să mă ridice în aer.“ Andrew era așa de speriat că n-a mai putut continua să meargă pe bicicletă.

La Londra, Patricia White, chelneriță într-un bar de noapte, a văzut o formă albă, strălucitoare, în timp ce se ducea acasă cu taxiul, prin Wembley. „Strălucea asemenea unei stele mari, însă urmărirea taxiul“, își amintește doamna White, de treizeci și patru de ani, din Harrow. „Eram împietrită, la fel ca șoferul.“

Martori speriați au declarat și ei că văzuseră lumini și forme neașteptate deasupra localităților Newcastle upon Tyne, Sheffield, Manchester, Norwich și a unor zone din Scoția. Ministrul Apărării, însă, a afirmat: „Nu suntem învadați. Credem că sunt resturi de materie venită din spațiu care se aprinde la contactul cu atmosfera.“

PIERDUȚI ÎN MIJLOCUL MLAȘTINII

Ceea ce începuse cu bine a sfârșit prin a se transforma într-un adevărat coșmar pentru Lillian Middleton. A plecat cu mașina spre mlaștinile izolate din Northumberland, în căutarea unui prieten ce rămăsese blocat acolo și a ajuns să fie hăituită kilometri întregi de către un înfricoșător OZN.

Proba focului a început la două și jumătate dimineața, pe 21 august 1980, când telefonul de la capătul patului a sunat, la domiciliul doamnei Middleton din Seaton Delaval, Whitley Bay. Femeia în vârstă de treizeci și trei de ani s-a hotărât să pornească spre prietenul său, a cărui mașină rămăsese fără combustibil. Ajungând însă la mlaștină, a zărit o strălucitoare rază de lumină.

„Am crezut că un avion luase foc sau explodase în aer“, a spus ea ulterior. „Am încetinit și am scos capul pe geam să mă uit. Șocată, am văzut un obiect uriaș, de forma unei

mingii de rugby, care emana o lumină puternică în timp ce plutea. Brusc, s-a repezit către mine. Eram îngrozită.

Era cam de mărimea a două mașini de mari dimensiuni. Am călcat accelerația și, încercând să scap, am atins o sută douăzeci de kilometri pe oră. Obiectul însă, se ținea scai de mine, zburând chiar deasupra capotei mașinii. Din când în când, se deplasa lateral, ca și cum ar fi vrut să vadă cine era înăuntru. După câțva timp, care păruse o veșnicie, l-am văzut pe prietenul meu lângă mașina lui. Și el zărise obiectul.“

OZN-ul i-a urmărit până la stația de benzină, cale de câțiva kilometri. Un șofer de taxi și un cuplu dintr-o altă mașină observaseră și ei apropierea ciudatei siluete zburătoare. Luând o canistră de benzină, doamna Middleton a pornit-o înapoi spre mașina abandonată.

„De data aceasta, OZN-ul a coborât până la nivelul ochilor mei“, își amintește ea. „Prietenul meu era la fel de speriat ca și mine, așa că ne-am întors la benzinărie. N-aveam de gând să mai parcurg încă o dată drumul ăla pustiu. Am plâns de ușurare că mai văzuse și altcineva ceea ce se întâmplase. Celălalt cuplu era încă la benzinărie și am privit cu toții obiectul pentru un timp, până când acesta a luat brusc viteză și a dispărut.“

Doamna Middleton a sunat la poliție, iar cei de acolo au manifestat înțelegere, căci însuși inspectorul șef raportase observarea OZN-ului. Experiența aceasta, însă, a lăsat urme: „Am fost sub o stare de șoc timp de câteva săptămâni“, mărturisește doamna Middleton. „Acum, nici prin cap nu-mi trece să mai conduc noaptea, iar o bună bucată de vreme nici măcar cerul nopții nu am fost în stare să-l privesc.“

EXTRATERESTRII DEASUPRA RUSIEI

Ani de-a rândul, autoritățile de la Kremlin au avut o atitudine similară celei a șefilor aviației americane: OZN-urile

nu există. Eventualele apariții erau considerate a fi formațiuni noroase, planete și alte lucruri de acest gen, sau erau respinse pe baza altor argumente ținând de logică; la rândul lor, cei ce semnalau astfel de apariții erau tratați ca niște naivi ce cred în zâne și strigoi.

La sfârșitul anilor '70, însă, *Pravda* a început publicarea a numeroase relatări, de pe tot cuprinsul țării, privind apariția unor misterioși vizitatori. Iar acestea nu erau cu nimic mai prejos decât cele apărute în *Vest*.

Doctorul V.G. Palțev, chirurg veterinar, își făcea obișnuitele vizite, la nouă sute de kilometri depărtare de Moscova, când a dat peste o navă ce aterizase. Lângă aceasta se aflau trei mici humanoizi, având capetele în formă de ou și degete lungi. Apropiindu-se, doctorul fu lovit de o forță ciudată și-și pierdu cunoștința.

Când și-a revenit, a constatat că ceasul i se oprise. Deasupra sa, un obiect ca o farfurie lucitoare dispărea. Palțev s-a dus acasă și și-a continuat lucrul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pe timpul nopții, însă, a visat de mai multe ori că fusese dus pe navă atunci când leșinase.

Un doctor l-a interogat prin hipnoză și a ajuns la concluzia că veterinarul fusese probabil transportat în interiorul navei.

Doctorul A.I. Nicolaev, reputat profesor specialist în științele istoriei a petrecut trei luni într-un spital în urma întâlnirii de care a avut parte. Se afla împreună cu alți trei colegi în vacanță, în sudul Rusiei. Acolo, au dat peste o navă metalică, în formă de farfurie, parțial ascunsă în ierburile înalte. Unul dintre ei a aruncat cu câteva pietre, care păreau să dispară în interiorul obiectului.

Toți cei patru au simțit o forță ciudată. Doctorul Nicolaev a leșinat. Ceilalți, deși amețiți, l-au târât cu ei. Doi au rămas cu el, în timp ce unul s-a dus după ajutoare: amândoi cei rămași au adormit însă curând. Când s-au trezit, au văzut două creaturi care se holbau la ei; erau înalte de un metru, purtând costume de cosmonaut și căști! La primele semne

de viață ale celor doi, micii humanoizi s-au repezit înapoi la nava lor, dispărând înăuntru prin carcasă. Obiectul a devenit mai strălucitor, apoi a dispărut.

Profesorul F. Zigel, conducătorul echipei oficiale de cercetare a cazului, a declarat: „Nu există nici o îndoială asupra faptului că aici a avut loc aterizarea unei nave spațiale — probabil din cauza îmbolnăvirii unuia din membri echipajului.“

Cu doar câteva zile după aceea, alți trei oameni de știință au văzut o navă extraterestră la doar o sută optsprezece kilometri de Moscova. Și aceștia se aflau cu cortul în vacanță. Într-o noapte, au auzit o bolboroseală de voci puternice, iar nici unul dintre ei nu a recunoscut limba. Toți încercau un coplesitor sentiment de teamă.

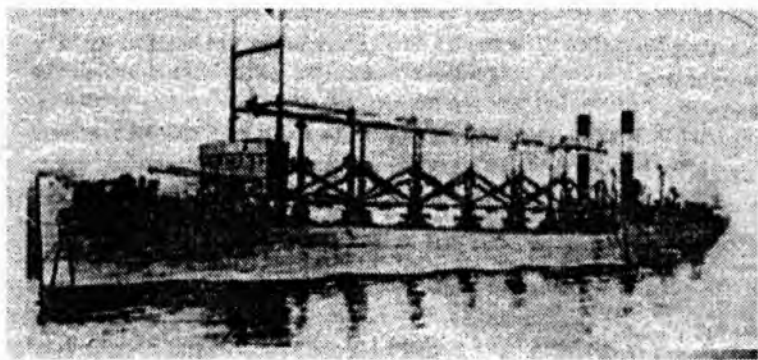
De-abia peste o jumătate de oră au avut curajul să privească afară și au văzut un obiect strălucitor, violet, înalt cam de douăzeci și cinci de metri, asemănător unui bec uriaș de lumină. Obiectul s-a ridicat, s-a balansat ușor, apoi a țâșnit în sus într-un nor fluorescent.

A doua zi, de dimineață, excursioniștii au găsit un cerc de iarbă strivită, la o sută optzeci de metri depărtare de corturi... și au chemat echipa de anchetă.

Rușii au manifestat un interes neașteptat de mare față de aparițiile OZN din Anglia. Hope și Ruby Alexander au zărit o lumină triunghiulară, strălucitoare, plutind deasupra localității Kayes Road, în Bromley, Kent, pe când se întorceau acasă de la un concert, într-o seară din 1978. Mărturia lor a fost publicată într-un ziar local, care afirmase că nu se găsisese nici o explicație. Cele două femei au preferat să facă povestea uitată.

După doi ani însă, ziarul a primit o carte poștală din orașul sovietic Novosibirsk. Cineva care semna V.I. Sanarov solicita o copie a articolului și orice alte informații disponibile. Hope avea să declare: „Eram uimit de interesul manifestat după atâta timp...“

Charles Bowen, editorul revistei englezești *Flying Saucer Review* (*Revista Farfuriilor Zburătoare*) a spus: „Oamenii de știință sovietici sunt foarte interesați de OZN-uri. De câțiva ani buni, Academia Sovietică de Științe solicită câte trei copii din fiecare număr al revistei noastre, iar anul trecut am primit șase scrisori de la oameni din Uniunea Sovietică în care se cereau informații în legătură cu fenomenul OZN.

ENIGMATICUL TRIUNGHI AL BERMUDELOR

Zeci de nave au dispărut în Triunghiul Bermudelor de când *Cyclops* – navă de aprovizionare a Marinei americane – s-a scufundat în 1918 cu trei sute de oameni la bord. Au dispărut fără urme și avioane, cum ar fi cele cinci bombardiere Avenger de la Fort Lauderdale care au anunțat prin radio în timpul unui zbor de rutină din 1945, că pierduseră cursul. Nu au mai fost văzute niciodată. În 1978 însă, a avut loc un eveniment care i-a surprins complet pe experții ce supraveghează zona dintre Florida, Puerto Rico și Bermuda.

Specialiștii radar de la Centrul de război electronic de lângă Astor, în Florida, au detectat brusc o apariție care zbu-

ra în zigzag într-o perioadă în care nu erau așteptate nici avioane civile, nici militare. A devenit imediat evident că nu era vorba de un avion obișnuit. Obiectul se mișca foarte dezordonat, schimba direcția la viteze incredibile, se oprea brusc, apoi accelera, în câteva secunde, la nouă sute de kilometri la oră. Ofițerii au scrutat cerul cu binoclul și au observat o navă circulară ce emitea lumini ciudate, roșii, verzi și albe. Nimeni nu-și putea da seama despre ce era vorba.

„Manevrabilitatea sa, incredibilă la asemenea viteze, arăta că nu putea fi vorba despre un elicopter sau despre un avion“, a spus un tehnician. „N-am mai văzut așa ceva — și nici nu-mi doresc să mai văd vreodată.“

La ora cinci și jumătate dimineața, pe 27 septembrie 1979, doi copii de pe insula Bermuda pretind că au fost imobilizați de niște sunete ciudate, venite de la un OZN. Laquita Dyer, de treisprezece ani și fratele ei, Melvin, de unsprezece ani, dormeau în camere separate când au auzit amândoi un bâzâit prelung, ca un hârâit, venind de deasupra acoperișului.

„Când am încercat să mă ridic, n-am putut mișca un deget, eram paralizat“, declară Melvin. Sora lui își amintește: „Am încercat să mă duc la fereastră, dar n-am putut.“ După vreo zece minute, sunetul s-a mai atenuat, apoi a încetat. Doar atunci când s-a oprit de tot, copiii și-au recăpătat libertatea de mișcare.

Experiența lor a survenit la doar câteva ore după ce numeroase persoane raportaseră apariția unui OZN pe cerul insulei, în sud. Jeffry Schutz, consultant la Departamentul energiei al OZN, s-a numărat printre acestea. El se afla, împreună cu mama și sora lui, în curtea casei sale. „Cam pe la zece fără un sfert, seara, am văzut un obiect zburând de la vest spre est, în ascensiune sub un unghi de aproximativ patruzeci și cinci de grade“, a spus el. Sora sa, Betsy, de douăzeci și trei de ani, declară: „Era o minge gălbuie, albicioasă, mai rapidă decât un satelit, dar mai lentă decât o stea căzătoare. Urca pe cerul senin, lăsând în urmă o dâră albă

de vapori. Am privit-o timp de vreo douăzeci de secunde, apoi a dispărut cu o strălucire verzuie."

Profesorul englez Nigel Kermode și soția acestuia, Julie, au văzut și ei OZN-ul, de pe verandă. El își amintește: „Era mult prea strălucitor și prea mare pentru a fi un avion." Iar ea adaugă: „Părea să-și piardă din avânt, apoi a accelerat din nou. După aceea, a dispărut pur și simplu."

Stațiile radar din apropiere nu au putut oferi nici o explicație.

UN SUPERMAN ÎN COSTUM VERDE

Un humanoid ciudat, zburător, a dat buzna peste o familie din Puerto Rico, pe 12 iulie 1977. Cel puțin așa afirmă un locuitor al orașului Quebradillas. El și fiica sa erau acasă în ziua aceea, când o siluetă mică a trecut pe sub gardul lor și s-a apropiat de casă. Părându-i-se că era un copil, omul i-a spus fetei sale să aprindă lumina.

Gestul a părut să-l alarmeze pe vizitator, care s-a dat imediat înapoi. Cei doi au observat că avea cam un metru și douăzeci de centimetri înălțime, un fel de pernțe la picioare și era îmbrăcat într-un costum verde, cu o cască verde având o apărătoare transparentă în față. La cască era fixată o antenă, iar în spate ființa ducea o cutie prinsă de centură. Creatura avea și coadă.

Spre surprinderea privitorilor, extraterestrul s-a strecurat din nou pe sub gard, a apăsat pe partea din față a centurii și și-a luat zborul, ca Superman, în direcția unor lumini clipi-toare din depărtare.

MARTORI CELEBRI

O stea a filmului care a văzut un OZN este actrița de origine germană Elke Sommer, care în 1978 se afla în grădina locuinței sale din Los Angeles, când o minge strălucitoare, portocalie, cam de șase metri în diametru, a apărut ca

din senin. „Strălucea și plutea ca o Lună mare“, își aminteste actrița. „A venit spre mine și m-am ascuns în casă. Când am ieșit din nou, dispăruse.“

Boxerul Muhammad Ali făcea antrenament în Central Park din New York în 1972, când s-a întâlnit cu un OZN. Ali a declarat: „Ieșisem să alerg, pe înserate, și, deodată, o lumină puternică a apărut deasupra mea. Era ca un uriaș bec aprins pe cer.“

Printre politicienii care au văzut OZN-uri se numără și John Gilligan, guvernator al statului Ohio, care a raportat în 1973 o apariție neobișnuită lângă Ann Arbor, Michigan. A descris-o ca pe „un ax cilindric vertical, ce emana o lumină gălbuie.“

Sir Eric Gairey, prim-ministru al insulei Grenada, din Caraibe, a încercat, în 1978, fără succes, să convingă Națiunile Unite să declanșeze o anchetă asupra OZN-urilor. A declarat că văzuse el însuși unul: „o lumină aurie orbitoare ce călătorea cu o viteză fantastică.“

Cel mai renumit dintre toți acești martori, însă, este Jimmy Carter. Pe când era încă guvernator al statului Georgia, în 1973 și se afla afară, pe o verandă, împreună cu douăzeci de persoane, după un dineu oficial la Thomastown, au văzut un OZN care, potrivit propriilor sale cuvinte: „părea la fcl de mare ca Luna și și-a schimbat de mai multe ori culoarea de la roșu la verde.“ După ce a devenit președinte al Statelor Unite, a alocat douăzeci de milioane de dolari unei anchete asupra fenomenului OZN.

OZN-URI ÎNTRE AUSTRALIA ȘI NOUA-ZEELANDĂ

Lucruri ciudate se petreceau pe cer la sfârșitul anului 1978, deasupra Australiei și a Noii-Zeeleande. Într-un interval de zece zile, nu mai puțin de șase piloți au declarat, separat, că obiecte stranie au zburat alături de avioanele lor. Stațiile radar au înregistrat apariții inexplicabile pe ecranele lor. Controlorii de trafic aerian de la Wellington au privit

timp de trei ore cum obiecte necunoscute săgetau aerul, în toate direcțiile, la viteze fenomenale. Zece astfel de siluete au clipit pe ecran deasupra Strâmtorii Cook, fiind descrise ca „radical diferite în comportament față de avioanele obișnuite“. Apoi, pe 30 decembrie, la miezul nopții, o echipă de televiziune și-a îndreptat camerele video către o lumină strălucitoare ce se apropia de un avion. Iar experții ce au analizat uluitoarele imagini au afirmat: „Ar putea fi vorba despre o navă spațială.“

Echipa TV lucra la Canalul O din Melbourne, Australia. Nerăbdători să cerceteze puhoiul de apariții ciudate, s-au imbarcat la bordul unui avion cu care se făcea de obicei transportul ziarelor între Wellington, Christchurch și Blenheim, Noua Zeelandă. Căpitanul Bill Startup, pilot de linie cu o experiență de douăzeci și trei de ani, văzuse obiecte ovale, lucitoare, deasupra Strâmtorii Cook, în timpul unui zbor regulat, cu câteva zile mai înainte. Acum, zburând deasupra aceleiași zone împreună cu echipa TV, a observat același lucru. Reporterul Quentin Fogarty, de treizeci și doi de ani, declară: „Am văzut o sferă de foc orbitoare, cam la vreo nouăzeci de kilometri înaintea noastră. Era strălucitoare la bază și părea să aibă inele portocalii de jur-împrejur.“ Cameramanul David Crockett a început să filmeze, iar soția sa, Ngairie a pornit aparatura audio. Pe măsură ce avionul se apropia, Crockett se convingea din ce în ce mai mult de faptul că obiectul din raza sa vizuală nu era unul natural. Apoi, a observat obiecte mai mici în jurul acestuia, care se mișcau în mod „inteligent“. Păreau „stăpâne pe situație, venite din altă lume“.

Căpitanul Startup a declarat: „Unul dintre obiecte semăna cu o mare minge de lumină. Nici un avion nu ar fi putut accelera precum chestia aia. S-a apropiat la treizeci de kilometri de noi și ne-am hotărât să înaintăm. S-a pus deasupra noastră, apoi dedesubt și, în cele din urmă, s-a îndepărtat cu o viteză uluitoare.“ Copilotul Bob Guard a adăugat: „Am

privit obiectele timp de vreo douăzeci de minute. Parcă ne-am fi uitat la blitzuri“.

În dimineața următoare, echipa TV a examinat materialul filmat. Leonard Lee, un producător de film documentar, în vârstă de treizeci și doi de ani și un membru important al echipei de redactori ai știrilor la Channel O, a spus: „Filmul mi-a dat fiori pe șira spinării. De fiecare dată când îl priveam, mă apuca tremuratură. Realizăm că obținusem ceva cu adevărat fenomenal, dar am hotărât să nu spunem nimic mai mult decât ceea ce imaginile însele puteau comunica.“

Filmul a fost vândut pe tot cuprinsul globului și prezentat în cadrul buletinelor de știri. Interesul față de el a fost de-a dreptul ieșit din comun. Pentru prima dată, operatori profesioniști înregistraseră dovezi a ceea ce părea a fi o navă provenită din spațiul extraterestru.

Au existat, însă, numeroși sceptici, chiar la Melbourne. Profesorul Ronald Brown, șef al catedrei de chimie al Universității Monash, din localitate, a declarat: „Întreaga mea pregătire științifică îmi spune că teoria navelor extraterestre este extrem de șubredă. Privind filmul, cred că e posibil ca aceleași efecte să fi fost produse de o neobișnuită ploaie de meteori.“ Profesorul, unul dintre cei mai mari specialiști din lume în studiul chimic al materiei spațiale, a adăugat:

„Este posibil ca forme de viață să existe și altundeva în Univers, dar nu cred că alte ființe ar fi capabile să deplaseze un obiect solid cum este o navă spațială cu o asemenea viteză enormă. Pentru a propulsa o astfel de navă ar fi nevoie de o cantitate imensă de energie, ori știința a demonstrat deja că universul conține doar o cantitate limitată.“

Însă omul de televiziune, Lee, mătură astfel de îndoieli: „E o reacție naturală a unor oameni“, spune el. „Ei neagă ceva doar pentru simplul fapt că nu pot explica acel ceva.“ Lee a decis să ducă filmul în SUA, pentru a fi analizat de experți OZN.

Doctorul Bruce Maccabee, fizician al Marinei și membru marcant al Comitetului național de investigare a fenomene-

lor aeriene s-a arătat dispus să analizeze filmul, cadru cu cadru. Lee a ajuns în America în ianuarie 1979, ducându-și dovezile într-o geantă sigilată cu o combinație secretă și legată de încheietura stângă. „Simpla existență a acestui film îl face extrem de important“, explică doctorul Maccabee. „O grămadă de organizații de-abia așteaptă să pună mâna pe el. Ne petrecem atât de mult timp, în munca noastră, vânând cai verzi pe pereți... Ei bine, asta e un cal verde care merită o cercetare din cele mai amănunțite.“

El a petrecut săptămâni de zile analizând filmul cu aparatură computerizată. A observat un triunghi perfect, strălucitor, pe care l-a estimat a fi de mărimea unei case. Un alt cadru conținea un oval cu o protuberanță semicirculară. Un altul — un obiect circular mișcându-se cu o viteză imensă. Doctorul Maccabee afirmă: „Analiza pe calculator arată că imaginile nu puteau proveni de la stele sau planete și nici de pe pământ sau de pe suprafața apei.“

Fizicianul a zburat în secret până în Noua Zeelandă, pentru a discuta cu martori oculari. „N-am vrut să afle nimeni despre proiect“, explică el. „I se făcuse multă publicitate în lunile precedente și voiam să-mi fac cercetările fără prea multă agitație.“ A înregistrat declarațiile căpitanului Startup și ale copilului, ale operatorului video Crockett și ale soției sale, precum și afirmațiile reporterului Fogarty, care fusese internat în spital deoarece, în urma evenimentului, era complet epuizat psihic.

Doctorul Maccabee a ascultat și înregistrările conversației dintre căpitanul Startup și controlorii de trafic, care zăriseră apariții inexplicabile pe ecranele radarelor în seara cu pricina. „Toți martorii au fost de acord să se supună unui test la detectorul de minciuni în cazul în care veridicitatea spuselor lor ar fi fost pusă la îndoială“, a adăugat el.

În cele din urmă, expertul a concluzionat că filmul și interviurile reprezentau un avans semnificativ în cercetarea OZN-urilor. Stanton Friedman, specialist în fizica nucleară și unul dintre cei mai de seamă experți americani în feno-

menele aeriene, a adăugat: „Fără nici o îndoială avem de-a face cu un OZN autentic“. Ceea ce dă atâtă importanță mărturiei nu este numai filmul, ci și greutatea dovezilor ce-l însoțesc. Puține din rapoartele de apariții OZN s-au bucurat vreodată de atâtă atenție, iar calitatea și cantitatea cercetărilor a fost impresionantă.“

Filmul celor de la Channel O nu a fost singura dovadă picturală a aparițiilor de obiecte neidentificate ce au fost semnalate în zonă la începutul lui 1979. O echipă de operatori din Noua Zeelandă a filmat din avion „o minge de ping-pong luminoasă care se rotea, pulsa și săgeta cerul“ deasupra insulei South Island. Detectivul particular José Duran a filmat ceea ce el avea să descrie ca fiind „un extraterestru“ în grădina casei sale de lângă Adelaide, Australia.

Experții OZN care au analizat imaginile filmate de Duran au căzut de acord că acestea înfățișau un obiect „ca un embrion uman“ coborând dintr-o farfurie zburătoare și plutind între două „nave spațiale“. Duran a afirmat că văzuse mai întâi o lumină roșie-gălbuie deplasându-se încet de la nord-vest spre sud-est.

„Un timp, am privit prin binoclu, apoi lumina a părut să se apropie de mine“, a adăugat el. „Am filmat-o din grădină. Avea o strălucire ciudată și, deși călătorea extrem de încet și fără sunet, am crezut la început că ar fi putut fi un avion.

Spre surprinderea mea, când am revăzut filmul, am observat ceea ce nu văzusem inițial. Era un obiect alb ce mergea sub un anumit unghi. S-a oprit câteva secunde deasupra a ceea ce eu crezusem că e un avion. A făcut câteva mișcări bruște deasupra luminii, apoi s-a îndreptat într-o altă direcție. Pe film, toată manevra asta semăna cu un V uriaș. Între nave se mișca un humanoid, colorat la un capăt, însă acoperit în rest cu ceva albastru, ca un giulgiu. Examinarea microscopică a filmului a relevat existența altor doi humanoizi în interior și lângă navă.“

Experți de la *Contact International* — organizația de cercetări OZN a Marii Britanii — au analizat filmul timp de luni de zile și au ajuns la concluzia că mingiile de lumină erau, probabil, nave extraterestre. Cercetătorul Derek Mansell a declarat: „Luminile nu aparțin unui avion, iar agențiile spațiale au confirmat că în acel loc, la acea dată, nu au intrat în atmosferă fragmente de rachetă sau materie spațială.”

Unde dai...

Timp de șase ani, conducătorii armatei au fost surprinși de ploaia de OZN-uri ce se abătea periodic asupra câmpurilor din Arizona. Au apărut pe radar în Colorado, însă, când erau cercetate locurile de aterizare, nu se găsea nimic.

Apoi, în iulie 1979, agenții federali de la departamentul narcotice au primit de la un informator indicația că traficanții mexicani utilizau rachete improvizate pentru a arunca marijuana peste graniță, în America. La cercetarea datelor s-a constatat că cel puțin una din lansările de droguri coincidea cu aparițiile OZN.

Maiorul Jerry Hix, de la stația radar, a declarat: „N-a fost ceva îndeajuns de puternic ca să declanșeze o alarmă atomică, însă ne-a dat ceva bătaie de cap.” Un agent de la narcotice a spus: „Așa înțelegem încă o dată ce vrea să zică proverbul: unde dai și unde crapă...”

ALTE APARIȚII DIN 1979

Aparițiile de OZN-uri în prima parte a lui 1979 nu s-au limitat la zona Australiei și a insulelor învecinate. Din Israel au sosit rapoarte despre o avalanșă de mingii roșii și lumini puternice. În nordul Italiei, zeci de sate de la poalele munților Gran Sasso s-au cufundat în întuneric după ce un OZN

fusesse văzut plutind deasupra unei hidrocentrale. Tehnicienii aveau să declare că aparatura o luase brusc razna.

În America, reporterul TV, Jim Voutrot a citit cu uimire despre filmările din Noua Zeelandă, și asta pentru că el însuși surprinsese un OZN cu aparatul de filmat, cam în același timp. Iar imaginile sale erau extrem de asemănătoare cu cele din Australia.

Declarația lordului Dowding

Răposatul șef al Forțelor Aeriene Regale ale Marii Britanii, lordul Dowding, era un înfocat partizan al existenței OZN-urilor. Încă din 1954, el declara: „N-am văzut niciodată o farfurie zburătoare și cu toate acestea cred că ele există. Dovezile s-au acumulat într-o asemenea măsură, încât, pentru mine cel puțin, nu mai încap loc de îndoială.

Nu există alternativă la acceptarea faptului că sursa lor este extraterestră. Pentru prima oară în istoria cunoscută, comunicarea inteligibilă între Pământ și alte planete devine posibilă.“

Deși Dowding a recunoscut că nu a văzut niciodată un OZN, el a primit numeroase rapoarte privind apariția lor, venite din partea piloților aflați sub comanda sa în al doilea război mondial.

S-a întâmplat pe când Voutrot mergea, în apropierea Bazei Aeriene Pease, un centru de comandă al bombardierelor strategice, împreună cu Betty Hill, femeia care pretinde că a fost răpită de extratereștri în 1961. „Declarase în conferințele sale că OZN-uri fuseseră văzute deasupra bazei“, explică Voutrot. „Numeroși reporteri au stat de vorbă cu Betty, dar eu sunt sceptic de fel și am vrut să realizez un interviu în care să nu mă poată minți.

Așa că i-am dat într-o zi un telefon lui Betty și peste vreo cinci minute ieșisem împreună să ne plimbăm. Deodată, am

văzut pe cer un obiect mare, rotund, alb. Am fost surprins și m-am repezit afară din mașină, să filmez. Apoi, brusc, a dispărut. N-am nici cea mai vagă idee ce-a fost – sincer, n-am mai văzut nimic asemănător nici înainte, nici după aceea. Știu însă că nu era nici Luna, nici Venus, nu erau luminile unui avion care aterizează și nu era un balon.“

Doamna Hill a declarat: „Mergeam în sus pe un deal, chiar lângă Pease, când Jim a strigat „Uite unul!“ Înainte să-l pot opri, el și coborâse din mașină și filma.“ Când filmul de cincisprezece secunde a fost mărit și examinat, experții au descoperit un al doilea obiect neidentificat în aer, ce avea o coadă luminoasă, asemenea unei comete. Mărind și mai mult imaginea, s-au scos la iveală alte cozi luminoase, similare celor de pe filmul din Noua Zeelandă. Mișcările dezordonate ale luminii mai puternice nu au putut fi explicate.

Voutrot a contactat surse de la baza Pease și a aflat că nimic nu fusese raportat, nici ca prezență vizuală și nici pe radar. Cei de la turnul de control i-au spus că în spațiul lor aerian apăreau adesea „chestii“ neidentificate. Purtătorul de cuvânt al Aviației nu a adus nici o lămurire. Documente ale CIA au relevat însă apariția de obiecte neidentificate deasupra unor baze din Maine, Montana și Michigan de-a lungul timpului.

Cel mai senzațional raport din această perioadă vine din Africa de Sud. În ianuarie 1979, doamna Meagan Quezet, fostă soră medicală, a declarat că un obiect necunoscut, roz, aterizase în apropierea casei ei din Krugersdorp, la vest de Johannesburg. A adăugat că o trupă de omuleți cu pielea închisă la culoare au ieșit din el:

Doamna Quezet a spus că i-a văzut chiar după miezul nopții, pe când ieșise la o plimbare cu fiul ei André, de doisprezece ani, deoarece acesta nu putea adormi. „Cum mergeam, așa, pe drum, am văzut amândoi o lumină roz deasupra orizontului“, spunea ea. „Deodată, am dat peste un obiect oprit în mijlocul drumului, la vreo șase metri depărtare. În fața lui se aflau cinci sau șase creaturi mici. Aveau

tenul întunecat, după câte mi-am putut da seama. Unul dintre ei avea barbă și părea a fi conducătorul grupului.

L-am salutat pe unul dintre ei, însă nu puteam înțelege ce ziceau. I-am spus lui André să dea fuga să-l cheme pe tuncă-său și, pe când copilul pleca, creaturile au sărit aproape trei metri în aer și au dispărut printr-o ușă în navă. Ușa s-a închis și niște picioare ca de oțel au început să se întindă. Au dispărut în cer cu un bâzâit.“

Atât doamna Quezet, cât și fiul ei au afirmat că de o parte și de alta a ușii nava avea lumini roz, strălucitoare. Humanoizii păreau să poarte costume albe sau roz-deschis și căști albe.

Numeroși oameni de știință și astronomi din întreaga lume au încercat să discrediteze toate aceste apariții. Le-au considerat concentrări neobișnuite de meteori sau rămășițe din spațiu, aprinse la contactul cu atmosfera. Sir Bernard Lovell, directorul stației britanice de astronomie *Jordell Bank* a spus că rapoartele sunt „pur și simplu povestiri științifico-fantastice“. Însă, după cum vom vedea, realitatea legată de OZN-uri este adesea mai stranie decât ficțiunea.

Permisiunea de aterizare

Orașul Arès, din regiunea Bordeaux, Franța, a făcut OZN-urilor o ofertă pe care speră că acestea n-o vor refuza: un loc sigur de aterizare. Inginerul Robert Cotton, lucrător la aeroportul din Bordeaux, a venit cu ideea înființării Oviport-ului. El credea că piloții OZN-urilor au rețineri față de pământ, deoarece aeroporturile obișnuite sunt prea aglomerate. El a convins autoritățile din Arès să ofere un teren la marginea orașului pentru construcția unei piste. „Am instalat o serie de lumini de avertizare și de semne, așa că suntem convinși că piloții OZN-urilor ne pot repera ușor“, a declarat primarul din Arès, Christian Raymond. „Până acum, nici un extraterestru nu s-a arătat spre a satisface curiozitatea turiștilor ce vin mereu să privească, având speranța în suflet.“

CAPITOLUL II

ÎNTÂLNIRI DE GRADUL TREI

Milioane de oameni pretind că au văzut farfurii zburătoare. Câțiva susțin chiar că întâlnirile lor au fost și mai directe. Aceștia sunt cei ce realizează brusc că nu știu ce s-a întâmplat cu ei într-o anumită perioadă a existenței lor. Mulți re trăiesc orele pierdute, sub hipnoză... și astfel se nasc povești senzaționale, ce nu sunt de pe această lume.

UCIS DE FORȚE NECUNOSCUTE

Cine sau ce a aruncat trupul lui Zygmunt Adamski în vârful unei grămezi de cărbune, la cincizeci de kilometri de casa acestuia? De ce unele porțiuni ale corpului său erau arse cu o substanță corozivă pe care experții în materie n-au reușit s-o identifice? Și unde a fost el timp de cinci zile după ce fusese văzut ultima oară în viață?

Acestea erau doar trei dintre întrebările la care poliția din West Yorkshire a încercat să răspundă în momentul în care medicul legist James Turnbull înregistra un verdict deschis asupra a ceea ce numea „cu siguranță, cea mai misterioasă moarte pe care am investigat-o vreodată”. Văduva lui Adamski a adăugat: „Nu cred că o să aflu vreodată ce s-a întâmplat cu soțul meu”.

Apoi, cu cinci luni mai târziu, un polițist din West Yorkshire avea să mărturisească faptul că văzuse un obiect zburător neidentificat în orașul unde fusese găsit cadavrul. Sub hipnoză, el a relatat o poveste terifiantă despre cum fusese

dus la bordul navei pentru a fi examinat medical. Plutea deja suspiciunea că și Adamski ar fi putut fi supus la acea încercare, — însă nu se dovedise destul de puternic pentru a-i rezista.

Adamski, de cincizeci și șase de ani, era un polonez sosit în Anglia când nemții îi invadaseră țara, în timpul celui de-al doilea război mondial. Împreună cu soția sa Lottie, imobilizată într-un scaun cu rotile, trăia în Tingley, suburbie a orașului Leeds. De acolo pornise pe jos, în 11 iunie 1980, să cumpere cartofi de la un magazin local. Nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Cu cinci zile mai târziu, Trevor Parker își încărca mașina pentru ultimul transport de cărbune din ziua aceea la șantierul tatălui său din Todmorden. Spre oroarea lui, a descoperit un cadavru. „Zăcea pur și simplu acolo, la vedere“, spune el. „N-am știut dacă era viu sau mort, așa că am chemat poliția și salvarea. Eram foarte speriat că mă aflu acolo. Cadavrul îmi dădea o senzație foarte stranie.

N-aveam habar cum intrase tipul pe șantier, dar sunt sigur de un lucru — nu era nici un cadavru acolo, mai devreme, când mai încărcasem cărbune.“

Doctorul Alan Edwards a declarat poliției că victima murise din cauza unui atac de cord. O misterioasă substanță corozivă îi arsese pielea capului, gâtul și ceafa, însă fața și hainele erau neatinse, ceea ce indica faptul că substanța fusese aplicată cu grijă și că în acele momente bustul era dezgolit. Când a fost găsit, Adamski avea pe el o jachetă, nu însă și cămașă. În buzunar avea cinci lire sterline, însă portofelul și ceasul lipseau.

Medicul legist a amânat în trei rânduri autopsia, pentru a da mai mult timp poliției în vederea cercetărilor, care s-au dovedit însă sterile. Doamna Adamski a declarat la poliție că soțul ei nu mai fusese niciodată în Todmorden și că n-avea nici o cunoștință acolo. Nu-i plăceau jocurile de noroc, bea rar și nu era genul de om care să-și facă dușmani. În ciuda apelurilor repetate, nimeni nu s-a prezentat pentru

a spune că l-ar fi văzut pe fostul miner după data de 11 iunie.

Apoi au apărut elemente ce au dat cazului o altă dimensiune, și mai sinistă. Unul dintre cei doi polițiști sosiți inițial la șantier a dezvăluit că văzuse ceva care semăna cu o farfurie zburătoare cu doar câteva ore înainte de găsirea cadavrului. A fost interogată sub hipnoză de cercetători OZN, care i-au confirmat spusele. Poliția din West Yorkshire a refuzat însă să-i dea numele sau să-i permită să facă o declarație de presă.

Când, în sfârșit, autopsia a avut loc, domnul Turnbull a declarat: „Ca avocat, trebuie să mă bazuî pe fapte. Din nefericire, nu am fost capabili să stabilim cu precizie faptele care au cauzat moartea sa. Înclin să cred că trebuie să existe o explicație simplă.”

„Totuși, trebuie să recunosc că eșecul specialiștilor în a determina natura substanței corozive ce a cauzat arsurile lui Adamski este cumva în favoarea teoriei OZN. Ca medic legist, pot specula. Însă trebuie să admit că dacă mâine aș merge prin Ilkey Moor și ar apărea un OZN, n-aș fi surprins. Aș putea fi îngrozit, dar nu surprins.

Nu pot să cred că miile de mărturii asupra acestui fenomen, existente în aproape toate țările lumii și având o considerabilă vechime în timp sunt toate rezultate ale greșelii umane.”

Graham Birdsall, coordonator regional din partea *Contact International UK*, a spus: „În întreaga lume se manifestă interes pentru acest caz — este cea mai importantă poveste cu OZN-uri din ultimii ani. Simplul fapt că poliția a luat în calcul varianta implicării unui OZN este un unicat.”

Walter Reid, de la Asociația Britanică de cercetare a OZN-urilor, a declarat: „Nu există nici o explicație evidentă a faptului că acel cadavru se afla pe o grămadă de cărbune. Arată de parcă ar fi fost pur și simplu aruncat acolo de sus.”

Văduva lui Adamski a adăugat: „Se pare că a fost răpit de cineva sau de ceva, dar nu cred că voi ști vreodată de

către cine și pentru ce.“ Poliția a ținut dosarul deschis, pentru orice eventualitate... și iată că pe 28 noiembrie apare dovada uluitoare a faptului că un OZN ar fi putut fi, într-adevăr, implicat.

Polițistul Alan Godfrey, unul dintre primii care a ajuns la șantier după descoperirea cadavrului, pornise cu mașina spre o proprietate a primăriei, la ora cinci și un sfert dimineața și a văzut ceea ce inițial a crezut că era un autobuz. Apoi, a realizat că acesta plutea la un metru și jumătate deasupra pământului și că jumătatea sa inferioară se rotea. A mai văzut rânduri de hublouri și o calotă în vârf, și a observat o lumină albastră, strălucitoare.

Godfrey, om cu picioarele pe pământ, tatăl a doi copii, a încercat să alerteze postul de poliție, însă nici radioul din mașină, nici cel al său personal nu funcționau. Așa că s-a apucat să facă un desen al obiectului. Când a terminat, acesta dispăruse. Nu era hotărât dacă să raporteze incidentul sau nu. Ulterior, însă, patru polițiști din Halifax au declarat că văzuseră și ei obiectul, iar Godfrey și-a depus și el mărturia.

Cercetătorii OZN au declanșat propria lor anchetă asupra celor spuse de Godfrey și au descoperit că din relatarea sa lipseau cincisprezece minute, așa că l-au convins să se lase hipnotizat. În timpul ședinței care a fost filmată, el a menționat o lumină strălucitoare, care l-a orbit. Când își revenise, se afla într-o încăpere cu o masă. Cu el se afla o creatură de doi metri înălțime, îmbrăcată în alb și negru, care avea barbă și o acoperitoare pe cap.

Brusc, polițistul a început să tremure, îngrozit. John Sheard, un reporter care a văzut caseta video, a descris cele întâmplate mai departe într-un articol în *Sunday Mirror*. A citat din spusele lui Godfrey: „Sunt oribili... mici... între un metru și unu treizeci, ca niște fetițe de cinci ani. Sunt opt. El mă atinge. Îmi pipăie hainele... scot cu toții niște sunete... Joseph, îl cunosc ca fiind Joseph. El mi-a zis să nu mai fiu speriat.

Ei sunt roboți, nu oameni, sunt roboți. Sunt ai lui. Sunt roboții lui Joseph. E și-un nenorocit de câine... e oribil. Cam de mărimea unui alsacian...”

Polițistul era atât de agitat, încât hipnotizatorul a fost nevoit să întrerupă ședința. El a declarat: „Este într-adevăr cel mai misterios lucru la care am asistat vreodată.” Ulterior, la o altă ședință, cu un alt psihiatru, Godfrey a menționat că fusese examinat de o mașină, însă, întrebând cum arăta aceasta, a răspuns: „Nu vă pot spune. Nu am voie. De câte ori mă gândesc la asta, mă doare.” După ce extraterestrii îi scosese pantofii și șosetele pentru a se uita la degetele sale de la picioare, el s-a trezit înapoi la el în mașină.

Mai târziu, Godfrey i-a spus lui Sheard: „Mi-aș dori din toată inima ca așa ceva să nu mi se fi întâmplat. Nu sunt decât un tip obișnuit, care face o muncă obișnuită de polițist, într-un orașel. Crezi că faptul de a fi asociat cu ideea unei farfurii zburătoare îmi ușurează viața? N-am citit în viața mea o carte SF.”

Doctorul Robert Blair, care a condus cea de-a doua ședință de hipnoză, a spus: „Este posibil ca unii indivizi aflați sub hipnoză să relateze un incident despre care doar au citit. Nu văd însă de ce acest om ar minți; nu are nimic de câștigat din asta.”

Enigmatică moarte și mărturia uluitoare a lui Godfrey formează împreună un caz extraordinar. Dar presupusele vizite la bordul navelor extraterestre nu sunt deloc un element rar întâlnit. Numeroși oameni afirmă că au întâlnit ființe de pe alte planete și că au fost examinate de acestea. Unii pretind chiar că au avut relații sexuale cu ele. Iar unii au călătorit mii de kilometri cu mijloace misterioase.

RĂPIȚI DE EXTRATEREȘTRI

Când Charles Hickson și Calvin Parker, muncitori pe un șantier naval, au plecat la pescuit, în seara zilei de joi, 11 octombrie 1973, se așteptau la câteva ore de liniște pe malurile râului Pascagoula din Mississippi. Au sfârșit prin a fi ei înșiși prada... unui OZN.

Șerifului Fred Diamond și oamenilor săi nu le venea să creadă, atunci când cei doi au intrat clătînându-se în birou și au relatat strania lor poveste. O navă ciudată, argintie, cam de treizeci de metri lungime, coborâse la zece metri de ei, emanând o lumină albăstruie. Plutea chiar deasupra pământului.

Apoi s-a deschis un tambuchi și trei extraterestri cenușii au plutit afară. Aveau pielea ridată, mâini ca niște gheare și un singur ochi. Parker, de nouăsprezece ani, leșinase la vederea lor. Hickson, însă, afirmă că fusese imobilizat înainte de a fi fost „dus în zbor” în interiorul navei și așezat cu fața în sus pe o masă. După aceea, un uriaș ochi electronic a coborât și l-a examinat de aproape din cap până-n picioare. După douăzeci de minute, s-a trezit din nou afară din navă.

Polițiștii au încercat să scoată de la ei și altceva în afară de această poveste incredibilă, dar n-au reușit. Șeriful Diamond avea să declare ulterior: „Primul lucru pe care au dorit să-l facă a fost să fie puși la detectorul de minciuni. Charlie era puternic zdruncinat. Un bărbat de patruzeci și cinci de ani nu plânge decât dacă ceva cu adevărat groaznic s-a întâmplat. Iar Calvin... l-am auzit pe băiatul acesta rugându-se atunci când credea că nu-l aude nimeni.”

Cercetătorii OZN s-au îndreptat spre Pascagoula de îndată ce s-a aflat că cei doi muncitori făceau teste pentru iradiere. J. Allen Hynek, fost consultant al Aviației în materie de OZN-uri și președinte al catedrei de astronomie al Universității Northwestern, a venit cu avionul de la New York. James Harder, profesor de inginerie civilă la Universitatea din California și consultant al Organizației de cercetare a fenomenelor aeriene, a sosit de la Los Angeles.

Ei au audiat o înregistrare a interogatoriului efectuat de detectivul Tom Huntley. Încordarea din vocile celor doi era evidentă. Apoi, Huntley părăsise încăperea, lăsând magnetofonul să înregistreze. Cei doi vorbiseră între ei:

Parker: „Trebuie să mergem acasă să ne culcăm, sau la un doctor.”

Hickson: „N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Nu-mi vine să cred – nu-i poţi convinge pe oameni să creadă.“

Parker: „Braţele mi-au îngheţat pur şi simplu şi nu mă puteam mişca, de parcă aş fi călcat pe un şarpe cu clopoţei.“

Hickson: „Ştiu, băiete, ştiu.“

Când pentru scurt timp Hickson a părăsit camera, Parker a murmurat: „E aşa de greu de crezut... O, Doamne, e groaznic... Ştiu că există un Dumnezeu, acolo, sus...“

Amândoi au fost supuşi hipnozei de către James Harder, pentru a li se verifica spusele. În transă, au confirmat părerea şerifului Diamond: „Sunt doar nişte tipi de la ţară, nici unul din ei nu are suficientă imaginaţie ca să inventeze o întreagă poveste de acest fel sau nu au destulă dibăcie pentru a o susţine până la capăt.“ Detectorul de minciuni a confirmat că Hickson credea într-adevăr că fusese luat la bordul navei spaţiale.

Omul de ştiinţă James Harder a ținut o uluitoare conferinţă de presă: „Experienţa pe care ei o relatează este una reală. Sentimentul terorii este imposibil de stimulat sub hipnoză. Am rămas la concluzia că avem de-a face cu un fenomen extraterestru. Pot afirma asta fără urmă de îndoială.“

Cei doi au fost găsiţi ca nefiind afectaţi de radiaţii şi s-au întors la slujbele lor de la şantierul naval local. Hickson, însă, a declarat: „Mă tot întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ne-ar fi luat cu ei? Aţi fi dragat râul şi apoi aţi fi uitat de noi...“

PREA APROAPE PENTRU A MAI FI PLĂCUT

John Day lua în răs poveştile cu OZN-uri... până în seara în care a intrat cu maşina într-o stranie ceaţă verde şi şi-a pierdut trei ore din viaţă.

În decembrie 1978, Day, în vârstă de treizeci şi trei de ani, tatăl a trei copii, şi soţia sa Sue, de douăzeci şi nouă de ani, educatoare la o grădiniţă, se întorceau la casa lor din Essex dintr-o vizită la părinţii ei, în Harold Hill.

Riscul de a pune rufele la uscat

O gospodină îngrozită din Devon a afirmat că pe când își punea rufele la uscat în curtea din spatele casei, în februarie 1978, a fost răpită de extratereștri și dusă pe o navă spațială.

Interogată de specialiști în OZN-uri, femeia, care a ținut să-și păstreze anonimatul, a declarat că mai întâi văzuse un obiect albastru, strălucitor, apropiindu-se dinspre nord de casa ei din Ermington, lângă Plymouth.

„Lumina plutea deasupra grădinii“, spune ea. „Eram îngrozită. Am scăpat rufele pe jos. Brusc, am fost înconjurată de bule de lumină. Am văzut trei creaturi care semănau cu niște bărbați. Nu vorbeau. Aveau fiecare cam un metru șaiszeci înălțime și purtau o îmbrăcăminte albăstruie, metalică.

M-au apucat de mâini și am fost ridicați de o rază luminoasă într-un fel de cameră. Acolo mai erau și alte creaturi. Aveam impresia — nu știu de ce — că nu aveau să-mi facă nici un rău.

La puțin timp după aceea, m-am trezit înapoi pe iarbă. Am simțit un val de aer în ceafă. Eram uimită, însă nu rănită. Când m-am uitat în spate, am văzut cum obiectul a decolat cu viteză mare și a dispărut.“

Femeia, doamna G., a spus povestea ei celor de la Contact UK, una dintre cele mai mari organizații britanice de cercetare a OZN-urilor. Bernard Delair, unul dintre membrii cei mai importanți ai acesteia, a afirmat: „Luăm această mărturie în serios. Relatarea ei este extrem de plastică și se potrivește cu multe altele.“

În mod normal, călătoria dura treizeci de minute. Plecaseră la nouă și douăzeci, seara. Când au ajuns, însă, ceasul de deasupra șemineului indica ora douăsprezece și patruzeci și cinci de minute, noaptea. În zilele următoare, amândoi au visat mese de examinare și ființe ciudate care-i ana-

lizau. Coșmarurile deveniseră atât de intense încât le era frică să meargă la culcare.

În cele din urmă, Day a contactat o organizație OZN care l-a prezentat dentistului și hipnotizatorului Leonard Wilder. Sub hipnoză, subconștientul lui Day a revelat o poveste uimitoare.

O lumină albă urmărise mașina, aterizase pe un câmp de lângă drum și îi teleportase cu mașină cu tot la bordul a ceea ce părea a fi o navă spațială. Day declară că s-a pomenit într-o cameră uriașă, lângă trei extraterestri, înalți cu toții de doi metri și care purtau costume argintii dintr-o bucată, mulate pe corp. Pe cap, aveau un fel de căști ce le acopereau jumătatea de jos a feței. Se holbau la Day cu ochi roz, strălucitori, fără pleoape.

„Am realizat că știam ce vroiau de la mine“, spune Day. „Cred că vorbeau cu mine prin telepatie. Știam că vroiau ca eu să încep să merg, așa că asta am făcut. Era acolo o ușă ce dădea în altă cameră. Am trecut prin ea.

Mă aflu, în mod evident, într-o cameră de examinare, iar ei mi-au cerut să mă întind pe ceea ce aducea cu o masă de operație. Un braț metalic s-a plimbat deasupra mea, examinându-mă. Apoi, au apărut alte trei creaturi mici, îndesate și urâte ca niște pitici. Unul dintre ei a început să mă înțepe cu un obiect ascuțit, ca un creion.

La scurt timp, examinarea părea că se terminase. Am întrebat dacă aş putea arunca o privire pe navă, și mi-au răspuns afirmativ. Toate piesele de mobilier erau încastrate în zid. Pe o masă am văzut o grămadă de cuburi cu magneti pe ele. Părea să fie un fel de joc.

La sfârșitul turului, creaturile m-au lăsat singur într-o altă cameră. Deodată, a intrat o femeie incredibil de frumoasă... avea părul blond și era înconjurată de un fel de ceață cenușie. A pășit către mine, dar când am înaintat și eu, a dispărut. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit în mașină, la volan.

Înainte de a se întâmpla asta, n-am crezut niciodată în OZN-uri. Acum sunt sigur că extraterestrii sunt printre noi

și se arată doar atunci când vor ei. Cei pe care i-am întâlnit eu îmi spuneau mereu că nu vreau să-mi facă nici un rău. Mi-a făcut nespus de multă plăcere să mă întâlnesc cu ei.“

Hipnotizatorul Wilder a spus: „Sunt convins că domnul Day spune adevărul. Când l-am hipnotizat pentru prima dată, i-am impus să spună doar ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.“

Soția, Sue, a refuzat hipnoza, motivând că nu dorește să re trăiască experiența. Ulterior, însă, discutând asupra mărturiilor soțului ei, și-a amintit câte ceva din cele ce se întâmplaseră.

Ea i-a declarat lui John Clare, reporter la ziarul *News Of The World*: „Când eram întinsă pe masa de operație, m-au vopsit cu un lichid mov, pe care l-au curățat după aceea. M-au înțepat peste tot cu un obiect ca un stilou, inclusiv prin părți mai intime. Atunci am început să țip.

Una dintre ființele mai înalte s-a apropiat și mi-a pus mâna pe frunte. Mi-am pierdut brusc cunoștința. Mai târziu, m-au plimbat prin navă. Mi-au arătat un ecran și au zis „Acesta e Pământul“. Au arătat spre Anglia. Apoi, imaginea s-a mărit și am văzut locul unde locuiesc.

Le-am spus că nu vreau să mă întorc. I-am întrebat dacă puteam rămâne pe navă și au acceptat. L-am văzut pe John suindu-se în mașină și plecând. Văzându-l cum se îndepărtează, m-am răzgândit și le-am zis că vreau să mă întorc. Apoi m-am pomenit în mașină.“

Cercetătorul OZN, britanicul Barry King afirmă: „Am făcut o anchetă minuțioasă și considerăm că acești doi indivizi au avut într-adevăr o întâlnire de gradul trei. Unele dintre descrierile oferite de ei sunt similare cu cele din alte cazuri de răpire. Nu avem nici un motiv de a pune la îndoială autenticitatea mărturiei lor.“

COBAILI UMANI

Straniul caz al lui Betty și Barney Hill a învrăjbit mai mult ca niciodată tabăra adversarilor OZN cu cea a supor-

terilor acestora. Au fost ei oare într-adevăr duși la bordul unei nave spațiale pentru a fi examinați sau au inventat totul pentru a obține publicitate și profit? Cuplul a relatat o poveste de coșmar în legătură cu ceea ce li s-a întâmplat în noaptea de 19 septembrie 1961, când după o vacanță petrecută în Canada mergeau cu mașina spre casă, prin New Hampshire. Era o noapte senină și, în timp ce Barney privea șoseaua din fața lui, Betty se uita la valea râului Connecticut, luminată de razele lunii și de strălucirea stelelor. A fost foarte uimită să constate că una din stele, mai mare și mai strălucitoare decât celelalte, se mișca. Îi urmărea.

Timp de o oră, nava s-a ținut după mașină. Apoi, cam pe la unsprezece noaptea, pe când familia Hill părăsea o șosea din umbra Munților Cannon, au văzut în fața lor lumina strălucitoare, la ceva mai mult de cincizeci de metri distanță, plutind deasupra câmpiei de la Indian Head. Betty a descris-o mai târziu ca o „clătită zburătoare“, un obiect enorm cu două rânduri de hublouri de jur-împrejur. Nu scoatea nici un zgomot.

Betty l-a implorat pe Barney să oprească. S-au dat amândoi jos din mașină pentru a putea să se uite mai bine la obiect. Betty stătea lângă mașină, privind cu gura căscată. Deodată, a simțit că i se face frică. „Hai să plecăm“, a spus, întorcându-se spre Barney. Dar Barney nu mai era acolo. O luase spre obiectul strălucitor.

Ținând un binoclu la ochi, în timp ce înainta, Barney pretinde că vedea niște creaturi care-l priveau fix. Erau humanoizi în costume negre, lucioase. Ochii lor îl făceau să simtă fiori pe șira spinării. Erau oblici, plini de răutate, de un albastru pur înghețat.

Barney înlemnise, fără a auzi strigătele repetate ale lui Betty, care-i spunea: „Barney, Barney, întoarce-te!“ Nava începu să coboare. Ca prin minune, el reuși să rupă vraja și sări înapoi în mașină, alături de Betty. S-au îndepărtat cu toată viteza, încercând să nu ia în seamă un piuit slab ce se auzea încontinuu.

Se simțeau amândoi amorțiți și-și dădeau seama că ceva se întâmplase, fără a ști însă ce anume. Barney se uită la

ceas și văzu că era unu noaptea, iar ei tocmai trecuseră pe lângă indicatorul orașului Ashland. Se scurseseră două ore de când se opriseră să privească straniul obiect, iar ei se aflau cu șaizeci de kilometri mai la sud de cât ar fi trebuit, fără a-și putea explica trecerea timpului sau modul în care parcurseseră distanța.

La început, au decis să nu povestească nimănui cele întâmplate, temându-se să nu pară ridicoli. Barney însă nu putea uita incidentul, nici straniile dureri ce-i persistau în abdomen și în arcade. După câteva zile, s-a dus să vorbească cu un prieten de-al său, fizician, deoarece îi era teamă să nu fi fost cumva iradiat. Acesta i-a sugerat să testeze mașina cu un aparat de detecție a radiațiilor. Barney a apropiat aparatul de câteva Pete rotunde, ciudate, ce apăruseră pe porțiere: acul indicator se mișca nebunește.

La zece zile de la ciudata călătorie spre casă, Betty Hill începu să aibă coșmaruri. Cinci nopți la rând a visat niște creaturi ciudate, însă de fiecare dată, dimineața nu-și mai putea aduce aminte mare lucru. Îngrijorați de starea sănătății lor mentale și fizice, cei doi au realizat că nu-și mai puteau ține secretul. Având nevoie de ajutor, au apelat la un psihiatru.

Doctorul Benjamin Simon, unul din cei mai mari specialiști în domeniu din America, a purtat cu ei o serie de discuții. Timp de câteva săptămâni, el i-a interogat pe cei doi sub hipnoză, verificându-le spusele unuia cu ale celuilalt. În cele din urmă, s-a declarat mulțumit de a fi elucidat cele întâmplate pe 19 septembrie.

Barney nu se întorsese niciodată la mașină și la Betty. De fapt, aceasta din urmă i se alăturase și au mers împreună în întâmpinarea a două grupuri de creaturi ce veneau dinspre navă.

Betty a menționat că primise de la extratereștri asigurări telepatice că nu i se va întâmpla nimic. Se simțea stăpânită de puterea voinței lor, iar când acestei voințe ea i-a opus te-roarea ce-o cuprinsese, niște brațe puternice au forțat-o să

între în navă. Au fost conduși printr-un coridor, spre o ușă. Betty ezitase, așteptându-și soțul, pe care însă de-abia l-a mai recunoscut. Acesta se afla într-o transă profundă.

În cameră, unul din extraterestri a început s-o examineze. I-a suflecat o mână a rochiei pentru a-i fotografia pielea. I-a luat bucățele de unghie și de piele. Apoi, creatura s-a uitat atent la urechile, la dinții și la gura ei și i-a ordonat să se dezbrace și să se întindă pe o masă.

Încet, ființa i-a trecut pe deasupra corpului, de la cap spre picioare, un fel de ciorchine de ace atașate la niște fire. După ce i-a cerut să se întoarcă pe cealaltă parte, a repetat operațiunea. Când s-a întins din nou pe spate, extraterestrul s-a apropiat cu un singur ac, mai lung și a anunțat-o că avea să-l introducă în buric. Betty i-a strigat să nu facă acest lucru, însă el nu a luat-o în seamă. Durerea era groaznică, însă a dispărut total când o altă creatură, care părea să fie șeful, și-a frecat mâinile în fața ochilor ei, spunându-i că n-avea s-o mai doară.

Când s-a îmbrăcat la loc, se mai liniștise și a început să discute cu „doctorul” care vorbea engleza cu un accent pe care Betty nu-l putea stabili cu precizie. Ea a cerut o amintire care să dovedească ce i se întâmplase, însă extraterestrii au refuzat.

Barney și-a amintit mult mai puțin, chiar și atunci când se afla adânc hipnotizat. Își amintește însă cum a pășit îngrozit într-o cameră de examinare și cum i s-a pus pe ochi un fel de ceașcă. Când s-a terminat totul, se simțea extrem de fericit și sigur că nu li se întâmplase nimic rău.

Apoi, s-a pomenit înapoi, unde, peste o clipă a apărut și Betty. Rânjeau amândoi, iar Barney își amintește că a gândit: „N-avem de ce ne teme.” Au stat să privească nava cum decola și dispărea, apoi au continuat să meargă spre casă, fără a realiza că cele mai extraordinare două ore din viața lor fuseseră șterse din memoria lor conștientă.

Când doctorul Simon a anunțat incredibilele rezultate ale cercetării sale, autoritățile medicale și militare au început

goana după o explicație rațională, la fel ca și cercetătorii OZN mai sceptici. Cincisprezece ani mai târziu, Robert Sheaffer și-a publicat concluziile în revista *Official UFO*.

El a spus că prima declarație a lui Betty menționase doar că ea văzuse un OZN în apropierea Lunii, și că cei doi își continuaseră drumul spre casă, ajungând cu două ore mai târziu ca de obicei. Ea desenase două obiecte strălucitoare lângă Lună, unul era o stea, celălalt un OZN. Însă în noaptea de 19 septembrie, spune Sheaffer, au fost în apropierea Lunii două obiecte strălucitoare: Saturn și Jupiter. Dacă ar mai fi fost și un OZN, ar fi trebuit să mai existe încă o lumină strălucitoare în descrierea lui Betty.

Sheaffer a avut îndoieli și în legătură cu coșmarurile lui Betty. De ce începuseră ele atât de târziu după producerea evenimentului? Iar harta pe care ea o desenase — presupusă descriere a bolții cerești văzută din navă — nu se potrivea cu nici o zonă cunoscută din univers, în ciuda analizării ei atente de către astronomi.

Raymond Fowler, un alt cercetător OZN ce a întreprins un minuțios efort de analiză a numeroaselor apariții, a fost și el sceptic în privința celei în cauză. El a subliniat aceasta mai târziu, atunci când familia Hill a organizat, împreună cu mai mulți oameni de știință, o acțiune de detectare a OZN-ului ce nu a dus la nici un rezultat.

Oamenii de știință au afirmat că nimeni altcineva nu mai anunțase observarea de lumini ciudate pe cer în noaptea de 19 septembrie. Și în ciuda reputației doctorului Simon, câțiva mai cinici au spus că hipnoza relaxează de fapt mintea până la punctul în care pacientul nu mai știe ce spune.

Cum poate însă negarea rezultatelor doctorului Simon să explice durerile încercate de Barney Hill sau radiația din mașina sa?

În 1981, Betty Hill — pe atunci în vârstă de șaiszeci și doi de ani și văduvă, în urma morții lui Barney în 1969 — a dezvăluit că a mai avut și alte întâlniri cu OZN-uri. A spus că la șase săptămâni după sfârșitul ședințelor de hipnoză, cer-

ceii de aur pe care și-i pierduse în timpul misterioasei vizite la bordul navei spațiale, pe 19 septembrie, au apărut din nou pe o grămadă de frunze, pe masa ei din bucătărie. „Evident, humanoizii i-au găsit la ei în navă și i-au adus cumva înapoi“, spune ea.

Doamna Hill a mai spus și că nave extraterestre fuseseră văzute plutind deasupra mormântului soțului ei. „Una dintre ele chiar a aterizat și a stat acolo câteva minute“, a adăugat ea.

În ianuarie 1978, conform declarațiilor ei, un OZN i-a salvat viața. Trecea cu mașina peste o linie de cale ferată, după o ninsoare abundentă, când o siluetă mică, neagră, pulsând cu o lumină rubinie, a venit în zbor spre ea. Speriată, femeia a întors mașina, cu doar câteva secunde înainte ca un tren expres să se năpustească asupra locului unde se aflase ea mai devreme.

Ultima întâlnire doamna Hill a avut-o în august 1980. Ea pretinde că a văzut un OZN aterizând lângă șosea. Trei creaturi au ieșit din el. „M-am întors să mă uit și am lovit din greșeală claxonul. Ființele s-au speriat și au dispărut.“

Ca vântul și ca gândul

Daniel Fry, inginer specialist în rachete afirmă că în 1950, o capsulă ovală, silențioasă, a aterizat lângă el, în New Mexico, și că niște voci l-au invitat să intre. Fry declară că a zburat nebunește până la New York și înapoi — în total paisprezece mii de kilometri — în mai puțin de o oră. Vocea i-a spus că expediții de pe planeta OZN-urilor fuseseră trimise pe Pământ timp de secole pentru a ajuta dezvoltarea civilizației umane, însă se aflau încă în căutarea unor indivizi suficient de inteligenți. Fry a susținut, mai târziu, că CIA i-a mușamalizat mărturia timp de doisprezece ani.

Nici urmă de câine

Pescarul Alan Morris susține că echipajul unui OZN i-a răpit câinele. Morris, din Bethesda, Țara Galilor, a declarat poliției că pescuia într-un râu, în apropierea casei sale, când s-a apropiat de el o minge de lumină care plutea.

„A plutit o vreme deasupra locului unde mă aflam, apoi a aterizat pe un câmp din apropiere“, spune el. „M-am apropiat ca să arunc o privire.“

Morris spune că a văzut un tambuchi deschizându-se în lateralul unei nave de forma unei farfurii. O scară ce părea din metal a fost coborâtă până la pământ și trei ființe s-au dat jos pe ea. „Aveau cam doi metri înălțime și antene pe cap“, își amintește Morris. „Păreau să aibă fiecare câte o cutie și o cazma.“

Când creaturile au început să sape, câinele lui Morris s-a repezit brusc spre ei. Pescarul s-a ridicat să-l cheme înapoi, însă a leșinat.

Atunci când și-a revenit, farfuria zburătoare dispăruse, lăsând doar niște arsuri pe locul unde stătuse. Și nu era nici urmă de câine.

ZILELE LIPSĂ

Travis Walton era unul din cei șase tăietori de lemne care la data de 5 noiembrie 1975 se întorceau acasă cu un camion, de la lucru, din Pădurea Națională Sitgreave-Apache, în Arizona. Deodată, șeful echipei, Mike Rogers, a călcat pe frână. O farfurie zburătoare plutea la cinci metri deasupra unor copaci din apropiere.

În ciuda strigătelor de avertizare a colegilor săi, Walton a sărit din camion și a luat-o la fugă spre navă. O rază de lumină roșie, pornită de la aceasta l-a făcut să se prăbușească la pământ. Îngroziți, cei din camion au plecat mai departe,

însă s-au întors peste câteva minute, preocupați de soarta camaradului lor. Nu mai era nici urmă de Walton sau de navă.

Poliția locală a privit cu neîncredere declarațiile martorilor. I-au supus testelor la detectorul de minciuni și i-au întrebat dacă vreunul dintre ei îl ucisese pe Walton. Testele s-au dovedit a fi negative. Mike Rogers a declarat polițiștilor: „Travis sărise din camion încă înainte ca eu să opresc. Am rămas pe loc, cu restul băieților, privind și nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Deodată, am văzut o rază albăstruie și pe Walton căzând la pământ.

Am călcat accelerația. Ne-am uitat înapoi și am văzut un întuneric total... Eu parcă înghețasem... de-abia mai vedeam...”

Poliția a lansat o amplă acțiune de căutare a dispărutului, dar n-a găsit nimic. Apoi, pe 10 noiembrie, sora lui Walton a răspuns unui apel telefonic venit de la un aparat public. Era fratele ei, șocat, care habar n-avea unde fusese timp de cinci zile.

Ca și Betty și Barney Hill, a fost interogat sub hipnoză. Iată uluitoarea sa relatare:

„Știu că oamenii nu mă vor crede, că mă vor numi monstru sau escroc. Însă eu am fost pe navă și am întâlnit creaturile acelea. Am văzut cu toții fărfaia zburătoare în seara aceea. Eram atât de agitat încât, în momentul în care camionul s-a oprit, am sărit jos din el și am început să alerg spre lumină. Nu îmi era frică.

Apoi m-a lovit ceva ca o descărcare electrică în barbă, după care am leșinat. Când m-am trezit, credeam că sunt într-un spital. Eram întins pe o masă, cu fața în sus și, concentrându-mi privirea, am văzut trei creaturi. Era ciudat. Nu erau oameni. Mie mi se părea că erau ca niște embrioni umani, înalți cam de un metru și șaiszeci de centimetri. Purtau niște costume mulate, maro-închis. Pielea le era albă, ca o ciupercă, dar n-aveau trăsături bine conturate.

Cred că am intrat în panică. Am înșfăcat un tub transparent și am încercat să-l smulg de la locul lui, pentru a-l fo-

losi ca pe o armă. Însă n-am reușit să-l rup. Eram îngrozit. Am vrut să-i atac, însă au plecat. Rămăsesem singur. Apoi, o altă creatură a apărut brusc, la câțiva metri de mine. Părea un humanoid, însă doar îmi zâmbea printr-un fel de cască asemănătoare unui acvariu.

El m-a condus printr-un coridor până într-o altă cameră mare, puternic luminată. În centrul încăperii era un scaun cu spătar înalt ce avea niște butoane pe brațul din stânga și un mâner pe celălalt.

Creatura a dispărut la fel de brusc cum apăruse, iar eu m-am apucat să mă joc cu butoanele. Am împins de mâner, iar peisajul de afară s-a schimbat. Am simțit că ne mișcam și am știut că eram pe o navă spațială. Apoi mi-am pierdut din nou cunoștința.

Când mi-am revenit, eram tulburat. Mă aflam pe autostradă. Era întuneric, însă copacii din jur erau luminați, căci doar la câțiva metri se afla farfuria zburătoare. În jur nu mai era nimeni altcineva. Am văzut că purtam hainele mele de lucru.

Pur și simplu am început să alerg. Mi-am dat seama că eram la Heber, într-un sat la câțiva kilometri distanță de casă. Când am dat de o cabină telefonică, am sunat-o pe sora mea.“

Walton era mormon și nu avea nici un motiv să mintă. Când însă a fost supus unui test cu detectorul de minciuni, la solicitarea unui săptămânal american, a picat. Un test ulterior a dovedit însă că spunea adevărul.

Philip Klass, redactor la revista *Aviation Week*, a considerat acest lucru suspect atunci când a cercetat cazul. El a vorbit cu cel care a coordonat primul test, iar acesta i-a declarat că povestea era „o mare păcăleală“. Tot Klass a afirmat și că lui Walton i s-a permis să-și aleagă singur întrebările testului pe care l-a luat.

Dar de ce oare ar fi mințit Walton? Klass avea un răspuns și la asta. El l-a acuzat pe Rogers de a fi inventat povestea cu răpirea pentru a scăpa de un contract pe care nu

l-ar fi putut onora la timp, lucru care l-ar fi supus la plata unor despăgubiri.

Dacă, așa cum s-a spus, totul era o farsă, atunci cum se explică starea lui Walton după presupusa întâlnire? El a devenit un om răătăcit, cu o privire inexpressivă, ne bună. „Mi-aș fi dorit să nu mi se fi întâmplat niciodată“, le-a spus el prietenilor. „Nu-mi place să fiu făcut mincinos.“

La patru ani după incidentul din Arizona, un adolescent francez avea să dispară în condiții asemănătoare. Asta cu exact o săptămână înainte ca el să reapară, la fel de misterios.

Frank Fontaine avea nouăsprezece ani și o căsătorie fericită, din care rezultase un copil, pe atunci în vârstă de șase luni. La patru dimineața, pe data de 26 noiembrie 1979, el își ajuta doi prieteni să încarce un camion cu haine pentru piața din Gisors, când au văzut cu toții „o lumină strălucitoare care se învârtea“ și cobora. În timp ce prietenii săi, Jean-Pierre Prevot și Saloman N'diaye s-au dus înăuntru să aducă un aparat foto, Fontaine s-a dus cu camioneta spre locul unde se părea că lumina avea de gând să aterizeze.

„Când am ieșit, dubița lui Frank era la două sute de metri distanță“, a declarat Prevot ulterior poliției. „Era înconjurată de o lumină puternică, asemenea unei aureole. În imediata apropiere se mai aflau alte trei lumini strălucitoare. Brusc, s-au îndreptat toate spre același punct: camioneta.“

Pe când îngrozitorul halo se ridica în aer, cei doi s-au repezit la camionetă. Motorul mergea, luminile erau aprinse, ușa era deschisă, iar Fontaine... dispăruse.

Poliția locală din Clergy Pontoise, Val d'Oise, au luat la început în răs întreaga poveste. I-au interogat pe Prevot și pe N'diaye îndelung, individual, fără a putea să le zdruncine mărturia. Au luat legătura cu familiile lor, aflând că cei doi erau oameni serioși, care nu făceau glume proaste. Testele au dovedit că nu băuseră și nici nu se drogaseră.

Derutați, polițiștii au distribuit fotografia lui Fontaine tuturor posturilor de poliție franceze. Au testat nivelul de iradiere a mașinii, care s-a dovedit nul. Au întrebat bazele militare dacă existau rapoarte ale unor apariții de obiecte neidentificate în spațiul aerian: fără rezultat. Timp de o săptămână

tămână, nimeni n-a știut ce se întâmplase cu dispărutul Fontaine.

Apoi, pe 3 decembrie, acesta a bătut la ușa apartamentului lui N'diaye, la puțin timp după patru dimineața. A spus că se pomenise pur și simplu acolo unde fusese camioneta și a presupus că fusese răpit după ce-și pierduse cunoștința din cauza luminilor orbitoare. Habar nu avea că trecuse deja o săptămână de la incident... credea că era încă în 26 noiembrie.

Cei doi i-au telefonat lui Prevot și au mers cu toții la poliție. Dacă prietenii lui Fontaine erau bucuroși să-l vadă nevătămat, nu prea o arătau. În schimb, un grup de detectivi încăpățânați l-au interogat toată ziua, convinși că cei trei erau implicați într-un fel de poantă de prost gust.

Fontaine nu-și amintea nimic din cele ce i se întâmplaseră în cele șapte zile. Își aducea aminte doar că înainta spre lumina care se apropia de șosea dinspre dreapta și care a aterizat pe capota mașinii. Era mare cât o minge de tenis. El a simțit o furnicătură în ochi, apoi a leșinat. Habar n-avea de cele patru lumini ce-l înconjurau.

După cercetări îndelungate, poliția a fost nevoită să clasazeze cazul ca nerezolvat. Comandantul postului din Pontoise, Roger Courcous, a spus: „Plutim în domeniul fantasticului.“

VIZITATORI DE PE O PLANETĂ DEVASTATĂ

Membrii unei familii din Gloucestershire pretind că au fost răpiți de extratereștri veniți de pe planeta Janos, care s-au oferit să împartă secretele lor tehnologice cu pământeni dacă li se permitea să trăiască în pace pe planeta noastră. John Mann, soția sa Gloria și sora lui, Frances, susțin cu toții că au văzut filmări ale planetei și că li s-a spus că aceasta fusese distrusă de un lanț de explozii nucleare.

Bizara lor mărturie a fost obținută în timpul ședințelor de hipnoză ce urmăreau să determine ce se întâmplase atunci când familia se întorcea acasă după o vizită la mama lui John, în Reading, Berkshire, în ziua de luni, 19 iunie 1978. Au pornit spre casă la ora nouă și jumătate seara. Copiii,

Natasha, de cinci ani și Tanya, de trei ani, moțăiau pe bancheta din spate a vechiului autoturism Vauxhall Victor, de culoare albă. Se făcuse cam zece și un sfert când au ajuns în Stanford-in-the-Vale, Oxfordshire, iar John, care cunoștea bine drumul, era sigur că avea să ajungă acasă, în Brockworth, cam peste o oră.

Pe când urcau însă dealul din spatele satului, el a observat o lumină strălucitoare pe cer, cam la un kilometru și jumătate mai în față. Cele două femei au văzut și ele lumina și și-au dat seama că era prea mare pentru a fi o stea. După încă o milă, timp în care lumina păstrase distanța, John a oprit mașina pentru a asculta dacă se auzea vreun zgomot. Deodată, o lumină roșie a clipit la dreapta celei albe, care părea să se mărească. Luna plină a dispărut pur și simplu în acel moment, iar John a auzit ceva ca „un șuierat amestecat cu un scârțâit asemănător ca acela al unui tren care frânează“.

John a adăugat: „Luna a reapărut și am putut vedea un obiect mare, circular, la peste treizeci de metri înălțime, mișcându-se încet. Venea direct spre noi. A trecut pe deasupra mașinii și peste niște copaci, spre dreapta, până pe un câmp. Pe când se îndepărta am văzut un obiectiv masiv, ca o farfurie zburătoare cu fundul luminat de un rând de lumini multicolore.“

Strigătele soției sale l-au readus la realitate. „Repede, John, intră în mașină, chestia aia o să aterizeze.“ El s-a suit înapoi la volan și a demarat, însă după o sută de metri și-a dat seama că nu se mai aflau pe șoseaua A 417, care-i era familiară. „Era întuneric beznă și eram înconjurați de un fel de gard viu, înalt și des, peste care nu puteam vedea“, își amintește el. „Șoseaua nu mai era dreaptă, ci ondulată, în zig zag. Aveam ciudata senzație că dacă aș fi luat mâinile de pe volan mașina ar fi continuat să meargă singură.“

Au mai luat o curbă și s-au pomenit în Faringdon. Era ora zece și jumătate și o liniște neobișnuită, având în vedere că era ora de închidere a barurilor. Iar John nu-și aducea aminte să fi trecut pe lângă indicatorul localității atunci când intrase în oraș. Pe când își continuau drumul spre

Cirencester, Frances a observat aceeași lumină albă, care mergea în paralel cu ei, la vreo două sute de metri depărtare. De câte ori mașina se apropia de vreo casă, mingea luminoasă dispărea, iar la Cirencester a dispărut definitiv.

Peste douăzeci de minute, când a ajuns acasă, John a sunat la baza aviației militare britanice de la Brize Norton, care se afla la vreo doisprezece kilometri de Farington, pentru a raporta apariția OZN-ului. Privindu-și ceasul, a avut un șoc. Era trecut de miezul nopții și ar fi trebuit să fi ajuns acasă în urmă cu o oră. Frances a insistat să plece singură cu mașina spre casa ei, din orașelul apropiat Strond, unde o aștepta soțul ei, Ronald. John și Gloria au trimis copiii la culcare și apoi s-au dus și ei să se culce, simțindu-se rău și fiind un pic amețiți.

În seara următoare, John, antreprenor în construcții, întorcându-se de la lucru, s-a hotărât să mai facă o dată drumul pe care-l parcurseseră cu o zi în urmă, pentru a căuta misterioasa șosea îngrădită cu gard viu. N-a putut-o găsi. La sfârșitul săptămânii s-a dus să cerceteze câmpul unde credea că aterizase OZN-ul. Nu era nici urmă de așa ceva. Fusese oare totul un vis?

În cele câteva zile care au urmat, lui John i-au apărut niște arsuri în partea inferioară a pieptului, arsuri identice cu cele ce s-au dezvoltat pe brațul stâng și pe piciorul soției sale. Luând legătura cu Frances, au aflat că și ea se plângea de iritații asemănătoare. Mai mult încă, toți trei aveau o inexplicabilă vânătaie chiar sub genunchiul drept.

După o săptămână, Natașa s-a trezit noaptea din somn speriată, plângând și strigând: „Unde e mămica? Vreau la mămica!“ Era primul din cele patru coșmaruri pe care fata avea să le aibă în următoarele două săptămâni. Mama ei a întrebat-o ce visase.

„Mi-a spus că a visat o grămadă de oameni străni care se uitau la ea cu niște ochi ciudați“, spune Gloria. „Cineva îi dusesese pe mămica și pe tăticul în altă cameră.“ Când am încercat să scot mai multe de la ea s-a mirat foarte tare și mi-a zis: „Ar trebui să știi, că doar ai fost acolo.“

Visul acesta l-a convins pe John Mann de faptul că ceva ciudat se petrecuse în timpul acelei ore pe care o pierduseră la întoarcerea acasă. Atât el cât și sora sa Frances s-au decis să se supună hipnozei pentru a-și sonda memoria subconștientă. Specialistul în hipnoză Geoffrey M'Cartney a fost de acord să-i ajute... iar rezultatul a fost o poveste care a stupefiat întreaga lume.

John și-a amintit cum OZN-ul plutea în fața mașinii, la treizeci de metri de pământ. În loc să meargă în continuare pe drumul întunecat, el oprise și se dăduse jos din mașină, pomenindu-se într-o ceață albicioasă. Cel puțin opt creaturi tăcute și întunecate au trecut pe lângă el, au mers până la mașină și s-au întors cu femeile și copiii.

„Am pășit împreună spre o strălucitoare coloană de lumină“, spune John. „În momentul în care am pătruns în raza luminoasă, am început să plutim în sus. Mă afluam într-o cameră circulară, împreună cu trei bărbați ce purtau costume mulate, de un argintiu metalizat și căști ce se potriveau fix pe cap. Aveau ochi albaștri, spălăciți și tenul palid, deschis la culoare.

Unul dintre ei mi-a urat bun venit în engleză și mi-a spus că doreau să mă examineze. Mi-a zis că nu ni se va întâmpla nimic rău. M-am despărțit de ceilalți și am intrat într-o cameră unde era un fel de scaun de dentist. O femeie mi-a legat mâinile de brațele scaunului, în timp ce alta apăsa niște butoane de pe un pupitru.

O rază intensă de lumină m-a izbit în față, apoi una din femei a tras în jos ceva negru, din tavan, și am amețit complet. Când mi-am revenit, un bărbat a intrat în încăpere și a început să vorbească femeilor într-o limbă pe care n-o înțelegeam. Apoi mi s-a prezentat ca fiind Anouxia și mi-a spus să-l urmez în camera inițială. A zis ceva într-un microfon încorporat în zid și în cameră au intrat vreo cincizeci de creaturi.

Anouxia mi-a spus că se întâmplase ceva și nava trebuia să se mute ceva mai încolo. A zis că eram norocoși să ne

aflăm în camera mașinilor în timp ce se muta. Podeaua s-a înclinat spre stânga.

Mai târziu, am întrebat cum era propulsată nava și mi-a spus că erau dispuși să-mi împărtășească secretul dacă, în schimb, ar fi fost lăsați să trăiască în pace pe Pământ. Apoi m-a dus în ceea ce el numea camera de control, a dezvelit un ecran și mi-a spus că voia să-mi arate imagini ale planetei sale.

Aveam senzația că filmarea fusese făcută dintr-un avion ce se apropia de suprafața planetei și că mă aflam și eu la bordul acestuia. Zburam deasupra unui peisaj dezolant, plin de bolovănișuri cenușii. Apoi am văzut stâncile despican-du-se și o navă ieșind, având mărimea unui autobuz. A intrat într-un tunel.

Am observat șase creaturi îmbrăcate ca niște călugări, care duceau o cutie. Anouxia mi-a mărturisit că acea cutie era un coșciug și că, nava apărută era acolo pentru a lua morții. M-am întristat foarte tare.“

Și Frances a fost examinată. Apoi, o creatură numită Uxiaulia, care avea pe uniformă un disc alb, plat, i-a spus că era un pilot explorator de pe planeta Janos și că voia să-i arate un film care să-i explice de ce au plecat să-și caute o altă casă.

„Erau trei planete pe ecran, pe care mi le-a prezentat ca Sarnia, Sarton și Janos“, își amintește Frances. „Se pare că Sarton, cea mai apropiată de soarele lor, s-a apropiat prea mult de Janos și a început să se dezintegreze, bombardându-i cu meteoriți. Când unul dintre aceștia a lovit o centrală nucleară, s-a declanșat o reacție în lanț ce a distrus planeta.“

După spusele lui Frances, în următoarele imagini se aflau o femeie blondă și doi copii. Uxiaulia i-a spus că erau soția și copiii săi, o fată și un băiat, care muriseră cu toții în timpul exploziilor. Apoi a adăugat că supraviețuitorii de pe Janos se refugiaseră pe o navă-mamă și trimiteau navete de explorare pentru a găsi o nouă casă. „Cele văzute pe Pământ

i-au făcut să creadă că le-ar plăcea să locuiască aici“, a spus Frances.

Atât ea, cât și John și-au amintit că, înainte de a părăsi nava, li s-a dat să bea ceva incolor și efervescent. „Vă ajută să uitați“, le-au spus. „Trebuie să uitați, căci altfel se vor folosi de voi. Cu timpul, vă veți aminti. Ne vom reîntâlni și ne veți recunoaște.“

A fost oare totul doar o nebunească poveste SF? Oameni de știință și doctori au făcut verificări, iar specialiști în hipnoză erau convinși că cei doi credeau că spun adevărul. Mărturiile lor detaliate, date separat una de cealaltă, au adus o mare notă de credibilitate, mai ales când mica Natașa, care nu fusese hipnotizată, a spus povestea ei ziariștilor, confirmând întocmai spusele adulților.

STRĂINII VENIȚI DIN ADÂNCURI

O pianistă și prietenul ei susțin că au fost răpiți și duși la bordul unui OZN, unde au fost supuși unei îngrozitoare examinări, în noiembrie 1980. Și de data aceasta, întreaga poveste nu a ieșit la iveală decât sub hipnoză.

Luli Oswald, de cincizeci și cinci de ani, declară că mergea cu mașina pe un drum de coastă, lângă Rio de Janeiro, în Brazilia, împreună cu Fauze Mehlen, de douăzeci și cinci de ani, când au văzut o escadrilă de nave ciudate înălțându-se din ocean. „Când au ieșit, s-a format un fel de ciupercă de apă“, a spus ea la poliție. „Apoi am observat o navă mare, neagră, în fața noastră. Părea să aibă cam o sută de metri diametru și o calotă mică în vârf.“

Mehlen, care conducea, a pierdut controlul mașinii. Aceasta a început să meargă nebunește, în zigzag, în timp ce ușile se deschideau și se închideau de la sine. Apoi, brusc, coșmarul s-a sfârșit. Șocați, s-au oprit la un restaurant să bea o cafea... și au constatat că era cu două ore mai târziu decât credeau.

„Tipul intrase în panică, iar ea încerca să-l calmeze“, a declarat un bucătar al restaurantului. „Mi-au spus ce se întâmplase și le-am răspuns că și alții mai avuseseră probleme în curba aceea. Acolo, unul dintre prietenii mei a fost chiar urmărit de un OZN.“

Doamna Oswald s-a adresat unui mare specialist în hipnoză, doctorul Silvio Lago, în încercarea de a umple acel gol de două ore din mintea ei. „Văd două OZN-uri deasupra noastră“, a spus ea în timpul ședințelor. „Mi-e greu, mi-e greață. Au apucat mașina de partea de sus. O lumină de la cele două obiecte mai mici ne ținea mașina ca într-un clește. Suntem prizonierii acestei lumini. E oribil...“

Continuându-și povestea, pianista a început să geamă, terorizată: „Am intrat în discul negru prin partea de jos. Mașina este în OZN, dar noi suntem afară din mașină. Îmi bagă un tub în ureche. Sunt tuburi peste tot... mă trag de păr.

Arată ca niște șobolani... e oribil! Au urechi imense, scârboase, de șobolan și gurile ca niște crăpături înguste. Mă ating peste tot cu brațele lor subțiri. Sunt cinci, au pielea cenușie și lipicioasă...“

Doamna Oswald a spus că l-a văzut pe Mehlen întins pe o masă unde extraterestrii îl examinau cu o ciudată rază luminoasă ce mirosea a sulf. Ființele-șobolan comunicau fără să vorbească, însă una dintre ele a vorbit cu ea. „A spus că ei vin din Antarctica“, își amintește ea. „Există un tunel care trece pe sub Polul Sud, pe acolo au ieșit. Ceilalți sunt extraterestri.“

După două ore, examinarea s-a terminat, iar cei doi s-au pomenit brusc înapoi în mașină, pe Pământ.

„*VEI UITA TOTUL...*“

Un licean de șaisprezece ani a afirmat că a văzut un extraterestru în grădina casei sale. A descris creatura ca fiind foarte înaltă, cu ochi mari, verzi și fără nas. Băiatul declară că a ieșit prin ușa din spate și a pășit spre străin... apoi nu

și-a mai adus aminte nimic din ceea ce s-a întâmplat până s-a trezit a doua zi dimineța.

Băiatul a fost de acord să se supună unor teste la Centrul de sănătate mintală Southwest Montana, din Annaconda. Tânărul uitase ce i s-a întâmplat după ce văzuse creatura, însă, sub hipnoză, a mărturisit că trei extraterestri l-au dus cu forța pe o navă spațială. L-au examinat, sub o lumină puternică și i-au spus că va uita tot ceea ce se întâmplase.

Doctorul Kent Newman, care a dirijat experimentul, a spus: „Cred că băiatul a declarat exact ceea ce i s-a întâmplat.“

De aceeași părere este și doctorul Leo Sprinkle de la Universitatea statului Wyoming, din Laramie, ale cărui teste au relevat că cele mai multe întâlniri de gradul trei au avut loc împotriva voinței subiecților, care erau de obicei îngroziți și extrem de agitați. De multe ori întâlnirile au provocat efecte vizibile pe corp și amnezie.

Doctorul Sprinkle a afirmat: „Nu știu dacă acești oameni au avut contacte fizice sau extracorporale, însă cunoștințele mele personale și profesionale mă obligă să le consider mărturiile ca fiind adevărate“.

Doctorul Alfin Lawson de la Universitatea statului California, din Long Beach, este mai rezervat. După ce a supus mai multe victime ale răpirilor la hipnoză, a declarat: „Relatările lor sunt, cel puțin parțial, adevărate. Aceasta nu înseamnă însă că experiențele lor sunt în mod necesar evenimente fizice „reale“ — mai reale decât sunt halucinațiile.“

PREȚUL PASIUNII

Extraterestrii au răpit femei și bărbați în timpul vizitelor pe Pământ și pentru contacte sexuale. Această incredibilă afirmație aparține cercetătorului Barry King, de la Asociația Britanică de Cercetări OZN.

Acesta a menționat cazul unei femei din Taunton, Somerset. Ea a declarat că mergea noaptea cu mașina în apropiere

rea casei sale și i s-a oprit brusc motorul. Când a coborât să se uite sub capotă, a fost înșfăcată din spate și a leșinat.

Și-a revenit pomenindu-se goală, legată de o masă și acoperită cu un cearșaf albastru. Trei creaturi îmbrăcate cu tunici albăstrui, având cam un metru șaptezeci și cinci înălțime, pielea întinsă, fără riduri și ochi rotunzi, inexpressivi, au început s-o examineze. Apoi două dintre ele au plecat.

Doamna X pretinde că extraterestrul care a rămas cu ea i-a pus pe coapsă un dispozitiv mic, asemănător unui ac, lucru ce i-a provocat o stare de amorțeală și a lăsat-o semiparalizată. Apoi, creatura a violat-o, calm și fără a se agita. Doamna X a leșinat din nou și s-a trezit în mașină. Motorul funcționa perfect.

„S-a dus acasă și i-a povestit totul soțului ei“, spune domnul King. „E o femeie cu capul pe umeri și cred că nu minte. Cred că astfel de cazuri se întâmplă mai des decât ne imaginăm. Multe dintre victime nu vor să vorbească despre asta.“

Un fermier brazilian a ezitat în mod cert să-și povestească întâmplarea până când a fost forțat să se prezinte la medic, deoarece fusese iradiat.

Mărturia sa este extraordinară. El pretinde că o capsulă strălucitoare, în formă de ou, a aterizat pe una din proprietățile sale într-o noapte rece, înstelată, de 15 octombrie 1957. Un grup de humanoizi purtând salopete mulate și căști gri l-au împins la bordul navei, l-au dezbrăcat, l-au spălat cu un lichid rece ca gheața, apoi i-au luat o probă de sânge din bărbie.

După ce au plecat, el a rămas întins pe o canapea, gol și speriat. În cele din urmă, a apărut o femeie goală, una cum nu mai văzuse până atunci. Un păr blond, mătăsos, îi încadra fața triunghiulară, cu ochi mari, alungiți, albaștri și o bărbie ascuțită.

Avea o siluetă bine făcută, talia subțire, șolduri late și picioare lungi. Prizonierul a considerat-o cea mai frumoasă

ființă pe care o văzuse vreodată. Ea i-a zâmbit, apoi l-a îmbrățișat și a început să-și frece fața și trupul de al lui.

„Singur cu femeia asta, care-mi dădea foarte clar de înțeles ce vroia, am devenit excitat“, a mărturisit el ulterior autorităților. „Am uitat de toate, am strâns-o în brațe și i-am răspuns la mângâieri.

Era un act normal, iar ea se comporta ca orice femeie, chiar și după nenumărate îmbrățișări. Nu știa însă cum să sărute. Poate că mușcăturile ei jucăușe pe bărbia mea erau un fel de sărut.

În cele din urmă a obosit, respira cu greutate. Eu eram încă excitat, însă ea mă respingea acum. Înainte de a pleca, s-a întors și a arătat mai întâi spre burta ei și apoi spre cer, înspre sud.“

Inițial, tânărul fermier i-a povestit mamei lui despre curioasa sa experiență. Era convins că nimeni altcineva nu l-ar fi crezut. De-abia dacă-i venea lui să creadă.

În zilele ce au urmat, însă, sănătatea i s-a deteriorat rapid. Greața și durerile de cap nu i-au mai permis să iasă din casă. Ochii îi ardeau și nu mai putea dormi. Cercuri mici și roșii i-au apărut pe tot corpul.

Doctorul din localitate, care l-a consultat, a chemat un specialist de la Rio de Janeiro. Acesta a confirmat diagnosticul inițial — iradiere. Cicatricile întunecate și semnele de pe pielea subțire și delicată de pe bărbie erau dovezi că i se luase sânge.

Doctorul era convins că pacientul nu inventase nimic din cele spuse, și a declarat scepticilor ofițeri de poliție: „Nu există absolut nici o dovadă directă sau indirectă, care să indice că subiectul ar fi bolnav mental.“

PESTE MĂRI ȘI ȚĂRI

Unii dintre cei răpiți de OZN-uri s-au pomenit că aterizează la sute de kilometri distanță de unde fuseseră luați. Pe 4 ianuarie 1975, dimineața devreme, chelnerul Carlos

Diaz venea pe jos, de la slujbă, prin Bahia Blanca, când a fost orbit de o lumină care pulsa și a auzit un şuierat straniu. Ulterior, a adăugat că aerul și chiar strada păreau să vibreze violent. Apoi, a simțit cum a fost ridicat de la pământ și purtat prin aer. La trei metri deasupra solului s-a uitat în jos și a leșinat.

S-a trezit în ceea ce părea să fie o sferă strălucitoare. Ca prin vis, a văzut lângă el trei creaturi cu pielea verde, care i-au smuls smocuri de păr din cap. Nu a simțit nici o durere.

La patru ore după ce a fost răpit din Bahia Blanca, Diaz a fost găsit amețit, lângă o șosea din Buenos Aires, la o mie de kilometri depărtare. Lângă el se aflau o sacoșă cu hainele de serviciu și un ziar pe care-l cumpărase de lângă casă în acea dimineață. A fost dus la un spital din apropiere, iar doctorii au constatat că era doar un pic șocat. Nu puteau însă înțelege cum îi fusese smuls părul din cap fără a i se afecta rădăcinile.

Șapte ani mai târziu, doctorul Geraldo Vidal și soția sa călătoreau cu mașina în apropiere de Bahia Blanca când s-a întâmplat ceva straniu. Orele păreau să treacă asemenea secundelor. Când vraja s-a rupt, s-au trezit conducând, însă peisajul și șoseaua se schimbaseră. Au oprit pentru a verifica unde se aflau, iar răspunsul a venit neîntârziat, Mexic.

Cei doi nu-și puteau explica faptul că se aflau la cinci mii de kilometri de casă. Nu-și aminteau să fi văzut lumini strălucitoare, nici să fi fost ridicați în aer. Și erau la fel de nedumeriți ca și mecanicii auto mexicani în legătură cu urmele și zgârieturile straniei ce se aflau pe caroseria mașinii lor.

Jose Antonia da Silva și-a amintit, însă, mai multe din cele ce i se întâmplaseră după ce dispăruse din orașul Vitoria, din Brazilia, la data de 9 mai 1969. Patru zile mai târziu, când a fost descoperit la Bebedouro, la peste opt sute de kilometri de casă, umblând fără țintă, în transă, avea ceva cu totul senzațional de povestit.

A spus că niște creaturi înalte de un metru douăzeci îl duseseră pe o altă planetă. Scepticii brazilieni au trebuit să

admită că ceva i se întâmplase. Ceva ciudat. Era speriat, își ațintea mereu privirea spre cer și era îngrozit de luminile strălucitoare.

Toate aceste trei întâmplări au avut loc în perioada de după cel de-al doilea război mondial, când numeroși oameni citiseră relatări stranii în ziare. Ce ar fi putut însă să fie în mintea unui soldat care a fost găsit înlemnit de uimire în piața centrală din Mexico City, în 1593, îmbrăcat în uniformă și purtând armele unui regiment aflat la mai mult de cincisprezece mii de kilometri depărtare?

Interogat de Inchiziție, el a declarat că habar n-avea cum ajunsese el în Mexic, nu știa să fi călătorit în vreun fel și nu-și amintea decât pentru câteva secunde că-și pierduse cunoștința. Ultima amintire era că stătea de pază în fața Palatului Prezidențial din Manila, în Filipine, și că tocmai i se spusese că guvernatorul fusese asasinat. Peste trei luni, o navă a sosit în Mexic din Orientul Îndepărtat, aducând vestea că guvernatorul fusese ucis pe 25 octombrie, chiar în ziua în care soldatul fusese găsit în piață.

Inchiziția a fost anunțată și atunci un negustor a apărut în mod misterios în Portugalia, în 1655, și a susținut că, în urmă cu doar câteva secunde, se aflase la intrarea în biroul său din Goa, pe coasta de est a Indiei. Ultimul lucru pe care și-l mai aducea aminte era că fusese ridicat brusc în aer. Preoții au decis că deținea puteri oculte și l-au condamnat la ardere pe rug. La începutul secolului al XVII-lea, cu trei sute de ani înaintea inventării avionului, o călugăriță de optsprezece ani din Agreda, Spania, a mărturisit superioarelor sale că zburase până în America Centrală. În timpul cât s-a aflat acolo, sora Mary a convertit la creștinism, potrivit propriilor sale afirmații, tribul indian Jumano. În cursul unuia din zboruri, a văzut Pământul sub ea, ca o sferă care se rotește.

Aceste cuvinte erau curată erezie. Celelalte surori au ars jurnalul în care notase cele legate de zboruri, iar ofițerii Inchiziției i-au cerut să-și nege spusele. Ea a refuzat.

În 1622, scrisori pline de indignare au fost adresate Papei Urban VIII și regelui Spaniei, Filip al IV-lea. Veneau din partea părintelui Alonzo de Benavides, un misionar trimis la New Mexico. El cerea să i se spună de ce fusese trimis să facă un lucru care fusese făcut deja. Indienii aveau cruci și știau cum să celebreze slujbele. Spuneau că îi învățase o femeie în albastru, care aducea cu ea învățăturile religioase. Nici Papa și nici regele nu știau despre ce era vorba.

În 1630, părintele de Benavides s-a întors în Europa și a auzit povestea zborurilor sorei Mary. S-a dus la mănăstirea din Agreda și a vorbit cu ea pe îndelete. În mod cu totul incredibil, călugărița i-a descris cu precizie sate, oameni și obiceiuri pe care misionarul le văzuse în New Mexico. Ea i-a relatat evenimente și legende locale, pe care puțini oameni le cunoșteau. Iar când misionarul a scos la iveală un caliciu folosit de indieni, superioarele sorei Mary l-au identificat ca fiind cel ce lipsea de la mănăstire.

E limpede că sora nu inventase povestea, însă cum a fost aceasta posibilă? Dacă scoatem din calcul ideea simplei propagande catolice, singurul răspuns rămâne acela că a călătorit cu un OZN, poate chiar fără să-și dea seama.

ATACAT DE EXTRATEREȘTRI

Muncitorul forestier Bob Taylor era șocat și sângera în momentul în care declara poliției cele întâmplate într-o pădure din Scoția. A spus că două creaturi bizare au încercat să-l forțeze să se urce pe nava lor, însă el s-a luptat cu ele. Habar n-avea însă, dacă reușise.

Taylor, în vârstă de cincizeci de ani, tatăl a șapte copii, lucra pentru *Development Corporation*, la Livingston, West Lothian. În dimineața de vineri, 9 noiembrie 1979, se afla împreună cu pașnicul său setter roșu pe dealul Dechmond, când a simțit un puternic miros de chimicale. Pe când intra într-un luminiș, ca să vadă despre ce era vorba, câinele a început să latre furios. În fața sa se afla un obiect ce semăna cu o navă spațială.

Brusc, din aceasta au ieșit doi extratereștri. Semănau, după spusele sale, cu două mine terestre sau cu niște roți cu mâini. S-au apropiat încet de Taylor, apoi l-au apucat de pantaloni, rupându-i la poale și zgâriindu-l pe picioare. Speriat, muncitorul a încercat să se lupte cu ei, însă a leșinat. Când și-a revenit, străinii și nava dispăruseră, iar el avea vagi amintiri cum fusese târât spre aceasta din urmă. În cele din urmă, Taylor a reușit cu greu să parcurgă cele câteva sute de metri ce-l despărțeau de camioneta sa; când a dat însă înapoi, roțile s-au înțepenit în nămol, iar el a abandonat vehiculul pentru a parcurge pe jos cei doi kilometri până acasă.

Poliția a blocat zona, care a fost cercetată cu atenție. Au găsit camioneta lui Taylor cu motorul mergând — intrând în panică — omul uitase să-l oprească. În luminiș, s-au găsit mai multe urme triumphiulare pe pământ și două urme paralele de șenile. Alături se aflau două mici dăre ce puteau fi cele ale călcâielor unui om târât.

Șeful lui Taylor, Malcolm Drummond, a cercetat și el luminișul și a fost uimit de lipsa oricăror urme care să ducă la semnele triumphiulare. El a declarat: „Bob Taylor nu e omul care să spună gogoși. Dacă zice că a fost atacat de niște creaturi, atunci ceva a fost acolo. Bob era foarte șocat după aceea.” Polițiștii din West Lothian au afirmat: „Luăm toate acestea foarte în serios. Urmele de pe sol arată de parcă ar fi fost făcute de picioarele unei mașinării.”

Mai târziu, în cursul aceleiași zile, o femeie în vârstă de șaptezeci și doi de ani din Glasgow a anunțat că a văzut o minge albă pe cer. Doamna Mary Hunter, din Easterhouse, a spus: „Am chemat un vecin și am privit amândoi mingea pentru un timp. Sunt sigură că la un moment dat s-a despărțit în două, apoi s-a unit la loc și a dispărut pur și simplu.” Apoi a adăugat: „Nu beau, așa că n-aveam vedenii.”

CAPITOLUL III

ISTORIA E PRESĂRATĂ CU ENIGME...

Avem tendința de a vedea în OZN-uri un fenomen modern. De fapt, timp de secole de-a rândul, oamenii de știință și astronomii au semnalat obiecte inexplicabile în ceruri. Până când a învățat el însuși să zboare, omul nu avea cum să știe ce ar fi putut fi acele obiecte. Astăzi, cunoștințele noastre despre călătoria în spațiu ne permit să oferim noi interpretări vechilor mărturii — și noi răspunsuri unora din cele mai uluitoare enigme ale istoriei.

MISTERE ALE TRECUTULUI

Deși rapoartele privind apariții OZN s-au intensificat îndeosebi în ultimii patruzeci de ani, ele nu sunt în nici un caz o particularitate a secolului XX. Cercetătorii au adunat o documentație cuprinzând mai mult de trei sute de astfel de mărturii datate înainte de 1900. Călugării de la St. Albans din Hertfordshire au văzut „un fel de corabie mare, elegantă ca formă și bine echipată, de o culoare superbă” în noaptea de 1 ianuarie 1254. Iar în 1290, abatele și călugării din abația Byland din Yorkshire au observat „un disc mare, rotund, argintiu” zburând deasupra capetelor lor.

Scriitorul W. Raymond Drake din Sunderland, Tyne and Wear, autor a numeroase cărți despre OZN-uri, notează că „credința în ființe venite din cer care zburau deasupra pământului a persistat în conștiința oamenilor de-a lungul Evului Mediu.” Cel mai spectaculos eveniment din acele tim-

puri este, probabil, cel produs la Basel, în Elveția, pe 7 august 1566. Discuri uriașe, strălucitoare, au acoperit cerul, spre consternarea și uimirea localnicilor.

În martie 1716, sir Edmund Halley, astronomul britanic ce a dat numele său celei mai celebre comete dintre cele cunoscute de noi, a semnalat prezența, timp de peste două ore, deasupra cerului Londrei, a unui obiect foarte luminos.

Pe 11 decembrie 1741, Lord Beauchamps a pretins că a văzut o minge de foc mică și ovală căzând deasupra Londrei. La vreo șapte sute cincizeci de metri înălțime, aceasta s-a oprit brusc și a luat-o spre est, coada ei înflăcărată lăsând în urmă fum pe măsură ce se îndepărta rapid.

Iar pe 19 martie 1748, sir Hans Sloane, fost președinte al *Royal Society*, a observat o lumină alb-albăstruie, cu o coadă galben-roșcată, căzând pe cerul nopții. Potrivit spuselor sale „se mișca mai încet decât o stea căzătoare, în cădere liberă“.

O mulțime de obiecte în formă de farfurie au fost zărite zburând deasupra orașului francez Embrun, pe 7 septembrie 1820. Și de data aceasta, martorii au afirmat că obiectele își schimbau direcția, făcând întoarceri de nouăzeci de grade fără a strica formația. Iar în 1882, pe când studia orizontul spre nord-est, din clădirea observatorului *Greenwich Royal* din Londra, astronomul William Maunday a văzut un disc uriaș care zbura foarte rapid. După spusele astronomului, depășind Luna, discul s-a transformat într-un fel de trabuc.

Și în America, în secolul XIX, au avut loc evenimente ciudate pe cer. Pe 22 ianuarie 1878, fermierul texan John Martin era plecat la vânătoare, la sud de Denison, și a văzut un obiect coborând din soare ce „avea mărimea unei farfurii mari“.

Nouă ani mai târziu, în aprilie 1897, mai mult de zece mii de oameni se pare că au văzut o navă spațială deasupra orașului Kansas City din Missouri. Charles Fort, care mai raportase și prezența unei „nave mari, luminoase“ deasupra

cascadei Niagara în 1833, scrie despre apariția din Kansas: „Obiectul se mișca foarte rapid; apoi s-a oprit și a plutit deasupra orașului timp de vreo zece minute. După ce a strălucit cu verde, alb și albastru, a dispărut în sus.” Aceeași navă a fost observată și în statele Iowa, Michigan, Nebraska, Wisconsin și Illinois. Ziarul *Chicago Record* a semnalat că obiectul a și aterizat pe un câmp de lângă Carlinville, Illinois, însă și-a luat zborul atunci când localnicii, curioși, s-au apropiat.

Alexander Hamilton, membru al Camerei Reprezentanților, are o poveste și mai incredibilă de spus. El a declarat sub jurământ că pe data de 21 aprilie 1897 a fost trezit din somn de sunetele ce se auzeau în apropierea casei sale din Le Roy, Kansas, și a observat un obiect de o sută de metri lungime, în formă de trabuc, care ducea ceva dedesubt. Obiectul a aterizat lângă ferma sa. „Dedesubt“, declara el, „ducea ceva care părea să fie făcut din sticlă sau dintr-un alt material transparent, brăzdat de benzi subțiri dintr-o altă substanță. Era puternic luminat și se putea observa clar tot ce era înăuntru. Acolo se aflau cele mai ciudate șase ființe pe care le-am văzut vreodată. Discutau ceva între ele, dar n-am înțeles o iotă din ceea ce ziceau.” Hamilton a mai afirmat și că el împreună cu doi din oamenii săi au încercat să se apropie și mai mult, însă ființele au pornit niște motoare misterioase și OZN-ul s-a pierdut în înaltul cerului.

Atât Marea Britanie cât și Noua Zeelandă au părut să fie asediate de OZN-uri în 1909. Oameni din peste patruzeci de orașe ale Regatului Unit au semnalat forme ciudate și lumini pe cer, cele mai multe în cursul celei de-a treia săptămâni din luna mai. La Caerphilly, în Țara Galilor, pe când mergea, în apropierea casei sale, la data de 18 mai, la orele unsprezece noaptea, un bărbat pretinde că a întâlnit două creaturi ciudate, în haine de blană. „Când m-au văzut, au început să vorbească agitate, apoi s-au repezit la un obiect mare, cilindric, care s-a ridicat de la pământ și a dispărut.”

În Noua Zeelandă au fost văzute mai ales obiecte în formă de trabuc. Mii de oameni le-au anunțat apariția, atât deasupra Insulei de Nord cât și a Insulei de Sud, noaptea cât și în timpul zilei, în cursul celor șase săptămâni de la sfârșitul lui iulie până la începutul lui septembrie. În februarie 1913 venea rândul Canadei, unde grupuri de OZN-uri au apărut în Ontario, în șase zile diferite.

În acele zile, în care aeronautica era doar pe punctul de a se naște, spațiul și călătoria spațială erau pure visuri, o ficțiune ce își găsea locul în paginile romanelor lui H.G. Wells. Avea să fie nevoie de două războaie mondiale pentru a apărea avansul tehnologic care să facă din explorarea universului o realitate. În timpul anilor '60 — '70 știința și-a lărgit substanțial cunoștințele despre spațiu. Iar ceea ce a descoperit a aruncat o nouă lumină asupra unor enigme ale trecutului.

CATASTROFA SPAȚIALĂ SIBERIANĂ

Cel mai mare dezastru spațial al tuturor timpurilor. O navă interstelară avariata și-a schimbat cursul către planeta cea mai apropiată, reactoarele sale s-au supraîncălzit și au scăpat de sub control. Echipajul a pierdut cursa contra cronometru la doar doi kilometri de suprafața planetei, un fulger orbitor a izbucnit, iar ei și nava lor au fost pulverizați în neființă. Și totul s-a întâmplat pe Pământ... pe 30 iunie 1908.

Aceasta este cea mai recentă și mai uluitoare teorie a specialiștilor ce depun eforturi pentru a da o explicație unuia din cele mai mari mistere ale secolului XX, Marea Minge de Foc Siberiană. Ani de-a rândul, echipe de cercetători s-au întors din regiunea devastată, pustie, din apropierea râului Tunguska, incapabili să ofere dezastrului o altă explicație decât aceea a unui imens meteorit venit din ceruri. Apoi, realizările umane în domeniul armamentului și cursa înarmărilor au aruncat o lumină revelatoare asupra problemei.

Mingea de foc a fost văzută chiar în zori. Caravanele ce-și croiau drum prin Deșertul Gobi din China s-au oprit s-o vadă săgetând cerul. În curând, oameni din sudul Rusiei au putut-o observa și ei; o siluetă cilindrică strălucind alb-albăstrui, ce lăsa o coadă multicoloră de vapori și cobora în permanență. Apoi, la șapte și șaptesprezece minute dimineața, s-a produs explozia. Pentru țăranii din zona slab populată de păduri și mlaștini, părea că venise sfârșitul lumii.

„A izbucnit un fulger orbitor“, spunea fermierul Serghei Semenov, care stătuse pe veranda casei sale din Vanarva, la șaptezeci de kilometri sud de centrul exploziei. „A venit un asemenea val de căldură că m-am ridicat, nu mai puteam sta locului. Spatele cămășii îmi arseese aproape de tot. O uriașă minge de foc acoperea o imensă bucată de cer. După aceea, s-a întunecat de tot.“ La un magazin din apropiere, clienții și-au acoperit fețele, din cauza căldurii intense. Peste câteva secunde, zburau prin aer, loviți de imensa forță a undei de șoc ce atinsese satul. Semenov a fost și el trântit la pământ și a leșinat. Tavanele au crăpat și s-au prăbușit, ferestrele s-au făcut bucățele. Satul a fost smuls și aruncat în aer.

Mai aproape de Tunguska, dezastrul era și mai evident. Ghidul tungus Ilia Potapovici avea niște rude ce dețineau o cireadă de o mie cinci sute de reni. „Focul a venit și a făcut bucățele pădurea, renii și magaziile“, a spus el ulterior cercetătorilor. „Mai târziu, când s-au dus să caute renii, nu au mai găsit decât schelete carbonizate. Nu mai rămăsese nimic din magazine și grajduri. Hainele, lucrurile din gospodărie, cele din grajd... arseseră toate și se topiseră.“

Valul de foc ce a urmat exploziei a fost văzut din orașul Kirensk aflat la patru sute de kilometri depărtare. La fel și norii negri și groși care s-au ridicat la douăzeci de kilometri deasupra râului Tunguska în urma exploziei ce a ridicat în aer praf și bucăți din tot ceea ce fusese distrus. Zgomotele detonării au răsunat pe o rază de nouăzeci de kilometri. Centrul seismografic de la Irkutsk, aflat la o mie de kilometri

sud de Tunguska, a înregistrat mișcări de amplitudinea unui cutremur. Unde de șoc asemănătoare celor ale unui uragan au zguduit ferestre aflate la șase sute cincizeci de kilometri distanță. Cinci ore mai târziu, stațiile meteo britanice înregistrau violente valuri de aer deasupra Mării Negre. Când oamenii de știință din întreaga lume și-au comparat, ulterior, observațiile au ajuns la concluzia că unda de șoc a exploziei siberiene înconjurase Pământul de două ori. Iar când echipele de explorare au ajuns la locul detonării, au înțeles și de ce.

Practic toți copacii pe o rază de șaptezeci de kilometri fuseseră smulși din pământ și carbonizați. Exemplare uriașe fuseseră dezrădăcinate și transformate în surcele. Pământul, de asemenea, arăta ireal. Leonid Kulik, care a condus primele investigații ale Academiei Sovietice de Științe, a declarat: „Mlaștinile din regiune sunt devastate și totul face dovada unei imense catastrofe. Kilometri întregi de mlaștină au fost aruncați în aer... pământul a fost aruncat înspre exterior în valuri gigantice.“ Cercetările lui Kulik au relevat că explozia a fost văzută sau auzită de oameni dintr-o regiune de patru ori mai mare decât Marea Britanie. El și-a revizuit teoria inițială, care menționa un singur meteorit, susținând ulterior că de vină era o întreagă ploaie de meteoriți.

Cu toate acestea, ipoteza sa comportă câteva probleme. De câte ori un meteorit a lovit planeta noastră, s-a format în acel loc un crater. În Arizona, cel mai mare meteorit cunoscut a lăsat o gaură de o sută nouăzeci de metri adâncime și aproape un kilometru diametru. Și încă un lucru. Deși copacii pe o rază de zeci de kilometri fuseseră distruși complet, câțiva situați în ceea ce părea a fi centrul exploziei stăteau încă în picioare, ca niște pari fantomatici, după ce-și pierduseră frunzele și crengile. În plus, un localnic a declarat că găsisse niște bucăți stranii de metal „mai strălucitoare ca lama unui cuțit și având culoarea unei monede de argint.“ Alții au susținut că în urma exploziei renii lor se îmbolnăviseră de o boală ciudată care făcuse să le apară cicatrice pe corp.

Ani de zile, cercetătorii s-au confruntat în problema mingii de foc. Fusesse ea o cometă gazoasă, care n-ar fi lăsat un crater în caz de impact? Fusesse un meteorit care explodase în aer? Apoi, în 1945, America a făcut să explodeze, în august, la șase sute de metri deasupra orașului japonez Hiroșima, o bombă atomică. Iar când omul de știință sovietic Alexander Kazanțev a văzut zona calamitată, și-a dat seama că mai văzuse scene identice, în Siberia. La Hiroșima, copacii aflați chiar sub punctul de detonare erau încă în picioare, în timp ce tot ceea ce se aflase în unghi, copac sau clădire, fusese distrus complet. Ciuperca, fulgerul orbitor, undele de șoc, ploaia neagră cu rămășițe — toate fuseseră observate în 1908, cu aproape treizeci de ani înainte de începutul erei nucleare. Kazanțev era convins că avea răspunsul la enigma fenomenului tungus. Era însă departe de a putea oferi dovezi științifice. Așa că și-a alertat colegii scriitoricește. A scris o povestire SF care îmbina realitatea cu ficțiunea, presupunând că o navă cu propulsie nucleară, venită de pe Marte, explodase deasupra Siberiei.

Și alți specialiști s-au ocupat de studiul acestei teorii. Ei au comparat fenomenul siberian cu ceea ce s-a întâmplat atunci când atât Rusia cât și SUA au efectuat teste cu bombe cu hidrogen. Iar în 1966, cercetătorii sovietici V.K. Zuvarev, D.V. Demin și L.N. Demina au redactat un document care proclama mingea de foc drept o explozie nucleară. Alte studii, efectuate atât în Rusia cât și în America, au relevat că emisia de energie a exploziei a fost de treizeci de megatone, de o mie cinci sute de ori mai mare decât cea de la Hiroșima.

Experții sovietici au examinat și respins teoriile conform cărora detonarea ar fi fost cauzată de antimaterie sau de o gaură neagră din spațiu. În ambele cazuri, afirmă ei, s-ar fi produs un crater la impact. Profesorul Felix Zigel, specialist în aerodinamică al Institutului Aviatic din Moscova și geofizicianul A.V. Zolotov au reexaminat dovezile și zona și au descoperit că aria distrusă nu era ovală, așa cum se crezuse, ci aproximativ triunghiulară. Zolotov este de părere că ma-

terialul explozibil se afla „într-un container“ când a detonat, învelit într-un material neexplozibil.

Profesorul Zigel a parcurs declarațiile martorilor oculari privind forma cilindrică, dâra de foc din urma ei și traiectoria sa și a ajuns la concluzia că obiectul „a îndeplinit o manevră“ pe cer, schimbându-și direcția printr-un arc de șase sute șaiszeci de kilometri înainte de a exploda. Probe de sol de la fața locului au revelat niște globule sferice, foarte mici, de silicat și magnetită, un fier magnetizat.

Doctorul Kazanțev, a cărui povestire SF a impulsionat cercetările sovietice în noua direcție, a comentat astfel: „Trebuie să admitem că lucrul ce a fost mult timp cunoscut drept meteoritul tungus era în realitate o construcție artificială imensă, cântărind mai mult de cincizeci de mii de tone. Credem că era dirijat către o zonă de aterizare atunci când a explodat.“ Rușii susțin că după prăbușire, timp de zeci de ani, nici un OZN nu a mai apărut în spațiul lor aerian. Când au fost văzute din nou, erau mai mici și, după toate aparențele, mai ușor manevrabile.

Cel mai mare dezastru spațial al tuturor timpurilor? Dacă la bordul OZN-ului se afla și un echipaj, atunci membrii acestuia nu au fost singurele victime. Doctorii sovietici consideră că mii de țărani siberieni au murit în urma exploziei. Locuitorii satelor răspândite pe valea râului Tunguska erau renumiți pentru sănătatea lor și durata lungă de viață. Mulți depășeau suta de ani. După 1908, însă, doctorii locali au raportat o creștere a „morților premature“ cauzate de „boli ciudate“. Când echipele de cercetare a teoriei exploziei nucleare au exhumat o parte din cadavrele celor decedați, au găsit și un nume al acelor boli: iradiere.

SECRETUL GROPARULUI

Timp de aproape o sută de ani, secretul a ceea ce groparul William Robert Loosley a văzut într-o pădure din Anglia a rămas închis în sertarul biroului său. Când însă stră-nepoata sa, făcând curățenie în pod, a descoperit măr-

turia sa, experții au fost obligați să admită că era posibil ca o farfurie zburătoare să fi vizitat Buckinghamshire într-o noapte de toamnă din 1871.

Loosley era un membru respectat al comunității din High Wycombe, acum un oraș zgomotos, pe atunci doar un mic sat. El s-a trezit din cauza căldurii la trei și un sfert dimineața, pe 4 octombrie și s-a hotărât să iasă în grădină, la aer, pentru a se răcori. Cele ce au urmat le-a descris în manuscrisul pe care l-a pus mai apoi sub cheie.

O lumină ca o stea se mișca pe cer, „mai strălucitoare ca Luna plină“. Apoi, s-a auzit un tunet „ciudat, căci era senin“. Obiectul a coborât, s-a oprit și a început din nou să coboare, mergând în zigzag. Părea să fi aterizat în pădurea din apropiere.

A doua zi dimineața, Loosley s-a dus să vadă unde ar fi putut ateriza acel obiect și, după mai multe căutări, a lovit cu bastonul un obiect metalic, sub frunziș. A dezvelit cu mâinile un ciudat container metalic înalt de patruzeci și cinci de centimetri, acoperit cu ridicături ciudate.

„Brusc, chestia s-a mișcat o țără“, nota Loosley. „Cu sunetul unei balamale bine unse, a deschis ceea ce arăta ca un ochi acoperit cu o lentilă de sticlă și având cam doi centimetri și jumătate în diametru. Peste câteva secunde, un alt ochi s-a deschis și a dat drumul unei raze de lumină purpurie.“

Apoi, a apărut un al treilea ochi, din care a ieșit o tijă subțire, puțin mai groasă decât un creion. Loosley s-a hotărât să plece, dar, pe când se îndepărta, mașina s-a luat după el, lăsând în urmă trei dăre înguste. Groparul a ajuns într-un luminiș unde a văzut că pământul era brăzdat peste tot de urme asemănătoare.

Cutia de metal s-a oprit brusc și a scos o gheară pe care a băgat-o în frunziș. Lumina purpurie s-a fixat asupra corpului unui șobolan mort. Tija a stropit cu lichid cadavrul, iar șobolanul a fost tras printr-o trapă ce s-a deschis în lateral.

Grăbindu-se să fugă, Loosley și-a aruncat bastonul, iar obiectul l-a cules și pe acesta din urmă. Apoi, l-a urmărit pe bărbat până într-un alt luminiș și a început să-l mâne, ca pe o „oaie rătăcită”, spre o altă cutie metalică, mai mare.

Groparul intrase în panică. S-a uitat în sus și a văzut un glob pe cer, care părea să transmită semnale luminoase. Până însă ca el să își poată da seama despre ce era vorba, globul a dispărut. Loosley a fugit acasă.

Pe când stătea lungit în pat în acea noapte, incapabil să adoarmă, Loosley a văzut prin fereastra deschisă o lumină care cădea în luminișul din care el se întorsese. Apoi, aceasta s-a înălțat din nou și a dispărut. Neînțelegând nimic din cele întâmplate, bărbatul uluit și-a descris experiența în scris și a încuiat manuscrisul în birou.

După descoperirea acestuia, cu peste un secol mai târziu, expertul SF David Langford l-a studiat și a scris o carte despre el. Langford a afirmat: „Manuscrisul a trecut toate testele de autentificare. Nu este un fals, deoarece moartea maritorului în 1893 exclude orice posibilitate ca el să fi fost capabil să inventeze amănuntele științifice apărute în relatare.”

JACK-LĂCUSTĂ – OM SAU MONSTRU DIN SPAȚIU?

A fost oare Jack-Lăcustă, misteriosul monstru care a terorizat Anglia victoriană, un extraterestru neînțeles, lăsat pe Pământ de un OZN? Această idee este acum luată în serios de unii din cei ce caută încă un răspuns uneia dintre cele mai uluitoare enigme ale lumii.

Jack-Lăcustă este porecla dată unui uriaș îngrozitor care a fost văzut în locuri diferite, între Londra și Liverpool, de-a lungul a șaizeci și opt de ani de domnie a terorii. Primele rapoarte ale unei siluete înfricoșătoare trecând pe Barnes Common din Londra au fost respinse ca fiind niște prostii lipsite de sens. În februarie 1837 însă, Jane Alsop, de douăzeci și cinci de ani s-a dus să răspundă unei bătai în ușa ca-

sei sale din Bearhind Lane, Bow. Pe trepte se afla o siluetă întunecată, atât de înaltă că, pentru a-i vedea fața, a trebuit să ridice lumânarea. Cu o expresie de agonie, pe figură, vizitatorul s-a repezit de-a dreptul spre ea, plecând în salturi atunci când țipetele femeii i-au adus în ajutor pe tatăl și pe sora acesteia.

Domnișoara Alsop a declarat ulterior poliției: „Avea o față hidoasă. Ochii îi erau ca niște mingi de foc și scotea pe gură flăcări albastre și albe. Avea mâini ca niște gheare, reci ca gheața.“ Ea a spus că purta ceva asemănător unei haine impermeabile pe sub o pelerină neagră și că avea un acvariu pe cap.

Descrierea se potrivește cu cele oferite de alte femei care au susținut că au fost atacate în Blackheath, Barnes Common și lângă cimitirul Clapham. Apoi a apărut o nouă relatare înfricoșătoare. Lucy Scales ieșea, împreună cu sora ei, din casa fratelui lor când au întâlnit o creatură stranie în Green Dragon Alley din Limehouse.

Mai târziu, Lucy a spus că o ființă mascată țâșnise din beznă, scuipând flăcări care au orbit-o pe moment. Țipetele ei l-au trezit pe fratele care și-a găsit surorile prăbușite pe caldarâm, jumătate inconștiente. Uitându-se în sus, a văzut o creatură uriașă deasupra lor. În mod incredibil, aceasta a dispărut sărind peste un zid înalt de aproape cinci metri.

În ianuarie 1838, primarul Londrei, sir John Cowan, a recunoscut oficial existența monstrului. În timpul unei ședințe la Mansion House, el a dat citire unei scrisori venite de la un locuitor din Peckham care a descris o creatură terifiantă ce făcea salturi uluitoare. Imediat după aceea, o adevărată avalanșă de scrisori a venit din partea a numeroase persoane care tăcuseră, temându-se de ridicol. Ziarele l-au catalogat drept „Inamicul Public Numărul Unu“. Cum aparițiile sale se înmulțeau, de la Londra până în Home Counties, s-au organizat detașamente de pază și s-au oferit recompense oricui ar fi capturat bestia. Însuși ducele de

Wellington, pe atunci în vârstă de șaptezeci de ani, a plecat călare într-o încercare de a o vâna.

În februarie 1855, locuitorii a cinci orașe din South Devon s-au pomenit că pe zăpada proaspăt ninsă se întipărise-ră misterioase urme de picioare ce se întindeau pe kilometri întregi, peste câmpuri, pe acoperișuri și prin curți. Unii au susținut că e vorba de Diavol. Alții le-au atribuit unui animal fantastic, necunoscut. Au existat și unii care au dat vina pe Jack-Lăcustă.

În vara lui 1877, o creatură ce se potrivea descrierii acestuia a apărut lângă o unitate a armatei de la Aldershot. Două santinele, amândouă țintași de frunte, au deschis focul de la o distanță foarte mică, asupra ființei ce a refuzat să se oprească. Aceasta însă a dispărut în fugă... fără a lăsa nici o urmă de sânge pe pământ. Potrivit ziarului londonez *Morning Post*, intrusul „nu era muritor de rând — dacă era cumva muritor, de fapt“.

Cu patru ani mai târziu, locuitorii din Newport au deschis focul, încolțindu-l pe Jack pe acoperișuri. Din nou, acesta a scăpat nevătămat. În Lincoln a dispărut iarăși, pe când era urmărit de localnici. În cele din urmă, a lăsat cu gura căscată sute de privitori, afișându-și calitățile atletice în cartierul Everton din Liverpool, pe 10 septembrie 1904, când a sărit de pe o clădire pe alta, în salturi ce atingeau uneori zece metri. Apoi, după un sfert de oră, a sărit fără efort peste un șir de case cu terase... și a dispărut pentru totdeauna.

Timp de ani de zile, experții au analizat cazul lui Jack. A fost el oare un bogătaș excentric ce juca un joc diabolic? A fost el un animal necunoscut? O fantomă? Apoi, în iulie 1969, Neil Armstrong a făcut primul pas al omului pe Lună, privit de milioane de telespectatori. Câțiva dintre aceștia au văzut salturile astronautului și și-au amintit de Jack. Și el sărea la fel. Potrivit lui Jane Alsop, purta haine similare: un costum și o cască. Poate, spun ei, n-a fost un muritor obișnuit. Poate că a fost un extraterestru care nu era afectat de gravitația terestră. Și, poate că ar fi putut să-i învețe multe pe oameni — dacă aceștia nu l-ar fi întâmpinat cu groază.

SATUL CARE A DISPĂRUT

Poliția încearcă încă să descopere de ce un întreg sat de o mie două sute de persoane și chiar și morții de la cimitirul satului au dispărut fără urmă în noaptea unei ierni nordice. Misterul s-a declanșat în 1930, când vânătorul cu capcane Armand Laurent și cei doi fii ai săi au văzut o strălucire ciudată trecând peste cerul Canadei, spre nord. Laurent a spus că imensa lumină își schimbă forma în fiecare clipă, astfel că era când asemenea unui cilindru, când asemenea unui glonț uriaș.

Peste câteva zile, un grup mic de polițiști călare s-au oprit la cabana lui Laurent, cerându-i să-i adăpostească, deoarece erau în drum spre lacul Anjikuni, unde, după cum explicase unul dintre ei, „apăruse o problemă”. Polițistul l-a întrebat pe Laurent, care rămăsese cu gura căscată, dacă lumina pe care o văzuse se îndrepta spre lac. Laurent a răspuns afirmativ.

Fără nici un alt comentariu, polițistul a dat din cap, iar în anii ce au urmat, familia Laurent nu a mai fost interogată niciodată în legătură cu evenimentul. Era de înțeles. Încă de atunci, polița canadiană călare era ocupată cu cel mai ciudat caz din istoria sa...

Ajungând pe schiuri în satul celor de la locul Anjikuni, un alt vânător, pe numele său Joe Labelle, a fost copleșit de un ciudat sentiment de frică. În mod normal, așezarea de o mie două sute de suflete era un sat zgomotos, iar Joe se aștepta să fie întâmpinat de lătratul câinilor de sanie.

Câinii, însă, nu scoteau nici un sunet, și nu era nici un horn din care să iasă vreun firicel de fum.

Pe malul lacului a găsit bărcile, care erau încă legate de țărm. Cu toate acestea, mergând de la o ușă la alta, nu a descoperit decât o tăcere nepământeană. Lângă uși se mai aflau încă puștile atât de îndrăgite de cei din partea locului. Nici un eschimos care pleacă la drum nu și-ar lăsa pușca acasă.

În interiorul colibelor, bucăți de carne de ren se sleiseră deasupra unor focuri ce se stinseseră de mult. O haină de blană, pe jumătate cârpită, zăcea pe un scaun, având alături două ace făcute din os.

Labelle n-a găsit însă corpuri — nici vii, nici moarte — după cum nu a găsit nici urme de violență.

Cândva, într-un anume moment al zilei, în apropiere de ora mesei, se pare, activitatea în sat se oprise brusc, ca și cum timpul și viața ar fi stat în loc.

Joe Labelle s-a dus la telegraf și raportul său a ajuns la cartierul general al Poliției Canadiene Călare. Toți ofițerii disponibili au fost trimiși în zona lacului. După câteva ore de căutare, polițiștii au găsit câinii de sanie. Erau legați de niște copaci de lângă sat, acoperiți de un morman de zăpadă. Muriseră de frig și de foame.

Iar în ceea ce fusese cimitirul din Anjikumi s-a făcut o altă descoperire îngrozitoare. Acesta nu mai era acum decât o adunătură de morminte deschise, niște gropi căscate spre cer, din care la temperaturi de sub zero grade, fuseseră scoase trupurile celor morți.

Nu existau urme de pași în afara satului și nici vreun alt mijloc de transport prin care localnicii să fi putut pleca. Acceptând cu greu ideea că o mie două sute de oameni ar fi putut pur și simplu să dispară de pe fața pământului, poliția și-a extins cercetările. Ulterior, ele au continuat în toată Canada, timp de ani de zile. La mai mult de o jumătate de secol de atunci, cazul este încă nerezolvat.

Este posibil ca OZN-urile să fi fost responsabile și în cazul altor dispariții, de-a lungul anilor? În 1924, doi experimențați piloți militari britanici, pe numele lor Stewart și Day, s-au prăbușit în deșertul irakian în timpul unui zbor de rutină. În căutarea lor au fost trimise echipe speciale, care au găsit imediat avionul. Urmele de pași indicau faptul că cei doi porniseră pe jos spre destinație. La mică distanță de avion, însă, urmele se opreau. Nu erau semnele vreunei încăierări, alte urme sau semne nu au mai fost găsite. Urmele

se opreau brusc indicând că piloții mergeau normal când ceva s-a întâmplat. Stewart și Day n-au mai fost văzuți niciodată. :

În 1900, trei pescari încercați au pornit din Lewis, insulele Hebride, pentru a recupera trei bărbați izolați la farul din insula Flannan. Acolo, n-au găsit însă nimic în neregulă. Nu existau dovezi ale vreunui accident, nici semne de dezordine, de panică, bărci lipsă, nici mesaje sau pierderi de combustibil... și nici un om. Cei trei de la far dispăruseră pur și simplu.

În 1909, Oliver Thomas, de unsprezece ani, a plecat de acasă, din Rhayader, de la petrecerea de Crăciun și a dispărut pentru totdeauna. Petrecăreții s-au rezeșit afară atunci când au auzit un țipăt ce părea să vină din cer, de deasupra casei, însă n-au văzut nimic.

VIAȚA PE ALTE PLANETE

Numeroși oameni de știință cred că însăși viața umană a venit din spațiu, dezvoltându-se din viruși și bacterii aduse pe Pământ de comete uriașe. Când a avansat pentru prima oară această teorie, în 1940, sir Fred Hoyle, profesor de astronomie timp de douăzeci de ani la Cambridge, a fost luat în răs. Acum, însă, oamenii de știință de pe întreg cuprinsul globului sunt convinși că avea dreptate.

Hoyle a fost unul dintre primii savanți care au identificat imenși nori de materie plutind silențios în spațiu, conținând substanțe necesare apariției vieții. El a afirmat că o cometă a străbătut un astfel de nor cu patru milioane de ani în urmă, culegând în globulele de apă înghețată din coada ei viruși și bacterii.

Când cometa — primul OZN — a intrat în atmosfera terestră, forța de frecare a topit globulele și celulele dătătoare de viață s-au răspândit în materia fumegândă a planetei ce se răcea, pentru a da naștere plantelor, animalelor și oamenilor.

Doctorul Chandra Vickramasinghe, de la University College din Cardiff, crede că milioane de comete, „bulgări murdari de zăpadă“, plini cu praf și gaze înghețate, au bombardat Pământul, aducând cu ele molecule cu o construcție genetică aleatoare, care au prins rădăcini aici.

El a arătat în cursul unei conferințe internaționale desfășurată în Maryland, că filozoful grec Anaxagoras avansase idei similare în anul 500 î.e.n. susținând că semințe ale plantelor și animalelor zburau prin univers, gata să încolțească oriunde ar fi găsit condiții favorabile.

Cu ajutorul noilor tehnici științifice s-a stabilit că praful cosmic conține substanțe chimice precum metanul, acidul formic, formaldehida și alte componente cruciale pentru formarea celulelor simple, vii. Un nor a dezvăluit urme de celuloză – liantul vital al lanțurilor moleculare.

Este oare posibil ca aceste comete să fi creat viață și pe alte planete, în alte forme? Doctorul Sherwood Chang de la Centrul de Cercetări Ames din Mountain View, California, afirmă că milioane de cratere de impact de pe Venus și Marte au fost formate, în marea lor majoritate, de comete. Iar potrivit doctorului Wolfram Thiemann, de la universitatea din Bremen, Germania, „evoluția chimică are, fără îndoială, loc și pe alte planete și în materialul interstelar. Există din ce în ce mai multe dovezi că mai sunt, în spațiu, și alte planete ca Pământul.“

Sir Bernard Lovell, unul dintre cei mai mari radio-astronomi ai lumii, consideră că există cam o sută de milioane de stele în galaxia noastră, Calea Lactee, care au temperatura și compoziția chimică necesare pentru a susține evoluția organică, și există

miliarde de alte galaxii în universul observabil. Șansele împotriva ideii ca Pământul să fie singura planetă pe care există viață sunt, deci, astronomice...

EXPLOZII ȘI CIOCNIRI SPAȚIALE

Celelalte planete au jucat un rol crucial în dezvoltarea vieții pe Pământ, fiind responsabile chiar și de actuala formă a Pământului. Aceasta este controversata teorie avansată în 1950 de Immanuel Velikovski, un doctor și psihiatrist de origine rusă, care s-a stabilit în America, scriind o carte intitulată *Lumi în ciocnire*.

Velikovski a susținut că dezastrele semnalate în Biblie și reflectate în scrierile străvechi ale mayașilor, chinezilor, mexicanilor și egiptenilor se datorează toate unor convulsii în univers, care au deplasat Venus și apoi Marte pe orbite prea apropiate de Pământ.

Potrivit lui Velikovski, Venus făcea parte din Jupiter, până când o explozie a proiectat-o în spațiu, acum mai bine de patru mii de ani. Ea s-a îndreptat spre Soare, strălucind puternic și având o coadă de praf și gaze. Pământul a ajuns în apropierea acestei cozi pe la mijlocul secolului XV î.e.n., iar un praf fin, roșiatic, a căzut împreună cu ploaia. „Toate apele Nilului s-au prefăcut în sânge“, după cum arată Cartea Exodului din Biblie. Apoi au venit ploi de meteoriți și, potrivit inscripțiilor mexicane de la Cuanhtitlan, din cer a căzut „nu apă, ci foc și pietre“.

Când gazele s-au solidificat pentru a se transforma în petrol, „oamenii s-au înecat într-o substanță lipicioasă, căzută din cer“, cum arată cartea sfântă a mayașilor, Popol-Vuh. În unele locuri, petrolul a luat foc din cauza oxigenului din atmosferă și un teribil potop de foc s-a produs din Siberia până-n America de Sud.

În cele din urmă, spune Velikovski, Pământul, fiind supus forței de atracție gravitaționale a noii planete, și-a schimbat înclinația axei. Uragane și inundații au distrus insule, au ras de pe fața pământului orașe, au modificat configura-

ția continentelor. „Cerul și pământul s-au mutat din loc“, notează indienii Cashimava din vestul Braziliei. Persanii au privit cu groază cum trei zile de lumină au fost urmate de trei zile de întuneric.

Atunci, susține Velikovski, Moise i-a condus pe evrei prin Marea Roșie. Uriașe forțe magnetice și gravitaționale, ca și mișcările tectonice au ridicat apele de o parte și de alta a fundului mării. Când egiptenii s-au aruncat în urmărirea foștilor lor sclavi, un fragment de materie, puternic încărcat electric, a trecut printre Venus și Pământ și apele s-au prăbușit înapoi la locul lor.

Puținii supraviețuitori ai catastrofelor globale au avut de înfruntat foametea. Mâncarea a căzut însă din cer, mană pentru evrei, ambrozie pentru greci, madhu dulce ca mierea pentru hinduși. Velikovski susține că acestea proveneau fie din acțiunea bacteriilor, fie din descărcările electrice din atmosfera terestră ce au afectat structura hidrocarburilor din coada lui Venus.

Tocmai pe când Pământul se obișnuia cu noua sa succesiune a anotimpurilor, Venus a revenit din nou spre el, în jurul anului 1400 î.e.n., producând mari dezastre. În cel de-al VIII-lea secol î.e.n. însă, Venus a trecut prea aproape de Marte, deplasând-o pe aceasta din urmă pe o orbită ce se ciocnea cu cea terestră. Au apărut din nou dereglări geofizice care au fost semnalate în Biblie de către profeții Isaia, Osea, Ioel și Amos și de Homer în *Iliada*. Încă o dată, calendarul a trebuit revizuit, deoarece anul cu luni de treizeci de zile nu mai corespundea realității.

Velikovski afirmă că Marte s-a întors la fiecare cinci-sprezece luni, până în 687 î.e.n., iar ultima dată a provocat mari probleme, după cum arată Cărțile de bambus din China: „Stelele cădeau ca picăturile de ploaie și Pământul tremura“. În unele zone ale lumii, soarele ce răsărea a căzut din nou sub orizont, căci Pământul și-a schimbat din nou înclinația axei. După aceea, atât Venus cât și Marte s-au stabilit pe orbite stabile și nu ne-au mai influențat.

Controversata teorie explica multe aspecte ale vechilor mituri, legende și povestiri, printre care și de ce Marte a înlocuit-o pe Venus ca zeu predominant la greci și la romani. Ea a indignat însă pe oamenii de știință din 1950. Directorul unui planetariu, care l-a sprijinit pe Velikovski, a fost concediat.

Velikovski pusese la îndoială nu numai principiile științifice acceptate, dar și teoria evoluției ordonate a lui Darwin. Cu toate acestea, în cei treizeci de ani care au urmat, pe măsură ce călătoriile spațiale ofereau din ce în ce mai multe date, ideile lui Velikovski deveneau din ce în ce mai credibile. El fusese ridiculizat pentru că afirmase că Venus avea o coadă ca de cometă, că era mult mai caldă decât Pământul și că atmosfera sa era pe departe mai grea decât cea terestră. Testele americane și rusești au confirmat supozițiile sale. A fost luat în răs pentru afirmația că Marte avea suprafața brăzdată de cratere și că atmosfera sa conținea gaze rare, precum argonul și neonul. Din nou, explorările spațiale au descoperit că avusese dreptate.

Nici Marte și nici Venus n-au fost de fapt OZN-uri, însă, puterile pe care le-au dezlănțuit au îngrozit și uimit pe înaintașii noștri. Chiar și astăzi există obiecte zburătoare pe care le putem identifica și care sunt, totuși, la fel de misterioase ca și OZN-urile.

Primul OZN fotografiat

Doi astronomi din Basel au observat un obiect în formă de titirez înconjurat de un inel strălucitor, pe când acesta trecea prin fața Soarelui, pe 9 august 1762. Apariția corespundea cu cea a unui obiect văzut în Mexic de sute de persoane, în anii 1880. Fotografia pe care profesorul Bonilla a făcut-o printr-un telescop, de la observatorul Zacatecas, pe 12 august 1883, este considerată prima fotografie a unui OZN realizată vreodată.

ZIUA ÎN CARE A PLOUAT CU ANIMALE

Datorită unor legi binecunoscute ale naturii, peștii, broaște, șoarecii și melcii nu zboară. Cu toate acestea, au căzut din cer, fără vreun motiv și fără explicație.

La Sutton Park, în Birmingham, în iunie 1954, cumpărătorii de pe o stradă aglomerată au fost uluiți de un potop de broaște mici, deschise la culoare. Dă râneau umbrele, pălării, cădeau în sacose și săreau în număr atât de mare în toate direcțiile, pe stradă și pe trotuare, încât femeile înspăimântate s-au adăpostit în magazine. În clipa în care ploaia s-a oprit, la fel de brusc precum începuse, sute de mici creaturi fuseseră strivite și ucise și alte sute se răspândiseră pe alei și în grădini.

Acest duș n-a fost însă nimic în comparație cu ceea ce s-a întâmplat cu secole în urmă, în Sardinia. Potrivit vechilor cărți egiptene din biblioteca din Alexandria, o ploaie cu broaște a durat pe acea insulă trei zile. Broaștele împânzeau șoselele și lacurile, blocau drumurile și dădeau buzna în case. Oamenii n-au putut face nimic pentru a opri invazia. Un scrib grec însemna: „Toate navele erau pline cu broaște. Au fost găsite fierte și fripte în tot ceea ce sardinienii încercau să mănânce. Oamenii nu puteau să se folosească de apă, căci era plină cu broaște și nu puteau pași din cauza broaștelor care erau peste tot. Cele care au murit au lăsat un miros ce-i făcea pe oameni să părăsească ținutul.“

Bucăți de carne de până la cincisprezece centimetri pătrați s-au abătut din cer asupra statului american Kentucky. Era martie 1876 și pe cer nu se afla nici un nor. Un fermier îndrăzneț, uluit, a mâncat o astfel de bucată și a spus că avea gust de carne de oaie. În mai 1890, o aversă de ploaie roșie, strălucitoare a căzut peste localitatea Messignadi, regiunea Calabria, în sudul Italiei. Societatea Italiană de Meteorologie a identificat substanța drept sânge de pasăre.

Pești de până la treisprezece centimetri lungime au căzut într-o ploaie deasă peste Aberdare, South Wales, în februa-

rie 1859. Ei au umplut acoperișurile caselor, iar copiii i-au adunat din stradă cu gălețile. Câteva exemplare au fost identificate drept crapi și expuse la grădina zoologică din Regent's Park, Londra.

O furtună teribilă s-a abătut asupra orașului englez Worcester, în mai 1881. Un măgar ce trăgea o căruță a fost lovit de fulger și omorât, în Whitehall, iar piatra căzută din cer a sfâșiat frunzele copacilor și a distrus recoltele. În strada Cromer, grădinarul John Greenhall a fugit să se adăpostească și a văzut uluit cum piatra se transformă brusc într-un potop de melci. Aceștia se izbeau de pământ și sfâșiau frunzele plantelor, acoperind pe alocuri solul cu un strat de mai mulți centimetri grosime. După trecerea furtunii, locuitorii orașului s-au adunat în zonă și timp de câteva ore au cules melci. Un bărbat a umplut două găleți. Un altul a luat de jos o cochilie imensă în care a găsit un crab.

O ploaie de heringi a căzut de Paște, în 1666 și asupra comitatului Kent. Comercianții i-au adunat imediat și i-au vândut la Maidstone și la Dartford. Grupuri de șoareci galbeni au picat din cer peste Bergen, în Norvegia, în 1578. Mii dintre aceștia au căzut în mare și au înotat până la țărm. O legendă norvegiană spune că astfel de ploi sunt o compensație pentru pierderea micilor șoriceți „lemming” ce se sinucid periodic aruncându-se în mare de pe vârfurile stâncilor.

Care poate fi motivul real al căderii din cer a acestor animale? Cea mai obișnuită explicație ar fi că au fost atrase de vârtejuri într-o zonă oarecare de pe Pământ, duse și aruncate acolo unde erau așteptate mai puțin. Dacă e așa, atunci de ce nu sunt broaștele însoțite de dovezi ce țin de mediul din care vin: buruieni, noroi sau mormoloci? Cum poate vârtejul să selecteze doar heringii din multitudinea speciilor de pești?

Charles Fort, scriitor american din secolul XVIII, credea că astfel de ploi cu animale își au originea într-o imensă Mare a Sargaselor, undeva în atmosferă. Ploile periodice ar fi avut rolul de a reface stocurile sau de a răspândi diverse

specii în noi regiuni ale globului. Din păcate, nimeni n-a identificat până acum marea aeriană a lui Fort.

În cazul în care cometele au fost vehicule ce au adus viața pe Pământ, ar putea oare fi ele cele ce fac să plouă cu animale pe planetă?

ZEITĂȚI DIN SPAȚIU

Până în prezent, nu s-a descoperit rostul spațiilor goale, stranii, ale regiunii sudice a câmpiei peruvienne de coastă. Nimic nu trăiește în porțiunea plată de pământ ce se întinde de la Oceanul Pacific la Anzii înzăpeziți. În 1939, însă, doi oameni aflați într-un avion deasupra regiunii, au privit în jos și au descoperit un sistem complex de linii și motive geometrice de o precizie uluitoare, ce se întindea pe kilometri întregi în spațiul arid. De atunci, oamenii au început să se întrebe dacă a fost aceasta oare, odinioară, un loc de aterizare pentru extraterestri. Putea fi un terminal intergalactic pentru OZN-uri gigantice ce ar fi adus pe Pământ, în timpuri preistorice, pe adevărații strămoși ai omului?

Arheologii și oamenii de știință nu au fost capabili să explice saltul uluitor, evolutiv și tehnologic făcut de Homo sapiens undeva acum zece-cincisprezece mii de ani. Nu există nici un fel de explicație genetică a bruștei dublări în dimensiuni a creierului uman. Pe calea urmată de experți par să se ivească mai multe verigi lipsă decât indicii.

Unii spun că indiciile sunt printre noi... în deșerturile lumii și în legende de la începuturi. Acestea amintesc de zei-vizitatori, veniți din spațiu, ce au dat omului primitiv cunoștințe tehnologice importante și chiar și-au încrucișat rasa cu cea umană.

Uimitoarele desene din deșertul peruvian de lângă orașul Nazca acoperă o suprafață de șaiszeci și cinci de kilometri lungime și un kilometru și jumătate lățime. Câmpia e formată dintr-un sol gălbui, acoperit de un strat subțire de pietre. Liniile au fost desenate înlăturându-se stratul de piatră. Lucrul a fost relativ ușor de realizat; ceea ce uimește însă,

este precizia cu care liniile au fost trasate, fără deviații, pe lungimi de kilometri întregi, trecând dincolo de orizont, trecând văi și urcând pante. Precizia lor e comparabilă cu aceea a oricărei realizări moderne. În plus, liniile apar cu claritate doar în fotografiile luate de la foarte mare înălțime.

Oamenii de știință care le-au parcurs cu greu, pe jos, nu le-au găsit nici o explicație. Ele nu duceau nicăieri și nu reprezentau nici un model astronomic. Din spațiu, însă, deșerturile ar apărea drept cele mai propice locuri de aterizare, pe o planetă cu atât de multă apă ca a noastră. Când America și-a trimis astronautii pe Lună, i-a ghidat spre echivalentele lunare ale deșerturilor noastre. Există motive să credem că și OZN-auții ar fi făcut același lucru.

Alături de linii, la Nazca se află desenate păsări, păianjeni și pești. Și acestea sunt practic invizibile de la nivelul solului. Oamenii de știință le-au considerat vechi obiecte de cult. Și poate că asta și sunt, invocații către zeii din spațiu, spre a vizita din nou Pământul.

Pasărea era aproape sigur celălalt lucru pe care peruvienii îl știau capabil să înfrunte gravitația prin zbor, iar pasărea lor din deșert are o coadă ce țâșnește asemenea jetului unei rachete. Păianjenul aduce cu obiectul pe care-l recunoaștem acum ca fiind modulul lunar american. Iar peștii? Ei ar putea fi zeii înșiși.

La marginile unui alt deșert, Sahara, trăiește un trib primitiv care a fost descoperit, acum mai bine de o sută de ani, de exploratorii din Vest. Dogonii din Mali mai venerază încă niște amfibieni inteligenți, asemănători peștilor, despre care ei susțin că au venit din cer. Aceștia își spuneau Nomos, au aterizat într-o arcă ce se învârtea și trebuiau să trăiască în apă.

Ei le-au spus dogonilor că veneau de pe o stea mică, dar grea, numită Sirius, care descria o orbită eliptică în jurul celei mai strălucitoare constelații de pe cer. Primii exploratori care au ascultat povestea tribului au clătinat din cap cu condescendență.

Apoi, uluitor, în anii '50, astronomi dotați cu cele mai moderne radio-telescoape au descoperit steaua mică, grea, pe o orbită eliptică, exact așa cum o descrieseră dogonii. Era atât de puțin luminoasă încât nici un telescop optic nu o putuse sesiza. Atunci, cum știuse tribul african de existența ei?

Dogonii nu au fost singurul trib vizitat de sus în preistorie. Sumerienii își numeau zeii „Oannes“. Și aceștia erau amfibieni și au adus secretele matematicii, ale scrisului și ale astronomiei, dăruindu-le poporului dintre Tigru și Eufrat. Acest spațiu, Mesopotamia, a fost mult timp cunoscut ca loc de naștere a civilizației umane.

Berossus, un preot din Babilon, a descris zeul „Oannes“ ca fiind jumătate om, jumătate pește. Se scufunda în mare „pentru a se odihni toată noaptea în adâncuri, căci era amfibian“. În legenda filistină, Zeul se născuse dintr-un ou ce căzuse din cer în Eufrat. Ca și zeitățile dogonilor, Oannes avea legătură cu Sirius. Cei ce-l venerau, venerau și cifra 50 – perioada orbitală exactă a stelei, așa cum fusese ea menționată de dogoni.

Teoria conform căreia astronauții i-au vizitat pe strămoșii noștri este susținută și de arta a numeroase popoare străvechi. În 1950, arheologii au dezvelit mormântul unui vechi preot maya la Palanque, în Mexic. Vizibil foarte clar între desenele din mormânt era acela al unui bărbat într-o capsulă. Bărbatul este înconjurat de manete și aparatură, iar în partea posterioară a navei se observă o dâră de flăcări.

În peșterile de pe muntele Tassili N'Ajjer, de la marginea Saharei, la actuala graniță dintre Algeria și Libia, există o înregistrare picturală a vieții zilnice a unui trib ce a fost forțat să plece atunci când oaza lor verde a fost acoperită de valuri de nisip. Desenele prezintă tauri, păsări și grupuri de vânători înarmați.

Între aceștia se află siluete pe care le putem recunoaște cu precizie drept astronauți. Ei nu sunt mai mari decât vânătorii, însă poartă costume spațiale și căști rotunde cu antene.

Însemne misterioase din sterpul deșert Gobi au uimit arheologii timp de secole. Ele nu erau provocate de nici un

tip de foc sau praf de pușcă. Apoi, oamenii de știință au descoperit urme identice în Deșertul Nevada din America... după efectuarea de către SUA a primului test atomic în 1944. A fost oare Gobi vizitat în trecut de OZN-uri acționate de puterea nucleară?

În Himalaia, preoții indieni mai recită încă Ramayana în cinstea zeilor ce au venit pe Pământ în „vimana“, ciudate mașini zburătoare, propulsate de mercur și vânturi puternice. Cuvintele imnului menționează că, „la dorința zeilor, magnificul car s-a ridicat peste un munte de nori, pe o rază luminoasă ca soarele și într-un sunet tunător...“

Astfel de descoperiri au indicat oamenilor de știință că și alte minuni ale lumii antice pot fi asociate cunoștințelor unor vizitatori din spațiu. Cum au construit egiptenii piramidele și cum au descoperit ei proprietățile, se pare magice, ale formei de piramidă? Cine a înălțat giganticele statui de piatră de pe Insula Paștelui și de ce? Care era înțelepciunea secretă a oracolelor grecești?

Chiar și unii dintre cei mai credincioși creștini încep să se întrebe dacă religia lor nu e cumva bazată pe vizita unor extraterestri. În Vechiul Testament, profetul Ezechiel amintește cum, în secolul VI î.e.n., a văzut un nor coborând în deșert lângă râul Chebar din Babilon. Avea culoarea roșcat-gălbuie a metalului strălucitor și era înconjurat de flăcări. Patru obiecte au ieșit din el, fiecare dintre ele fiind o roată într-o altă roată cu un cerc de ochi, și din acestea au ieșit creaturi asemenea oamenilor, în costume de aramă, cu „firmamente de cristal“ pe cap. Parcă ar fi descris un astronaut al secolului XX.

Cercetătorul american Raymond E. Fowler nu este singurul care folosește astfel de pasaje descriptive pentru a stabili ceea ce este adevărat în legende biblice. Moise era condus prin pustie de un stâlp de foc, iar profetul Ilie a fost dus în ceruri într-un car de foc. Amândoi au fost văzuți mai târziu, cu Iisus, pe muntele Schimbării la față strălucind la contactul cu „norul“ pe care stăteau.

În Noul Testament, un stâlp de foc și voci din cer vestesc păstorilor nașterea lui Iisus la Betleem; iar o „stea strălucitoare la răsărit“ i-a adus pe magi la ieslea unde se afla copilul născut de fecioară. Iisus avea puteri magice și se urca la ceruri pe un nor. „Dacă v-am spus de cele lumești și voi nu m-ați crezut, cum să mă credeți când vă spun de cele cerești?“, a spus El discipolilor săi.

„Îngerii“ Domnului erau mesageri ai lui Dumnezeu ce veneau din ceruri – Daniel îi numea „păzitori“ – și le era permis să se căsătorească și să mănânce mâncare umană. Erau ei, oare, de fapt, extraterestrii ce au venit să educe sau să „salveze“ un popor primitiv? Era lumina puternică ce l-a convertit pe Pavel în drumul spre Damasc un OZN ce-l purta pe Iisus înapoi, pentru a repeta mesajul său? Iar A Doua Venire, cu sunetele ei înfricoșătoare din ceruri și cu armatele-i de îngeri, va fi ea o invazie a unei flote de OZN-uri?

Altar spațial

Englezoaica Phyllis Henderson, casnică, e convinsă că Iisus Hristos a fost un pilot al unui OZN venit de pe Saturn. Ea și-a transformat garajul casei sale din Warrington, Cheshire, în biserică, după ce s-a înscris în Aetherius Society, o mișcare inițiată de George King, care pretinde că l-a întâlnit pe Iisus când un OZN a aterizat la Holdstone Down, Devon, la începutul anilor '50.

Phyllis, de cincizeci și nouă de ani, și soțul ei Steuart, de șaiszeci și doi, au primit autorizația temporară pentru a folosi garajul lor de cărămidă și azbest drept altar. Apoi, vecinii s-au plâns că slujbele lor erau prea zgomotoase. „Plângerile sunt nefondate“, a spus Phyllis. „Biserica noastră are doar șapte membri, iar aceștia nu sunt zgomotoși deloc.“

CAPITOLUL IV

OZN-URI PRĂBUȘITE, EXTRATEREȘTRI CAPTURAȚI

Dacă liderii politici și militari ai lumii au fost evazivi în ceea ce privește victimele omenești ale încercărilor de provocare a unor OZN-uri, ei au fost încă și mai secretoși când a venit vorba de prăbușirea unor obiecte zburătoare neidentificate. Cu toate acestea, persistă ipoteza conform căreia mai multe farfurii zburătoare au căzut pe Pământ în ultimii treizeci de ani și că trupuri ale extraterestrilor au fost recuperate din navele avariate...

MISTERIOS DEZASTRU SPAȚIAL

Epava unei nave de pe o altă planetă se află pe o orbită în jurul Pământului și ar putea conține ființe extraterestre. Aceasta este extraordinara ipoteză formulată de oamenii de știință ruși și care a apărut pe prima pagină a ziarelor din 1979.

Marele astrofizician sovietic, profesorul Serghei Boșici a dezvăluit că fragmente ale epavei fuseseră observate plutind la două mii două sute de kilometri deasupra Pământului în anii '60. Oamenii de știință au identificat zece astfel de fragmente, din care două măsurau treizeci de metri în diametru, și care gravitau pe orbite ușor diferite una față de cealaltă. Datele obținute au fost introduse într-un calculator sofisticat, pentru a se determina vechimea epavei.

„Am găsit că proveneau toate din același loc, la un anumit moment de timp: 18 decembrie 1955. Atunci a avut loc,

fără îndoială, o explozie puternică. "Prima rachetă spațială terestră a fost lansată în 1957.

Un alt astrofizician rus de frunte, profesorul Alexander Kazanțev, a spus că cele două fragmente mai mari au oferit indicații privind forma și mărimea navei. „Considerăm că avea cel puțin șaiszeci și cinci de metri lungime și treizeci lățime. Avea mici cupole ce adăposteau telescoape, avea antene și hublouri.“

„Mărimea ei ne sugerează existența mai multor punți, probabil cinci. Credem că trupurile extraterestrilor se mai află încă la bord.“

Fizicianul moscovit, doctor Vladimir Azhazha a respins ideea conform căreia fragmentele ar fi rămășițe ale unui me-teorit. „Meteoriții nu au orbite“, explică el. „Ei zboară fără scop, rătăcesc prin spațiu și nu explodează spontan, de la sine.“

„Toate dovezile pe care le-am adunat în ultimii zece ani indică un singur lucru: e vorba de o navă extraterestră avari-ată. La bordul ei se află probabil secrete la care noi nici nu visăm.“

Geologul rus, profesorul Alexei Zolotov, specialist în ex-plozii, a adăugat: „Resturile nu provin de la o navă terestră — exploziile s-au produs cu doi ani înainte ca noi să lansăm primul satelit artificial, Sputnik I.

Ar trebui lansată o misiune de salvare. Nava, sau ce-a mai rămas din ea, ar trebui reasamblată pe Pământ. Benefi-ciile umanității ar putea fi imense.“

Marii oameni de știință americani au fost mai întâi uluiți, apoi extrem de interesați de această descoperire. Doctorul Henry Monteith, fizician ce lucrează în domeniul cercetă-rilor nucleare strict secrete la Laboratoarele Sancia din Al-buquerque, New Mexico, a afirmat că dovezile merită o in-vestigare amănunțită.

„Cercetările rusești sunt bine fondate“, a adăugat el. „Este extrem de interesant, am putea trimite acolo o rachetă. Dacă este într-adevăr o navă extraterestră, ar fi descoperirea se-

colului. Ar fi o dovadă de neînlăturat a existenței vieții inteligente în alte zone ale Universului.“

Doctorul Myran Malkin, director al Biroului NASA pentru Rachete Spațiale și Tehnologie Spațială, a spus: „Dacă rușii ne-ar cere-o, am lua în discuție posibilitatea unei misiuni comune.“

Specialistul în fizică nucleară, Stanton Friedman declara: „Dacă am recupera fragmentele, am avea o șansă de a le asambla la loc.“

Reacția britanicilor a fost mai rezervată. Doctorul King-Hele, cercetător spațial la *Royal Aircraft Establishment* din Farnborough, Hants, a afirmat: „Pe orbită se află mai mult de patru mii de fragmente. Fiecare are un număr de catalog propriu, pentru a fi identificat. Am vrea să cunoaștem numărul de catalog al acestei epave. Este posibilă datarea ei, în urma unui considerabil număr de teste.

Ca și americanii, am fi de acord să o analizăm, dacă rușii ne-ar pune-o la dispoziție.“

Fizicianul american William Corliss face apel la un articol scris de astronomul John Bagby în revista americană *Icarus* în 1969, când agențiile guvernamentale tocmai decretaseră că OZN-urile nu există.

Acesta scria că zece fragmente materiale se roteau în jurul Pământului, după ce se rupseseră de un corp-mamă, mai mare. Tot el a stabilit data dezintegrării... 18 decembrie 1955.

„Bagby nu putea explica explozia“, spune Corliss. „El voia doar să demonstreze că obiectele se aflau acolo și că nu aveau o proveniență naturală. În acel moment, această atitudine era cea mai înțeleaptă“.

Alte OZN-uri au rezistat impactului cu atmosfera terestră, însă s-au prăbușit pe suprafața planetei. Aceasta e ideea susținută de mai mulți cercetători americani. Confirmarea ei este, însă, practic imposibilă, susțin ei, căci guvernele țin aceste evenimente sub un secret absolut.

Misterul Anzilor

Nici o explicație nu a fost vreodată oferită măsurilor excepționale de securitate luate într-o zonă de lângă Mendoza, în vestul Argentinei, în ianuarie 1964. Timp de câțiva ani, a circulat însă zvonul conform căruia un OZN pierduse viteză și se prăbușise la poalele Anzilor, având la bord mici extraterestri în costume luminoase. O fotografie pe care revista *Flying Saucer Review* a plătit bani grei, înfățișa un obiect în formă de trabuc, cam de patru metri lungime zăcând printre ierburi.

SECRETUL EXTRATEREȘTRILOR MORȚI

Era cea mai cumplită furtună ce lovise New Mexico în ultimii ani de zile. Vântul și ploaia n-au conținut toată noaptea, iar când urgia era în toi, fermierul Bill Brazel a auzit o explozie stranie. Când s-a crăpat de ziuă, el și-a înhamat calul și a plecat să se asigure că oile îi erau în regulă. Ceea ce a găsit el în acea dimineață de 3 iulie 1947 avea să-l facă celebru și să declanșeze o controversă ce nu s-a potolit nici în ziua de azi.

Câmpurile sale erau acoperite de mici bucăți de lemn și de fâșii subțiri de metal. Lemnul arăta ca pluta și era la fel de ușor ca aceasta, însă era foarte dur, nu ardea și nu se rupea. Unele bucăți aveau înscrise hieroglife ciudate. Metalul semăna cu foile de tablă, însă nu putea fi tăiat și nici îndoit. Apoi, Brazel a văzut un uriaș disc culcat pe pământ. Apropiindu-se, a observat ceva și mai straniu. Lângă obiect zăceau niște ființe care nu erau oameni. Unele trăiau, dar nu puteau vorbi. Brazel s-a întors în fugă acasă și a anunțat șeriful. Acesta a alertat aeroportul militar Roswell, din apropiere.

Șeful informațiilor, maiorul Jesse Marcel, a condus investigațiile. Pe când ambulanțele plecau cu trupurile calci-

nate, iar camioanele armatei soseau pentru a ridica epava, maiorul a ordonat formarea unei rețele de securitate în jurul zonei și i-a spus lui Brazel să nu povestească nimănui cele văzute.

New Mexico devenise atunci buricul cercetărilor americane în domeniul atomic, al rachetelor, centru aviatic și de radar. Roswell era casa Grupului de Avioane de Bombardament nr. 509 al SUA, singurele bombardiere atomice din lume pregătite pentru situații reale de luptă. Marcel n-avea idee ce era nava care se prăbușise, dar știa că n-ar fi trebuit să se afle deasupra unei astfel de baze strategice.

Pe 8 iulie, eforturile sale de a mușamaliza afacerea au eșuat, când ofițerul de relații cu publicul al bazei a dat un comunicat de presă fără aprobarea comandantului, colonelul William Blanchard. Comunicatul specifica: „Zvonurile privind un disc zburător s-au transformat în realitate ieri, când ofițerul de informații al Grupului 509 a intrat în posesia unui disc, beneficiind de ajutorul unor localnici. Obiectul a aterizat la o fermă de lângă Roswell în cursul săptămânii trecute. A fost cules de la fermă, examinat la Aeroportul Roswell și încredințat de către maiorul Marcel forurilor superioare.”

Vestea s-a răspândit rapid în întreaga lume, iar asupra armatei s-au exercitat presiuni pentru obținerea de noi detalii. Reporterii au obținut, însă, de data aceasta, o altă variantă. O adevărată ploaie de dezmințiri s-a abătut asupra lor de la Roswell și de la Washington. Un ofițer superior din conducerea Aviației a informat publicul, prin intermediul unui post de radio, că rămășițele aparțineau unui balon meteorologic. Ziarelor le-a fost oferită o fotografie în care doi ofițeri apăreau examinând balonul.

Varianta oficială a făcut în curând să se răcească spiritele și curiozitățile legate de Roswell. Unii cercetători OZN, nu s-au declarat însă mulțumiți. În cele din urmă, Charles Berlitz, autor al unor cărți asupra misterului Triunghiului Bermudelor, și-a declanșat propriile investigații. În 1980,

în colaborare cu William Moore, el a scris o carte în care acuza guvernul de mușamalizarea adevărului, deci a faptului că nava de la Roswell era un vehicul spațial conținând șase extraterestre.

El l-a citat pe Grady „Barney“ Barnett, inginer în serviciul guvernului, care declarase prietenilor că se aflase printre primii ce ajunseseră la fața locului în dimineața de 3 iulie. „Eram plecat în misiune“, spune Barnett „când mi-a atras atenția lumina reflectată de un obiect metalic. Era un obiect discoidal cam de nouă-zece metri diametru.

Pe când îl priveam, niște oameni s-au apropiat din sens opus. Mai târziu, aveau să-mi spună că făceau parte dintr-o echipă arheologică. Se uitau la niște cadavre căzute la pământ. Cred că mai erau și altele în mașinăria ce se rupsesse în două din cauza unei explozii sau a impactului cu solul. Am încercat să mă apropiu ca să mă uit la trupurile lor. Semănau cu cele umane, dar nu erau oameni.

Aveau capete rotunde, ochii mici și n-aveau păr. După standardele noastre, erau scunzi, iar capetele le erau mari raportate la restul corpului.

Îmbrăcămintea lor părea să fie dintr-o bucată, cenușie la culoare. Nu se vedeau fermoare, nasturi sau chestii asemănătoare. Păreau a fi cu toții bărbați și erau destul de mulți. Eram așa de aproape de ei, încât aș fi putut să-i ating. Pe când îi priveam, un ofițer al armatei s-a apropiat cu un camion și a preluat controlul asupra zonei. A spus tuturor să se dea la o parte, că venea armata.

Apoi, s-a format un cordon de militari. Ni s-a spus să plecăm și să nu vorbim cu nimeni despre cele văzute — că era datoria noastră patriotică să ne ținem gura.“

Berlitz și Moore n-au obținut povestea de la Barnett însuși. Acesta a murit în 1969. Versiunea sa a fost relatată de prietenii cu care discutasese în 1950. Fermierul Brazel era și el mort de mult, însă fiul său, Billy, a povestit cum găsisse tatăl său rămășițele.

„Tatei nu-i prea plăcea să vorbească despre asta“, spune Billy. „Militarii l-au pus să jure că va păstra secretul și el

lua acest lucru foarte în serios. Nu știu ce era acea navă, însă tata a zis odată că soldații i-au spus că nu era făcută de mâna omului. Mi-a mai spus că ocupanții navei erau încă în viață, însă gâtleurile le fuseseră arse, căci inhalaseră gaze, și de aceea nu puteau vorbi. Au fost duși în California și ținuți în viață în incubatoare, dar au murit înainte ca cineva să descopere o modalitate de comunicare cu ei.“

Berlitz și Moore au mai citat și cuvintele unui profesor universitar de fizică din California, care susține că a examinat discul. „Avea forma unei carapace de broască țestoasă, cu un spațiu aproximativ de cinci metri lățime în interior. Acolo era un dezastru total. Existau șase navigatori, iar autopsia unuia dintre ei a relevat că, în afară de dimensiuni, semănau cu oamenii.

Unul dintre ei se afla la ceea ce părea a fi un panou de control marcat cu hieroglife. Erau simboluri ciudate, într-o limbă necunoscută. Nu exista nici urmă de vreo elice sau de monitor. Nimeni n-a putut înțelege cum funcționa.“

Un fotograf din Los Angeles, baronul Nicholas Von Poppen, susține că a fotografiat resturile navei, după ce a fost contactat de doi ofițeri militari de informații. El a spus că i-au oferit o misiune strict secretă, foarte bine plătită, însă l-au amenințat că dacă va dezvălui ceva din cele văzute și fotografiate, va fi deportat.

Von Poppen, care inventase un sistem de analiză metalurgică fotografică, spune că a fost escortat la Roswell unde a făcut sute de fotografii, pe care trebuia să le predea la sfârșitul fiecărei zile. A descris nava ca având cam zece metri lățime, iar cabina cam șase metri diametru. Podeaua era acoperită cu un strat de plastic pe care erau desenate simboluri. În fața unui panou de comandă acoperit cu manete și butoane se aflau patru scaune, „iar în fiecare scaun, încă prins cu centuri, era un trup slab. Trupurile aveau între șaizeci de centimetri și un metru douăzeci.“

Baronul a adăugat: „Fețele celor patru erau foarte albe. Erau îmbrăcați cu combinezoane negre, strălucitoare, strân-

se la gât și la picioare. Încălțările le erau făcute din același material și păreau foarte moi. Măinile lor semănau cu ale oamenilor, deși erau mai moi, ca cele de copil. Aveau cinci degete, încheieturi aparent normale și unghii tăiate scurt.“

Berlitz și Moore afirmă că Van Poppen a ascuns într-unul dintre negativele înfățișând nava seif, pentru a fi dezvoltat numai după moartea sa. Când a murit, în 1974, la nouăzeci de ani, negativul nu a fost găsit.

Autorii susțin că maiorul Marcel a dat un interviu în 1978, după ce s-a retras la pensie, în Houma, Louisiana. Întrebat dacă epava colectată de el era într-adevăr un balon meteo, el a răspuns: „Nu era.“

Și a continuat: „Eram pus la curent cu tot ceea ce zbura prin aer la acea dată, atât modele americane, cât și inamice. Cunoșteam de asemenea practic toate tipurile de aparatură de observare meteo și radar folosite de militari și de civili. Era vorba acolo de ceva ce nu mai văzusem până atunci, și în mod sigur nu era făcută de mâna omului. Cu siguranță nu era un balon meteo.“

În acest caz, de ce să afirmi că asta era? Marcel a spus că generalul de brigadă Ramey i-a ordonat să adopte această variantă „pentru a lua presa de pe capul armatei“. Berlitz a presupus că trupurile și epava au fost transportate în secret prin țară, cu camionul și cu trenul pentru a fi analizate la mai multe centre științifice.

„Am reușit să dăm de oameni care-și amintesc cu precizie prăbușirea, de tehnicieni ce au examinat mașinăria extraterestră și de personalul care a examinat cadavrele în diverse institute“, spune el. „Mărturiile lor se leagă foarte bine, prea bine ca această întâmplare să nu fie decât o pură invenție.“

Berlitz crede că faptele au fost mușamalizate pentru a evita ca populația să intre în panică, și din motive militare. Națiunea ce ar descoperi cum este propulsat un astfel de disc ar avea un avantaj imens asupra oricărui inamic în domeniul rachetelor și al cursei spațiale.

Doar președinții ce s-au succedat la conducerea SUA au avut acces la secretul militar. „Eisenhower, Kennedy și Johnson l-au dus cu ei în mormânt. Nixon, Ford, Carter și Reagan trăiesc cu el.“ Berlitz își amintește că Jimmy Carter promisese să dea publicității datele guvernamentale despre OZN-uri, dacă va fi ales. Când autorul a sunat la Casa Albă, i s-a răspuns că redeschiderea cercetărilor asupra fenomenului OZN era interzisă.

Berlitz a comentat: „Tăcerea sa a fost determinată fără îndoială de faptul că a aflat ceva care l-a convins să nu dezvăluie nimic legat de acest subiect.“

OZN-URI PRĂBUȘITE

Au fost oare mușamalizate și alte prăbușiri ale OZN-urilor? Atitudinea secretoasă a autorităților face imposibilă confirmarea rapoartelor potrivit cărora nave spațiale ar fi încăput pe mâna unor cercetători de pe Pământ.

La sfârșitul anilor '40 s-au iscat zvonuri că un OZN se prăbușise chiar lângă Mexico City și că epava și trupurile celor trei ocupanți, înalți doar de un metru și îmbrăcați în costume argintii, fuseseră încărcate în camioane și duse pentru a fi studiate în SUA.

Raymond E. Fowler, o autoritate în domeniul OZN, mai ales ale aparițiilor din New England, a primit ceea ce ar putea fi o confirmare a zvonurilor în timpul unei conferințe despre OZN-uri pe care o susținea la Boston.

În cartea sa *OZN-urile: vizitatori interplanetari*, publicată în 1979, a amintit că un preot din Boston i-a mărturisit că în acea perioadă lucrase pentru Pentagon ca ofițer de informații în domeniul naval.

Un coleg de-al său din Mexic fusese numit să investigheze o prăbușire aeriană. „Când a ajuns acolo, zona fusese delimitată, iar oamenii încărcau rămășițele unui obiect oval și pe ocupanții acestuia în camioane. Un superior i-a ordonat imediat să plece și i-a spus să uite ceea ce văzuse.“

Fowler a dat de urma fostului coleg al preotului care era la pensie și trăia în Belfast, Maine. Acesta a negat orice legătură a sa cu incidentul și a susținut că prietenul său înțelesese greșit. Preotul, însă, a ținut-o pe a lui. Fowler a tras concluzia că omului i-a fost frică să spună adevărul deoarece trăia dintr-o pensie plătită de Marină.

În 1957, un grup de pescari din Ubatuba Beach, Brazilia, au susținut că au văzut un obiect zburător explodând și căzând în mare. Tot ei au adus ca dovadă fragmente de magneziu pur, despre care susțineau că provin din rămășițe. Autoritățile i-au tratat cu scepticism, deși nu-și puteau explica modul în care niște simpli pescari intraseră în posesia unor bucăți de magneziu despre care cercetările ulterioare au dovedit că fuseseră prelucrate printr-o metodă încă neinventată în 1957.

Cu zece ani mai târziu, Raymond Fowler dădea peste ceea ce putea fi o altă prăbușire a unui OZN. El i-a întâlnit pe domnul și doamna Bill Marsden, care și-au amintit că la trei dimineța, într-o duminică a iernii 1953-1954, pe când mergeau cu mașina spre Mattydale, o suburbie a localității Syracuse din statul New York, au dat peste luminile de avertizare a patru sau cinci mașini de poliție și au încetinit, crezând că avusese loc un accident. Drumul era liber, însă „ceva“ de pe un câmp din apropiere le-a atras atenția. Domnul Marsden i-a declarat lui Fowler: „Am văzut un obiect ce părea să aibă cam șapte metri în diametru și, poate, cinci metri înălțime în centru. Pe suprafața sa se aflau lumini fosforescente multicolore. Aceste lumini erau destul de puternice pentru a face vizibili câțiva oameni ce se învârtteau în jurul obiectului și-l examinau. Unii purtau uniforme, alții nu. Unul avea ceva ca un aparat de fotografiat mare, cu blitz, și făcea fotografii.“

Luni dimineța, domnul Marsden a sunat la ziarul local pentru a afla de ce nu era pomenit evenimentul, apoi l-a sunat pe șerif. Susține că i s-a răspuns așa: „Da, știm despre ce este vorba, dar este un secret militar și nu putem vorbi de-

spre asta." Când însă ziarul s-a adresat șerifului și autorităților militare, i s-a spus că nu avusese loc nici un accident. Șeriful a negat de asemenea faptul că cineva i-ar fi spus domnului Marsden de un „secret militar". Domnul Marsden a lăsat totul baltă, deși fusese pe câmp a doua zi dimineață și descoperise urme pe sol și dăre de cauciucuri. Știa că susținătorii existenței OZN-urilor sunt ridiculizați.

În 1967 când Fowler a făcut cercetări la biroul șerifului i s-a spus că singurele lucruri care căzuseră pe pământ în iarna anului 1953 erau un balon meteo, un rezervor din aripa unui avion, un avion și o bombă umplută cu nisip, aruncată din greșeală de un alt avion. Nici unul dintre acestea nu corespundeau cu ceea ce văzuse domnul Marsden. Iar acesta a continuat să-și susțină declarațiile făcute.

AUTOPSII BIZARE

Potrivit cercetătorului Leonard Stringfield, America a recuperat mai mult de treizeci de trupuri de extraterestri din OZN-urile prăbușite. Multora le-au fost efectuate autopsii și sunt conservate fie la Baza Aeriană Wright-Patterson din Ohio, fie la complexul subteran al Aviației de lângă Colorado Springs.

Stringfield, care susține că extraterestrii au între un metru și zece și un metru și cincizeci de centimetri înălțime, sunt supli, au capete mari, fără păr, a afirmat toate acestea în urma discuțiilor pe care le-a avut cu doi doctori și șase lucrători în Aviație ce au fost implicați în transportul și analizarea corpurilor colectate în ultimii treizeci de ani. El a adăugat că o grupare de intervenție special antrenată, Beretele Albastre, este gata de acțiune în cazul prăbușirii vreunui OZN.

Toate sursele lui Stringfield au cerut să rămână anonime, iar el a refuzat să le dezvăluie numele, chiar și atunci când a fost interogat în legătură cu cartea sa. Iată ce susține Stringfield că a aflat:

„Un doctor ce a asistat la o autopsie, la începutul anilor '50, a descris cadavrul extraterestruului ca având peste un metru douăzeci și cinci înălțime. Avea un cap mare, în formă de pară, cu ochi mongoloizi, adânciți. Nu avea pleoape, dinți sau păr pe cap și pavilioane ale urechilor.“

În 1952, la Wright-Patterson, un fost maior și pilot a observat niște trupuri ciudate într-o cameră subterană de conservare, după ce o serie de piloți au primit instrucțiuni secrete de a coborî OZN-urile în caz că acestea apăreau.

Un alt pilot al Aviației Militare americane a fost de față la livrarea a trei cutii mari către baza Wright-Patterson în 1953. I s-a spus că înăuntru se aflau extraterestri recuperați dintr-un OZN prăbușit în Arizona. Un ofițer afirmase că humanoizii erau încă în viață la sosirea militarilor, însă au murit deși li s-a dat oxigen.

Un ofițer de informații a văzut nouă cadavre ale unor extraterestri ce fuseseră congelate la Wright-Patterson în 1966 și i s-a spus că treizeci de astfel de corpuri se aflau în custodia altor unități guvernamentale. Același ofițer a aflat mai târziu că cinci OZN-uri se prăbușiseră în Ohio, Indiana și Kentucky, între 1966 și 1968.

Un sergent din Aviație, identificat doar drept Carl, susține că a fost legat la ochi și dus la o destinație secretă, pentru a păzi o ușă. Uitându-se pe furiș înăuntru, a văzut trei trupuri mici, cam de un metru înălțime, ce aveau capete disproportionat de mari.

Un doctor prezent la o autopsie a spus că extraterestrii nu aveau căi digestive și nici organe sexuale, iar sângele le era incolor.

Stringfield, ale cărui observații au fost publicate de *Mutual UFO Network* din Seguin, Texas, menționează și extraterestri care au scăpat. Un colonel i-a mărturisit că în 1968 s-a aflat față-n față cu ființe stranie care au ieșit dintr-o farfurie zburătoare lângă Baza Aeriană Nellis din Nevada. A fost paralizat de o rază de lumină și nu a putut face altceva

decât să privească ființele ce s-au întors la nava lor și au decolat.

Unii extratereștri nu sunt însă la fel de pricepuți în a controla oamenii pe care-i întâlnesc. Și chiar și atunci când navele lor aterizează cu bine, au parte de noi necazuri pe Pământ.

GLOANȚE CARE RICOȘEAZĂ

Un grup de fermieri și soțiile lor au uimit poliția din Hopkinsville, Kentucky, dând buzna la post, în miez de noapte și declarând că tocmai trăseseră cu puștile și pistoalele asupra unor extratereștri monstruoși ieșiți dintr-un OZN, însă gloanțele ricoșaseră din respectivele creaturi.

Seara de duminică, 21 august 1965 s-a transformat într-un coșmar pentru familiile din Kelley, un cătun de lângă Hopkinsville. Familia Langford, de la ferma Sutton, formată din opt adulți și trei copii, se întorsese de la biserică, moment în care unul din tineri a văzut un obiect strălucitor coborând în spatele unui hambar. Oamenii de la fermele alăturate l-au văzut și ei, însă ceilalți membri ai familiei Langford l-au considerat o stea căzătoare.

Apoi, în jurul orei opt seara, câinii din curte au început să latre. Doi dintre bărbați au ieșit în ușă să vadă ce se întâmpla și au observat, la vreo cincizeci de metri depărtare, o creatură într-un costum strălucitor, argintiu, înaltă cam de un metru douăzeci, ce se îndrepta spre ei. Avea un cap enorm, brațe lungi care aproape atingeau pământul și mâini ca niște ciorchini cu gheare. Bărbații au înșfăcat imediat un pistol de calibru 22 și o pușcă, deschizând focul de la mică distanță. Ființa a căzut la pământ, însă, spre uimirea privitorilor, s-a ridicat cu îndrăzneală în picioare dintr-o săritură și a dispărut.

Familia, îngrozită, s-a încuiat în casă; au stins toate luminile din interior și au aprins becul de pe verandă. Deodată, una dintre femei a început să țipe. Se uitase pe fereas-

tra din sufragerie și văzuse o față care o privea, cu ochi mari, din spatele vizorului unei căști. Bărbații au dat buzna în cameră și au tras în creatură, însă aceasta, deși lovită, a dispărut din nou.

Aproape cincizeci de cartușe au fost trase în cei cinci extraterestri în cele douăzeci de minute ce au urmat, însă nici unul nu i-a oprit. Redactorul de știri de la radio, Bud Ledwith, care a vorbit cu membrii familiei a doua zi dimineață, a spus: „De câte ori una dintre creaturi era lovită, plutea prin aer sau se ascundea. Gloanțele sunau de parcă ar fi lovit o găleată. Creaturile nu făceau zgomot. Tufișurile fâșâiau, însă nu se auzea zgomot de pași. Ființele păreau imponderabile, căci mai degrabă pluteau în jos din copaci decât cădeau din ei.“

Când intrau în raza gloanțelor sau a luminii puternice, extraterestrii, ce păreau să se apropie cu mâinile sus, își lăsau brațele în jos și fugeau. Continuau însă să se întorcă, fără a încerca să intre în casă, holbându-se pur și simplu la aceasta. După douăzeci de minute, creaturile s-au pierdut în noapte. Speriată, familia a mai rămas în casă încă două ore înainte de a se aventura afară pentru a se duce cu mașina la poliție. Polițiștii care au venit la fermă n-au găsit nici urmă de vizitatori nepoștiți.

Era o poveste extraordinară, de care doar Bud Ledwith părea interesat cu adevărat. Un ofițer s-a informat în legătură cu faptele, pentru a le include în Cartea Albastră, raportul Aviației SUA despre OZN-uri, aceasta însă doar pentru că se aflase întâmplător în zonă și auzise știrea la radio. Mai multe puncte ale raportului său au fost depistate ulterior ca eronate. După ce a intervievat-o pe doamna Lenny Langford, una din femeile implicate, el a declarat că aceasta, fiii ei, soțiile acestora și câțiva prieteni fuseseră în acea seară la slujbă, la biserica Holy Roller, fiind de aceea „dezechilibrate emoțional“ în urma experienței religioase. De fapt, doamna Langford aparține Bisericii Penticostale, ale cărei slujbe sunt întrutotul tradiționale.

Alți cercetători au încercat să determine dacă existaseră circuri în regiune în acea perioadă, fiind convinși că fermierii văzuseră niște maimuțe evadate. Maimuțe zburătoare? Maimuțe cu veste antiglonț?

Bud Ledwith era ferm convins că martorii spun adevărul, căci erau oameni simpli care n-aveau motive să pună la cale o glumă proastă. Iar, așa cum observa doctorul Allen J. Hynek, al cărui Centru de Studii OZN avea să analizeze ulterior cazul, ei nu aveau nimic de câștigat de pe urma publicității, ba chiar „au suferit enorm de pe urma hoardelor de curioși, a reporterilor și a vânzătorilor de senzational.“

Cazul a fost utilizat ca exemplu în manualul secret de instructaj asupra OZN-urilor, aparținând Aviației, pentru a ilustra faptul că oamenii pot reprezenta un pericol pentru extraterestri! Cartea adaugă: „Presupușii extraterestri nu au răspuns niciodată la focul deschis asupra lor, deși aveai senzația că ființele descrise se distrau de minune sperind oamenilor.“

Familia a hotărât că nu mai putea continua să locuiască la fermă și a vândut-o.

Diavoli și nave diavolești

Agresiunile omului împotriva OZN-urilor nu sunt un lucru nou. Potrivit unei cărți a Academiei SUA de Aviație Militară, presupuse nave spațiale au fost considerate obiecte diavolești în Irlanda în jurul anului 1000 e.n., „iar în Lyon, Franța „așa-ziși“ călători spațiali au fost uciși în jurul lui 840 e.n.“

PAZNICI ÎN ALERTĂ

În ianuarie 1965, febra OZN-urilor a dus în Virginia la formarea de detașamente locale de pază. Ziarul *Richmond Times-Despatch* l-a citat pe șeriful John Kent al ținutului

Augusta, care susținea că rapoartele privind OZN-uri „au ieșit complet de sub control“ și au devenit „un pericol pentru locuitorii din zona rurală“.

O poteră din zona Brands Flat a Văii Shenandoah s-a înarmat pentru a pleca în căutarea unor presupuse creaturi aterizate cu un OZN. Șeriful a spus însă că și dacă omuleții mici și verzi au sosit, locuitorii nu aveau dreptul să-i masacreze.

Nu de aceeași părere era însă și procurorul general Robert Button. Consultat de un judecător de pace din Fredericksburg el a declarat cu ironie: „Nu pare să existe nici o lege în acest stat care să interzică împușcarea omuleților mici și verzi ce ar ateriza pe teritoriul statului, venind din spațiu.“

În martie 1966, un bărbat ce se afla cu mașina în apropiere de Bangor, Maine, a fost atras într-un OZN. El a zărit obiectul oval, metalic, plutind deasupra unui câmp și s-a dat jos din mașină ca să-l cerceteze mai îndeaproape, luându-și la el, din torpedou, pistolul de calibrul 22. Când misteriosul obiect a țâșnit spre el, pe deasupra tufișurilor, bărbatul a deschis focul, auzind cum gloanțele ricoșau din metalul navei ce i-a trecut pe deasupra capului, înainte de a dispărea în înaltul cerului cu o viteză fantastică.

Nu toți însă sunt așa de puțin primitivi. După o serie de apariții ale OZN-urilor în zonă, primarul din Brewer, Maine, a instalat un panou imens, invitând ocupanții acestora să se stabilească în oraș.

Antiglont

Polițiștii din Fort Beaufort, Africa de Sud, au tras de la numai opt metri asupra unui obiect metalic strălucitor aterizat la data de 26 iunie 1972. Gloanțele n-au avut nici un efect. Mașinăria a decolat cu un bâzâit.

CAPITOLUL V

ȘI POLIȚIȘTII VĂD OZN-URI...

Polițiștii ce raportează apariția pe cer a unor obiecte ciudate sunt priviți ca niște recruți bineveniți de către entuziaștii OZN-urilor. Dacă astfel de martori de încredere, bine instruiți, sunt gata să admită inexplicabilul, susțin ei, atunci cum putem fi noi considerați nebuni? În ultimii ani, polițiști de pe întreg mapamondul au ajuns, datorită a ceea ce au văzut cu ochii lor, să creadă în posibilitatea existenței unor ființe venite de pe alte planete.

POLIȚIA DEPUNE MĂRTURIE

Polițistul Gene Bertrand a făcut ceea ce face orice bun polițist atunci când are în față un intrus ostil: s-a lăsat pe un genunchi și și-a scos pistolul. Avea însă de-a face cu un intrus neobișnuit. Obiectul ce se repezise spre el nu era din această lume.

Bertrand fusese chemat la cartierul general din Exter, New Hampshire, pentru a investiga cazul unui puști care se prezentase la poliție „foarte agitat, vorbind de un obiect care-l urmărise”. În primele ore ale zilei de 3 septembrie 1965, Norman Muscarello făcea autostopul în Amesbury, îndreptându-se spre casă, pe șoseaua 150, când un obiect roșiatic apăruse pe un câmp, lângă șosea, și se îndreptase spre el.

Bertrand îl cunoștea pe băiat și a declarat: „E un tip tare, ceva l-a speriat într-adevăr. De-abia își mai putea ține țigara

și era alb ca varul. "Cei doi au plecat spre câmpul cu pricina, cu mașina poliției. Au parcat și au rămas în mașină câteva minute. Nu s-a întâmplat nimic.

„Am luat legătura prin radio cu baza și le-am spus că nu era nimic aici“, își amintește Bertrand. „Mi-au spus să arunc o privire în câmp înainte de a mă întoarce. Trebuie să recunosc că mă simțeam ca un prost, umblând pe o proprietate particulară, în miez de noapte, în căutarea unei farfurii zburătoare.

Am ieșit din mașină amândoi. Eu am aprins lanterna și am început să mă uit în stânga și-n dreapta. Deodată, Norman a strigat: „Uite-l! Vine!“ M-am întors și nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Era un obiect uriaș, întunecat, mare cât un hambar, cu lumini roșii. Se afla chiar deasupra copacilor și se legăna dintr-o parte în alta.

Apoi s-a înclinat și s-a îndreptat în jos spre noi. M-am lăsat pe un genunchi și din reflex mi-am scos arma, însă n-am tras. Îmi aduc aminte că nu mi s-a părut înțelept să fi deschis focul așa că i-am strigat lui Norman să se ducă în mașină. El însă înțepenise în loc. Mai că l-am târât înapoi.

Chestia părea să fie la vreo treizeci de metri înălțime. Era de un roșu strălucitor și avea un fel de aureolă. Mă așteptam să fim arși de vii, însă nu emana deloc căldură și nu scotea nici un zgomot. Ceea ce auzeam era zgomotul cailor agitați dintr-un grajd din apropiere. Chiar și câinii din zonă începuseră să urle. Rațiunea îmi spunea că așa ceva nu era posibil – totul însă exista chiar în fața ochilor mei.“

Partenerul lui Bertrand, polițistul Dave Hunt, a ajuns la fața locului la timp pentru a vedea și el OZN-ul. Timp de alte zece minute, cei trei au continuat să privească uluiți. „Plutea, se balansa și făcea lucruri pe care nici un avion nu le-ar putea face“, spune Bertrand. „Apoi, a dispărut pur și simplu, ca o săgeată, peste copaci, spre Hampton.“

Când polițiștii s-au întors la birou pentru a-și scrie rapoartele, Bertrand și-a adus aminte de femeia pe care o întâlnise mai devreme, pe autostrada 101. Aceasta stătea în mașina,

pe care o parcase, „foarte supărată“ că fusese urmărită de un obiect roșu strălucitor. El o trimisese acasă, fără a-i acorda atenție. Acum știa ce văzuse femeia.

Și alții au văzut același lucru. Cei doi de-abia se întorseseră la post, când a sunat o centralistă de la Hampton. Un bărbat ce vorbea de la un telefon public a spus că fusese urmărit de un OZN... care era încă acolo. Legătura s-a întrerupt înainte ca omul să poată da și alte amănunte, iar poliștii, deși au încercat, n-au reușit să-l localizeze.

Reprezentanții Aviației care i-au interogat pe Bertrand și Hunt le-au spus să-și țină gura, pentru ca povestea să nu ajungă cumva la ziare. Reporterul unui ziar local auzise însă deja cele întâmplate.

Nemaiputând păstra tăcerea, autoritățile au dat o serie de curioase dezmințiri. Pentagonul a dat inițial vina pe o variație de temperatură ce ar fi făcut „stelele și plantele să clipească și să danseze“. Ofițerii Bertrand și Hunt au protestat, susținând că o astfel de afirmație le pune la îndoială întreaga lor reputație și pregătire.

Apoi, Pentagonul a declarat că de vină era Big Blast Coco, un exercițiu la mare altitudine al Comandamentului Strategic al Aerului. Comandanții militari au spus că orașul Exter intra în zona acestui exercițiu, adăugând: „În timpul apropierii, avionul a avut aprinse luminile standard de poziție, luminile anti-coliziune și, poate, cele de aterizare și de deasupra aripilor.“

Dar Bertrand avea răspuns și la asta. El a scris o altă scrisoare de protest, afirmând: „Deoarece am servit în Aviație timp de patru ani, în operațiuni de alimentare a tuturor tipurilor de aeronave, este imposibil să confund ceva din ceea ce am văzut cu o operațiune militară. Imediat după dispariția obiectului am văzut, la mare altitudine, ceea ce părea a fi un B-47, însă acesta nu avea nici o legătură cu apariția anterioară.“

Cei doi polițiști au accentuat de asemenea faptul că au văzut OZN-ul la ora trei dimineața, la două ore după terminarea exercițiului.

Cu greu, Aviația a cedat, însă foarte puțin. „Primele apariții... se datorează avioanelor implicate în operațiunea Big Blast Coco“, afirmă declarația lor finală. „Aparițiile următoare, semnalate de ofițerii Bertrand și Hunt și care au avut loc după ora două dimineața sunt neidentificate.“

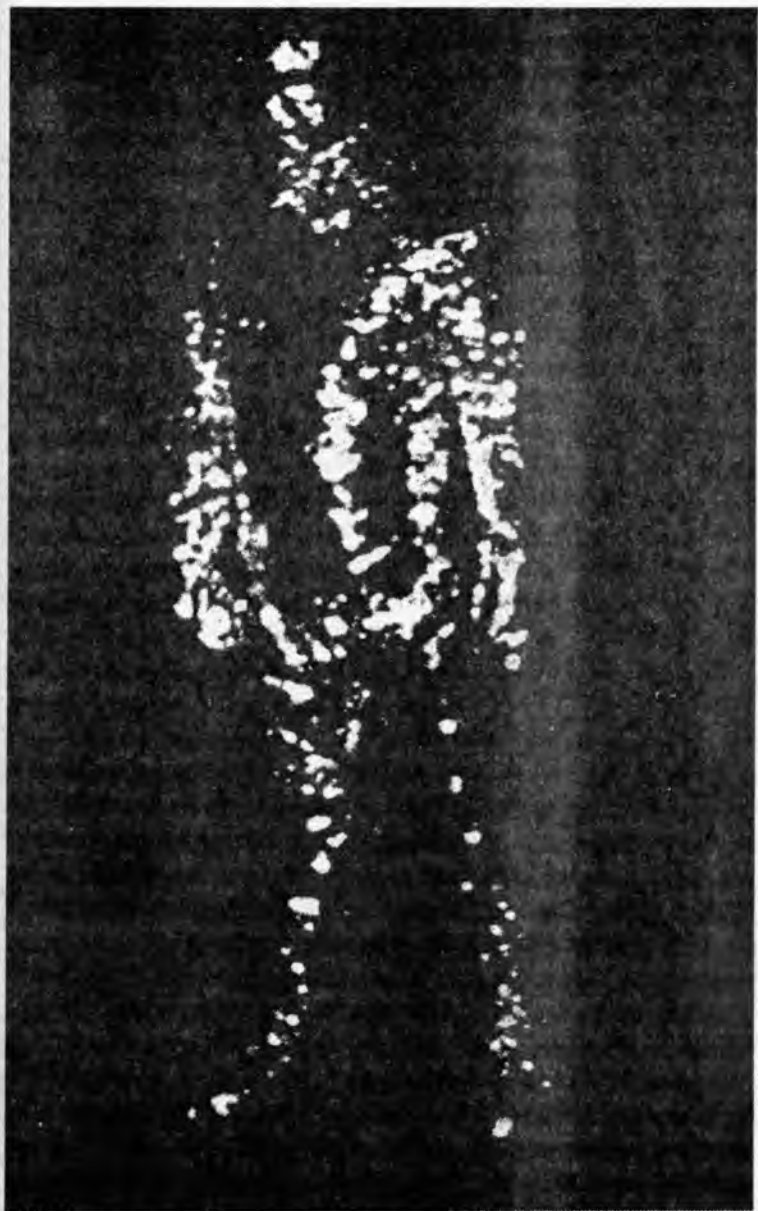
Chiar și o astfel de recunoaștere minoră era un avantaj imens pentru cei ce cred în OZN-uri, care fuseseră obstrucționați ani de zile de încăpățânarea oficialităților de a nu admite faptul că astfel de lucruri ar putea exista.

În luna martie, Exter a fost din nou vizitat de un OZN. Într-o sâmbătă seara, un sergent ce-și făcea rondul prin oraș, în jurul orei zece, a văzut o lumină albă ce cădea cu repeziune spre vest. Pentru a vedea mai bine, s-a suit pe un deal și a observat ceva ce semăna cu un ou care se rotea, având lumini albe, roșii și albastre dedesubt și mișcându-se încet înainte și înapoi. Apoi, oul a luat-o în jos, oprindu-se să plutească deasupra liniilor de înaltă tensiune.

Sergentul a luat legătura cu baza prin radio și de acolo a sosit un locotenent dotat cu binoclu. Acesta fusese mereu sceptic în ceea ce privește OZN-urile, în ciuda mărturiilor propriilor săi oameni, din septembrie. Acum s-a convins și el, privind prin binoclu obiectul în formă de ou ce avea în vârf o calotă strălucitoare. Atât ofițerul Bertrand cât și un ziarist au văzut și acest al doilea OZN. De data asta, nimeni n-a mai râs de ei. Orașul era acum hotărât să facă uitată celebritatea adusă de primele apariții.

FĂRĂ FOTOGRAFII, VĂ ROG!

Comandantul de poliție Jeff Greenhaw și-a pierdut atât nevasta cât și slujba din cauza a ceea ce susține că a văzut în noaptea de 17 octombrie 1963. El nu s-a dezis, însă, de cele spuse.

Era puțin trecut de zece noaptea când a primit un telefon la el acasă, în Falkville, Alabama. O femeie declara că văzuse cum un OZN cu lumini clipitoare aterizase pe un câmp din vestul orașului. Greenhaw, de douăzeci și șase de ani, nu era de serviciu în acel moment, dar s-a hotărât să se ducă totuși până acolo, luându-și cu el și aparatul de fotografiat.

Pe când conducea pe un drum pietruit spre îndepărtatul loc al aterizării, el a văzut în mijlocul șoselei o creatură. Aceasta era de mărimea unui om înalt, bine făcut, dar era înveșmântată într-un costum argintiu ce părea făcut din staniol. Din cap păreau să țâșnească antene. Polițistul i-a făcut patru poze și apoi a aprins luminile de avertizare ale mașinii de patrulare. Creatura s-a întors și a fugit „mai repede decât orice om pe care l-am văzut fugind.“

Greenhaw a fost de acord cu publicarea fotografiilor ce înfățișau silueta discontinuă a unei figuri semănând cu un astronaut. În patru săptămâni, însă, avea să-și regrete decizia. Nevasta l-a părăsit, incapabilă să suporte publicitatea și „efectele secundare“. Motorul mașinii lui Greenhaw a explodat, iar rulota sa a luat foc. În cele din urmă, pe 15 noiembrie, a fost concediat.

Nu s-a stabilit niciodată dacă a văzut un extraterestru sau a fost de fapt victima unei glume proaste. Numeroase alte persoane raportaseră în acea noapte apariția unor lumini stranii, însă, în ciuda mărturiei lor, superiorii lui Greenhaw au considerat că acesta își pierduse definitiv credibilitatea.

ÎN CĂUTAREA NECUNOScutului

Chevrolet-ul negru trecu repede prin fața clădirii tribunalului din Socorro, New Mexico. Mult mai repede decât avea voie. Polițistul Lonnie Zamora a pus sirena mașinii sale în funcțiune și a pornit în urmărirea contravenientului, pe strada Old Rodeo. Și-a notat și ora, pentru a o trece în raport, șase fără un sfert seara, în ziua de 24 aprilie 1964. Zamora

nu avea să prindă niciodată vitezomanul din urmă, însă avea să-și amintească acea zi pentru tot restul vieții.

Accelerând în afara localității, a observat o flacăra pe cer, cam la doi kilometri depărtare, spre sud-vest. A auzit și un zgomot puternic, care venea din direcția unui depozit de explozibil. Sărise oare acesta în aer? Polițistul s-a hotărât să renunțe la urmărire pentru a se duce să verifice.

A părăsit șoseaua principală, luând-o pe un drum de țară. Flacăra, când albastră, când portocalie, părea să coboare înspre soarele ce apunea și a dispărut din raza vizuală a lui Zamora pe când acesta urca un mic deal cu mașina. Polițistul a trebuit să se întoarcă de trei ori din drum pentru a-și putea croi calea pe terenul extrem de accidentat.

Ajuns în vârful dealului, s-a uitat de jur împrejur pentru a localiza depozitul. Privirea i-a fost atrasă de un obiect strălucitor aflat cam la o sută cincizeci de metri distanță. „La început mi s-a părut că era o mașină răsturnată“ își amintește. „M-am gândit că cine știe, o dăduseră peste cap niște puști. Am văzut două ființe în niște salopete albe, lângă obiect. Una dintre ele s-a întors și s-a uitat fix la mașina mea. Părea că s-a speriat și a sărit cumva în sus.“

Polițistul a înaintat încet, cu mașina, gândindu-se să dea o mână de ajutor. Când s-a uitat încă o dată la obiect, cele două siluete — adulți mici de înălțime sau copii — dispărușeră. Obiectul oval era albicios, ca de aluminiu. Zamora a oprit mașina și a anunțat prin radio la cartierul general că urma să investigheze un posibil accident.

Lăsând jos microfonul, a auzit două sau trei bufnituri puternice, „ca și cum cineva ar fi trântit tare o portieră“. Apoi, zgomotul de la început s-a reluat, crescând în frecvență și volum. „Nu venea de la un avion“, avea să declare polițistul anchetatorilor. „Știu eu cum fac avioanele.“

După aceea, a văzut din nou flacăra albastră-portocalie și obiectul ce se ridica în aer. L-a descris ca fiind oval și neted, fără uși sau ferestre și având doar un desen cam de șaptezeci și cinci de centimetri lățime. Speriat de sunetul ce devenea

tot mai puternic, Zamora s-a întors și a fugit, „credeam că obiectul avea să explodeze“.

A trecut pe lângă propria-i mașină, lovindu-se la picior și a continuat să meargă, șchiopătând și aruncând din când în când câte o privire înapoi, să vadă ce se întâmpla. Nava continua să se înalțe din groapa aridă unde stătuse câteva minute mai devreme. Polițistul s-a aruncat la pământ în spatele unei ridicături, acoperindu-și capul cu mâinile.

Nu a îndrăznit să-și ridice privirea decât atunci când zgomotul a încetat. Obiectul se îndepărta rapid către sud-vest, zburând la patru-cinci metri de sol. Brusc, s-a înălțat spre cer și a accelerat, fără a scoate sunete sau fum, dispărând în cele din urmă după crestele muntoase din apropiere. Zamora a luat legătura prin radio cu ofițerul de serviciu și o altă mașină a poliției a fost trimisă în zonă. Polițiștii nou sosiți au observat existența în pământul arid și nisipos a unor urme de aterizare adânci de cinci-șase centimetri. De jur-împrejur tufișurile și cele câteva smocuri de iarbă erau arse.

Peste câteva zile au sosit specialiști ai Aviației ce urmăreau să găsească o explicație naturală pentru cele văzute de Zamora. În ciuda încercărilor de a o demonstra, nici o navă fabricată de mâna omului nu trecuse prin zonă. Colegii l-au descris pe Zamora ca un tip respectabil, echilibrat, cu picioarele pe pământ. Cinicii afirmă că locuitorii de prin partea locului nu văzuseră și nu auziseră nimic; că arsurile puteau fi provocate și cu o brichetă; că „urmele de aterizare“ ar fi putut fi făcute cu o lopățică sau prin mutarea din loc a unor bolovani; că pământul aparține primarului care ar fi interesat de publicitate și de turiștii atrași în urma apariției OZN-ului.

Alți cercetători, însă, au trebuit să recunoască faptul că Zamora văzuse probabil un fenomen real cu o origine necunoscută. Unul dintre aceștia este J. Allen Hynek care, comentând atitudinea zeflemitoare a unora față de aparițiile OZN, declara: „E paradoxal faptul că mărturia unor polițiști care, în unele cazuri, ar fi suficientă pentru a trimite un om pe

scaunul electric este, în acest tip de situație, complet luată în răs.“

Apariții similare, ale unui obiect alb, ca de aluminiu, au fost raportate în acea primăvară în mai multe zone ale SUA: în La Madera, statul New Mexico, Helena, statul Montana și Newark, statul New Jersey. În cazul din urmă a fost menționată și existența, lângă nava aterizată, a unor creaturi de mărimea unor copii.

Coloana de lumină

Inspectorul Desmond Condon s-a aflat printre numeroasele persoane care au raportat apariția în noiembrie 1977 a unei coloane luminoase ce se întindea pe circa un kilometru deasupra zonei Earlsfield din sud-vestul Londrei. „Era perfect dreaptă“, a spus el. „Strălucea cu o lumină albăstruie și a rămas nemișcată cam treizeci de minute. N-am mai văzut niciodată așa ceva.“

Discul acrobatic

În aprilie 1976, deasupra orașului Bury, în Lancashire, sergentul Norman Collinson a observat un obiect discoidal ce efectua întoarceri de nouăzeci de grade, cu o viteză incredibilă. Polițistul, ce avea să fie avansat de-a lungul carierei sale la rangul de inspector, a afirmat: „La scurt timp, s-a îndepărtat cu o viteză și mai mare, atingând orizontul în doar două secunde.“

POLIȚIȘTI ÎN DERUTĂ

Pe 29 noiembrie 1979, la ora trei și douăzeci și cinci dimineața, o femeie polițist și colegul ei au zărit un obiect lung, de forma unui trabuc, ce plutea la o sută cincizeci de metri deasupra selectei zone rezidențiale Rickmansworth din Herdfordshire. Era puternic luminat pe întreaga sa lun-

gime și avea lumini roșii deasupra și dedesubt. Era complet silențios. Subofiterul Anne Louise Brown, de douăzeci și unu de ani, a recunoscut mai târziu: „Eram foarte speriată atunci când plutea deasupra mașinii noastre. Nu știu ce era, însă era prea mare pentru a fi un avion sau o stea. I-am spus partenerului meu că ar face o prostie să raporteze asta. Eram sigură că oamenii ne-ar fi crezut duși cu pluta.“

Câteva clipe după aceea, alți doi polițiști, amândoi bărbați, au văzut același obiect deasupra unei localități apropiate și au pornit în urmărirea lui, cu mașina, după ce anunțaseră în prealabil dispeceratul. Obiectul, însă, a dispărut repede și a reapărut după alte două ore.

Poliția din Hertfordshire a contactat punctul de control al traficului de la aeroportul West Drayton și s-a asigurat că în zonă nu se află nici un avion. Inspectorul George Freakes a declarat: „E o problemă serioasă. Suntem convinși că polițiștii au văzut ceva — sunt oameni serioși — însă nimeni nu știe exact ce anume.“

Mai multe mașini de poliție au pornit în urmărirea unui OZN apărut deasupra ținutului Will, din Illinois, la sud de Chicago, în bezna dinaintea zorilor zilei de 25 noiembrie 1980. Misterioasa apariție avea să-i zăpăcească total pe ocupanții acestora.

Ajutorii de șerif, locotenentul Karl Sicinski și sergentul Jay Mau sunt primii care au văzut OZN-ul ce se afla cam la trei kilometri și jumătate distanță, plutind la cinci sute de metri înălțime. S-a deplasat spre sud, apoi a deviat spre est, s-a întors la nord și în cele din urmă s-a oprit la sud-vest de ei.

„Era mai rapid decât orice avion pe care l-am văzut vreodată“, a spus Sicinski, care a pilotat avioane militare de vânătoare pe când făcuse parte din Marină. „N-am văzut nici un avion capabil să efectueze manevrele pe care le făcea obiectul ăla. Era imens și foarte strălucitor. Semăna cu o picătură de apă culcată pe o parte și era acoperit cu ceva de culoare roz.“

Polițiștii din localitățile vecine Frankfort, New Lenox și Mokena l-au auzit pe Sicinski transmitându-și raportul prin radio și au văzut obiectul cu pricina. Ofițerul Sam Cucci, din Frankfort, mergea cu mașina spre vest, pe direcția OZN-ului când l-a zărit înălțându-se, devenind mai strălucitor și apoi stingându-și luminile.

„Deodată, nu l-am mai văzut“, își amintește el. „Am întrebat alte două mașini unde se afla și mi-au zis că era chiar în spatele meu. Așa că m-am întors spre est, împreună cu celelalte mașini și ne-am lansat într-o urmărire cu o sută la oră. Am aprins farurile, însă OZN-ul a dispărut pur și simplu, ca și cum ar fi fost un bec și cineva ar fi stins lumina.“

În New Lenox, polițiștii Carl Bachman și Charles Proper au privit timp de douăzeci de minute OZN-ul care zbura în zigzag pe cer. „Nu voi uita acea noapte“, spune Bachman. „Există acolo, undeva, ceva de care habar n-avem“. Proper a declarat: „Era o lumină strălucitoare care a luat-o brusc în sus și a dispărut. În doar două secunde se evaporase pur și simplu.“

Tom Donegan, polițist în Mokena a văzut și el OZN-ul și a afirmat: „Te face să te întrebi cine ne spionează de acolo, de undeva, din necunoscut.“

În martie 1981 s-a răspândit vestea unor bizare întâmplări în care era implicat un șef de poliție. Miguel Costa, comandant al postului din Melo, Uruguay, mergea cu mașina pe un drum de țară de lângă Tacuarembó, împreună cu soția sa, Carmen, și prietenii lor, Armando și Maria Pena, când a observat un obiect imens, cu lumini portocalii și galbene ce apăruse în fața lor din întunericul dinaintea zorilor.

Costa a oprit mașina și, din reflex, a semnalizat cu farurile. „Brusc, OZN-ul a ezitat, apoi a efectuat un zigzag, ca și cum ne-ar fi răspuns“, raporta polițistul.

„După ce ne-am reluat drumul, s-a ținut după noi. Am oprit din nou mașina și am semnalizat. Ne-a răspuns și de această dată. Am pornit la drum și ne-a urmat, cam la un

kilometru în spate, cale de cincizeci de kilometri. Atunci s-a întâmpnat ceva foarte ciudat.

Eram cu toții cu ochii pe fereastră, privind discul, când acesta s-a repezit în picaj, ca și cum urma să se izbească de sol. S-a oprit la cincizeci-o sută de metri de pământ și am văzut că avea o formă circulară, de calotă, iar dedesubt era plat ca o farfurie. În jurul calotei se afla un fel de nor. Vârful era roșatic, însă fundul era de un alb strălucitor.“

Simțindu-se cumva amenințat de noul curs de zbor al obiectului, Costa a întors mașina și s-a îndreptat înapoi spre Tacuarembo, cea mai apropiată localitate. Lumina strălucitoare a OZN-ului era mereu prezentă în spatele lor. Costa a tras pe dreapta și a parcat sub niște copaci.

„Am mers pe jos până într-un luminiș și am privit în sus“, povestește polițistul. „Un al doilea disc zbura ceva mai în urma primului. Nu se atingeau unul de altul, dar păreau să călătorească împreună. Se mișcau în sus și-n jos. Începuseră să se formeze nori. Au trecut pe deasupra norilor și i-au luminat ca pe un fel de aureolă. Apoi s-au făcut din ce în ce mai mici, până ce au dispărut de tot. Se crăpa de ziuă. Stătuseră deasupra noastră peste nouăzeci de minute. Ne-am privit în tăcere. Nu ne venea să credem.

Comandantul Costa a făcut o mică pauză, apoi a adăugat: „Până acum nu credeam în OZN-uri, însă mi-am dat seama că am văzut ceva deosebit și ireal.“

URMĂREȘTE OZN-UL ACELA!

Cinci polițiști au văzut un obiect multicolor plutind deasupra orașelului Dumfries din Scoția, la sfârșitul lui 1979. Ulterior, doi dintre ei au descris cele observate, în cadrul unei conferințe de presă.

Polițiștii au fost trimiși în zonă în urma unor apeluri telefonice primite de la oamenii ce se îndreptau spre casă, la ora închiderii cârciumilor. Timp de douăzeci de minute,

aceștia priviseră un obiect imens ce dispăruse după niște dealuri din apropiere.

Sergentul Bill McDavid, de treizeci și nouă de ani, a afirmat că s-a apropiat la circa un kilometru de obiect. Era mai mare decât orice avion și plutea la o sută cincizeci de metri înălțime. Semăna cu o aeronavă, cu cinci, șase lumini strălucind din compartimente separate.

Ofițerul James Smith a mărturisit: „N-am crezut niciodată în OZN-uri până acum. Ploua și plafonul de nori era foarte jos. Obiectul a staționat vreme de douăzeci de minute și apoi a dispărut la vest, peste dealuri.“

Mary Blyth, de douăzeci și doi de ani și sora ei, Vicky, de nouăsprezece, sunt doar două din persoanele ce au sunat la poliție după ce au văzut OZN-uri. „Luminile apăreau de nicăieri“, spune Mary. „Stăteam pur și simplu acolo și ne uitam, uluite.“

Centrul meteo din Glasgow a spus că este posibil ca plafonul jos de nori să reflecte lumini de pe sol, însă purtătorul de cuvânt a adăugat: „Dacă o lumină de la sol e reflectată, rezultatul este o strălucire gălbuie. N-am auzit niciodată de un ansamblu multicolor de lumini, așa cum a fost descris. Nu găsesc nici o explicație pentru cele semnalate.“

Doi polițiști din Minnesota au văzut o minge albă strălucind pe cer, după ce fuseseră chemați prin telefon de o gospodină din Farmington, Karen Anondson, care lucra ca programator de calculatoare, în septembrie 1979. „Sigur era un OZN, afirmă polițistul Dan Siebenaler, din localitate. Steve Kurtz, de la poliția orașelului vecin, Apple Valley, a spus: „Era ceva inexplicabil, nu mai văzusem niciodată așa ceva.“ Doamna Anondson, de treizeci și doi de ani, susține că a văzut mingea strălucitoare de cel puțin nouă ori în drumul ei spre casă, la întoarcerea de la serviciu. „A devenit ceva obișnuit. O caut cu privirea de câte ori ies de la birou.“

Cu câteva luni mai înainte, un ajutor de șerif din statul Minnesota a raportat o întâlnire șocantă cu un OZN. Val Johnson mergea cu mașina poliției pe un drum secundar,

lângă Warren, când a observat o lumină strălucitoare cam la patru kilometri depărtare. „M-am dus spre ea să văd despre ce era vorba“, își aduce el aminte. „După ce am parcurs vreo doi kilometri, lumina s-a repezit spre mine. Strălucirea ei era pentru mine aproape dureroasă. Știu că mi s-au blocat frânele când am apăsat pedala și că am auzit un zgomot de sticlă spartă. Apoi mi-am pierdut cunoștința timp de vreo jumătate de oră. Când mi-am revenit, am chemat întăriri.“

Cei care au examinat mașina au constatat că atât parbrizul cât și unul din faruri erau sparte și că plafonul era îndoit. Și mai curios este însă că antenele de pe mașină erau îndoite sub un unghi de nouăzeci de grade. „Capota, parbrizul și farul ar fi putut fi avariate de pietre sau bolovani“, a observat cercetătorul OZN Allen Hendry. „Nu există însă nici o explicație pentru felul în care antenele s-au îndoit, căci sunt extrem de flexibile.“

Doctorii care l-au tratat pe ajutorul de șerif după încercarea la care fusese supus, au avut de vindecat arsuri ce-i apăruseră în jurul ochilor. Acestea semănau cu cele suferite de sudorii ce nu folosesc măști de protecție.

În februarie 1980, mai mult de zece polițiști din Tennessee au privit un OZN timp de două ore. Acesta a uluit oamenii din trei orașe din două ținuturi cu acrobațiile sale aeriene, cu viteza și manevrele sale extraordinare.

Ajutorul de șerif Franklin Morris, din Winchester a aflat prin radio cele întâmplate și s-a suit cu mașina în vârful unui deal, pentru a vedea mai bine. „La început am crezut că ar fi putut fi un avion, însă nu se auzea nici un zgomot de la nici un motor. A plutit așa vreo trei-patru minute. Apoi s-a hotărât să plece și s-a pus în mișcare incredibil de rapid. Am văzut și eu ceva avioane rapide la viața mea, dar nu ca ăsta.“

Polițiștii din Winchester, Milton Yates și Gerald Glasner au zărit niște lumini strălucitoare roșii și albe ce se îndreptau spre ei pe când mergeau cu mașina spre estul orașului. „Venea spre noi și s-a oprit, a stat două-trei minute și a

luat-o din loc cu vreo mie de kilometri la oră“, a afirmat sergentul Yates. „După cum a pornit, nu putea fi un avion. Nu scotea nici un zgomot și nu avea decât luminile alea clipitoare. Cred că era un OZN.“

Glasner a adăugat: „Nu seamăna cu nimic de pe Pământ. Viteza, manevrabilitatea, luminile, silențiozitatea... toate erau incomparabile.“ Polițiștii din Monteagle și Cowan, localități din apropiere, au văzut și ei OZN-ul. Luând legătura cu stația meteo de la Nashville n-au obținut nici o explicație naturală pentru cele văzute.

Doi polițiști din Michigan au urmărit pe o distanță de patruzeci de kilometri o navă multicoloră, fără o formă bine definită, în martie 1980, după ce au observat-o pe cer deasupra localității Gladstone. „Era portocalie, cu o lumină verde în partea din spate, lumini roșii deasupra și dedesubt și una albă, intermitentă, în față“, a amintit polițistul David Mariin, de douăzeci și șase de ani.

Cei doi au cerut întăriri prin radio, continuând urmărirea obiectului pe drumuri întortocheate și prin pădure. Încă două echipaje de poliție au intrat în urmărirea OZN-ului și cei patru polițiști din interiorul lor au văzut cu toții obiectul mișcându-se de colo-colo deasupra copacilor, ațâțându-i, pentru a dispărea mai apoi cu o viteză fantastică.

„Înainte să văd asta, eram destul de sceptic în legătură cu OZN-urile“, a declarat partenerul lui Mariin, Mark Hager, de douăzeci și doi de ani. „Cele văzute, însă, m-au făcut să cred.“ Polițiștii au contactat baza aeriană KJ Sawyer, din apropiere, de unde li s-a spus că pe radar nu se înregistrase nimic neobișnuit. „Nimeni din cei de acolo nu părea prea interesat“, spune Mariin. „Era ca și cum n-ar fi vrut să se afle.“

Trei polițiști s-au numărat printre sutele de oameni ce au văzut un gigantic obiect în formă de glonț străbătând cerul nopții deasupra statului Kansas și a nordului statului Missouri, timp de patru ore, pe 18 noiembrie 1980. Ajutorul de șerif al ținutului Adair, Charles Cooper și polițistul Bob Lober, din Missouri au fost uimiți să vadă cum obiectul a

zburat înapoi fără a se întoarce. Iar polițistul Mike Leavene a exclamat: „N-am mai văzut niciodată ceva asemănător!”

Locuitorii a cel puțin douăzeci de orașe au raportat apariția OZN-ului ce trecea dintr-un stat în altul. Don Leslie, un sudor în vârstă de patruzeci și doi de ani din Milan, Missouri, a spus: „Era cel puțin cât un stadion de fotbal.” Roger Bennett, de patruzeci de ani, din Huntsville, Missouri, adaugă: „Era așa de mare că pe lângă el un bombardier B-52 arată ca o jucărie.” Tot el precizează: „Era asemenea unui trabuc gros, zburând la mare înălțime de la est la vest. Când trecea pe deasupra capului puteai auzi un zgomot înfundat. Chiar înainte de a dispărea deasupra unor nori, a dat drumul la șase obiecte mici, în direcții diferite.”

Șoferul de camion Randy Hayes, de douăzeci și șase de ani, a observat și el cum OZN-ul își lansa „sateliții”. El a menționat: „Erau rotunzi și albăștrui. Nava-mamă era așa de mare că acoperea o bună bucată de cer.”

În Trenton, Missouri, fotografii Rick Hull, de nouăsprezece ani, a immortalizat un triunghi luminos ce semăna cu un bumerang. A spus că obiectul părea să se miște lateral, dezvăluind lumini ce proveneau „de la geamurile unei carlingi”. Profesorul de muzică Buddy Hannaford și soția sa, Karla, au văzut amândoi lumini „ca din interiorul unui avion”. Karla, care privea prin binoclu, a adăugat: „Obiectul avea formă triunghiulară, cu două lumini albe și un far la bază. A trecut chiar pe deasupra casei noastre.”

Obiectul a fost detectat pe radar de către stația aviatică federală de la nord de Kirksville, Missouri. Specialistul Franklin West a declarat: „A trecut prin zonă de patru, cinci ori. I-am estimat viteza cam la optzeci de kilometri la oră. Eu nu zic că era o farfurie zburătoare. Spun că era un obiect zburător neidentificat, deoarece n-am putut să-l identific.”

Fantoma din pădure

Răspunzând unei chemări telefonice, doi polițiști s-au îndreptat spre pădurea Hainault, din Essex, într-o dimineață de mai a anului 1977. Au zărit printre copaci un obiect roșiatic, asemănător unui cort. Timp de trei minute l-au privit cum pulsa, după care obiectul a dispărut în întuneric.

Arestați farfuria aia!

Ofițerul de poliție Chris Bazire și subofițerul Vivienne White au zărit o farfurie zburătoare aflată la două sute cincizeci de metri altitudine în zona Salisbury Plain din Wiltshire, în noiembrie 1977. „Era alungită, cu o calotă în vârf și fundul plat“, au raportat ei. „La început mergea foarte încet, apoi a dispărut cu o viteză uluitoare, lăsând în urmă o dâră de vaporii.“

Crucea în flăcări

Doi polițiști din Devon au ajuns pe prima pagină a ziarelor în 1967 când au urmărit o serie de lumini dispuse în forma unei cruci. Ofițerii Roger Willery și Clifford Waycott au zărit OZN-ul strălucind intermitent la patru dimineata, pe 24 octombrie, pe când făceau un tur de rutină cu mașina poliției. Ei l-au și urmărit o vreme, de-a lungul unui drum îngust, însă obiectul a dispărut peste câmp. Criticii au spus că acesta ar fi putut fi un avion alimentându-se în aer de la o aeronavă de aprovizionare, fapt ce ar fi explicat forma de cruce, iar Ministerul britanic al Apărării a confirmat că în zonă aveau loc astfel de exerciții. Acestea, însă, se încheiaseră la ora nouă, în seara precedentă.

CAPITOLUL VI

PUNCTE FIERBINȚI

OZN-urile au fost semnalate aproape în toate țările lumii. Există însă zone unde obiectele zburătoare neidentificate apar cu predilecție. Marea Britanie, Brazilia, Statele Unite și Europa au toate astfel de puncte unde localnicii au lucruri stranii de povestit. Se dirijează oare OZN-urile în mod deliberat asupra unor anumite regiuni? Dacă da, de ce?

APARIȚIILE DIN WARMINSTER

Acel CEVA ce a terorizat Salisbury Plain

Timp de secole, Warminster fusese doar un orașel liniștit, comun, din regiunea Salisbury Plain. Nu prea se întâmplau lucruri care să îi scoată pe cei paisprezece mii de locuitori de aici din rutina lor cotidiană. Apoi, dimineața devreme, în ziua de Crăciun a anului 1964, un ciudat zumbăit l-a trezit din somn pe poștașul Roger Rump, care se afla în dormitorul casei sale din strada Hillwood. După aceea s-a auzit un zgomot violent, ca și cum cineva ar fi smuls țigla de pe acoperiș. Obiectul sosise.

Peste două săptămâni, vecinii săi, domnul și doamna Bill Marson, au fost treziți de trei ori într-o noapte de sunetul „unor cărbuni ce se rostogoleau pe zidul casei“. Apoi, doamna Rachel Attwell, soția unui pilot al Aviației militare a auzit un zgomot ciudat la ora patru dimineața. S-a uitat

pe fereastra casei sale din Beacon View și a văzut un obiect strălucitor, în formă de trabuc, care era mai luminos decât orice stea de pe cer. O altă gospodină care l-a zărit, doamna Kathleen Penton, l-a descris ca semănând cu „un vagon de tren zburând cu roțile în sus, cu toate ferestrele luminate.”

În curând, din ce în ce mai multe persoane aveau să cerceteze cerul deasupra regiunii Wiltshire. Pe 17 iunie nu mai puțin de șaptesprezece locuitori, printre care și doamna Patricia Phillips, soția vicarului din Heytesbury și cei trei copii ai săi, au privit timp de douăzeci de minute obiectul în formă de trabuc ce plutea pe cerul înserării. Până la sfârșitul lui 1965, trei persoane îl și fotografiaseră. Și începeau să se petreacă lucruri ciudate.

Un stol de porumbei a căzut din cer în mod misterios. Naturalistul David Holton a examinat păsările, afirmând că fuseseră ucise de unde sonore necunoscute pe Pământ. Apoi, un fermier și-a găsit câțiva acri de culturi bine îngrijite acoperiți cu o specie de buruieni care se presupunea că fusese total distrusă în Anglia din anul 1918. Chiar în Warminster, grădina din strada East a soților Harold și Dora Horlock a devenit o atracție pentru horticultori, căci aici ciulinii, care de obicei nu creșteau mai mult de un metru cincizeci, s-au înălțat la aproape patru metri.

Aceste grozăvii ale naturii au făcut ca ziarele și televiziunea să invadeze orașul. Iar pe măsură ce se răspândea vestea aparițiilor OZN, curioși din toată Marea Britanie au transformat Warminster-ul într-o adevărată Mecca. Și nu aveau să fie dezamăgiți. Puține luni treceau fără ca o apariție să nu se producă. Lunile s-au transformat în ani, iar zona vizată a fost delimitată ca fiind triumghiul format de Warminster, Winchester din Hampshire și Glastonbury din Somerset. Poveștile locale erau bine cunoscute de vizitatori.

Lumini ciudate pe cer, animale speriate, aparatură electrică ce se defecta inexplicabil — toate acestea țineau acum de elementul cotidianului. Apoi, în noiembrie 1976, Obiectul a contactat oamenii.

Doamna Joyce Bowles, de patruzeci și doi de ani, mergea cu mașina pe un drum de țară din apropierea locuinței sale din Winchester împreună cu un prieten de familie, fermierul Ted Pratt, de cincizeci și opt de ani. Brusc, femeia a simțit cum mașina părea să se ridice în aer, înainte de a se opri de tot. Cei doi se holbau în bezna drumului pustiu. Deodată, doamna Bowles a început să țipe, îngrozită. O creatură imensă, cu ochii roz, se uita la ei prin parbriz.

„Avea niște ochi oribili, strălucitori ca soarele“, își amintește ea. „Creatura arăta ca un om bine făcut și era îmbrăcată într-un costum argintiu. Înainte să apară s-a auzit ceva ca fluieratul unui ceainic. După ce s-a uitat la noi, s-a întors la o navă în formă de trabuc ce plutea deasupra orașului, la doar câțiva metri de noi. Înăuntru erau alte ființe, trei la număr. Când a urcat și cea văzută de noi, nava a dispărut repede.“

Domnul Pratt, care locuia la Nether Wallop, Stockbridge, Hants, a adăugat: „Când mașina a început să tremure, m-am speriat, însă, după ce m-a privit creatura, m-am calmat imediat. Cred că mi-a dat puterea să am grijă de doamna Bowles, care se pierduse de tot. A fost o experiență înfricoșătoare.“

A fost însă doar prima din cele patru întâlniri de gradul trei ale doamnei Bowles. Peste câteva săptămâni, pe când mergea din nou cu mașina împreună cu domnul Pratt, a auzit același sunet ascuțit, iar mașina a început să trepideze.

„Ne-am pomenit, dintr-o dată, amândoi, în obiectul acela“, povestește doamna Bowles. „Unul dintre extraterestri, care stătea la câțiva metri de mine era cel pe care îl întâlniserăm data trecută. Erau lumini orbitoare peste tot. Creatura ne-a zis că acela era câmpul său. Nu prea știu ce a vrut să spună cu asta. Unul din tovarășii săi a scos o foaie de hârtie

plină cu tot felul de liniuțe. În mijloc era un cerc cu inele pe el. Toți purtau cizme înalte, cu vârful ascuțit. Acestea erau luminoase, ca tot restul costumului. Pe curele, în față, aveau un fel de piatră strălucitoare, iar cel de lângă mine o tot atingea și o apăsa pe cea de la centura lui. Ted credea că așa își transmiteau ei mesaje. Totul s-a sfârșit brusc. Ne-am trezit în mașina care era oprită pe drum undeva lângă un râu. Habar n-aveam unde ne aflam. O puternică rază de lumină a inundat mașina, apoi a dispărut, treptat, în depărtare.“

O lună mai târziu, pe 7 martie, doamna Bowles știa deja la ce să se aștepte când mașina i s-a oprit iarăși, pe un drum de țară. De data aceasta era însoțită de Ann Strickland, o veche prietenă ce se arătase foarte sceptică în legătură cu cele două experiențe ale doamnei Bowles.

„Am coborât amândouă din mașină și am văzut un obiect oval, care scotea un bâzâit și era puternic luminat“, spune doamna Bowles. „O creatură a ieșit și s-a îndreptat spre mine, cu mâinile întinse. A venit și m-a luat de mână. A privit-o pe Ann cu atenție. Ea era îngrozită. Și eu eram la fel, însă n-o arătam. Creatura a început să vorbească într-o limbă străină. Apoi a dat-o pe engleză, o engleză stricată. Am spus „da“ deși nu eram sigură ce vroia să zică. Atunci mi-a declarat ceva ce am înțeles. Nu pot spune însă nimănui ce. N-aș îndrăzni. El arăta ca extraterestrii pe care îi mai văzusem, însă avea părul mai lung. Îi cădea pe umeri, ca unei femei. În jos, pe picior, avea jambiere și un fel de cataramă. Dacă-l atingeai era cald, asemenea oamenilor. După ce mi-a zis ce avea de zis, s-a întors înapoi la Obiect. Acesta s-a înălțat în aer, sub ochii noștri și a dispărut în cer cu un bâzâit ascuțit. Ann și cu mine plecaserăm în vizită la niște prieteni, însă ne-am întors acasă, în Winchester.“

Doamna Strickland, de șaiszeci și cinci de ani, a declarat: „N-am auzit ce i-a spus creatura lui Joyce, iar ea nu vrea să-mi zică nici în ruptul capului, pentru că i-a promis să tacă. Mi-a stat mintea-n loc. Eram surprinsă, șocată și spe-

riată de ceea ce vedeam. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. La vârsta mea, sunt cam bătrână pentru șocuri din acestea.”

În urma evenimentelor, sănătatea doamnei Bowles a avut de suferit. A avut o infecție pulmonară, mâinile i s-au umflat și a trebuit să-și scoată verigheta sub care se formase carne vie.

Avea să mai urmeze o întâlnire, de data aceasta în plină zi. În iunie 1977, Ted Pratt era din nou pasagerul mașinii ce a fost înșfăcată de o forță misterioasă și dusă pe un drum lăaturalnic de lângă Petersfield Road, afară din Winchester. Dintr-o mașinărie argintie, ce plutea la douăzeci de metri depărtare, au coborât două ființe ce s-au îndreptat spre ei. Erau diferite de cele văzute până atunci de cei doi.

„Aveau părul blond-roșcat și costume metalice, închise la culoare”, relatează domnul Pratt. „Ziceau ceva de salvarea umanității, de război. Ne-au luat mâinile într-ale lor. Eram îngrozit. Își transmiteau cu mâinile semnale pe care noi nu le puteam înțelege. Spuneau că se temeau ca omul să nu se autodistrugă, poluându-și atmosfera. După aceea, și-au luat la revedere și s-au întors la nava care a dispărut în depărtare. Noi înlemnisem în loc, șocați. Totul durase cam zece minute.”

Doamna Bowles a precizat: „Mi-au apăsat ceva ca un disc argintiu pe mână dreaptă. Ulterior, acolo mi-a apărut o ciudată urmă albă. Îmi spusese că se vor întoarce, dar n-aș mai vrea. Mă simt cumva marcată, însemnată. N-are rost să mai discutăm. Nimeni nu mă crede.”

Mulți oameni au crezut-o, totuși, pe doamna Bowles. Aceștia sunt cei ce au întâlnit și ei ceea ce spun că erau ființe venite din spațiu.

Încercatul parașutist german Willy Gehlen avea la activ numeroși ani în serviciul Legiunii Străine a Franței. Îi plăcea să se mențină în formă și astfel se face că la mijlocul lui septembrie 1976 plecase de acasă, din Bishops Castle, Shropshire, către Centrul de Parașutism al armatei de la Netheravon, lângă Salisbury. S-a hotărât să se oprească pe

timpul nopții și să doarmă în mașină. După ce a căutat în zadar un loc de parcare, a tras mașina lângă poarta unei ferme de lângă Upton Scudamore, un sat situat la trei kilometri de Warminster, pe drumul spre Westbury.

După ce a încuiat portierele a adormit, însă s-a trezit în toiul nopții pentru a descoperi că ușa din spate era larg deschisă. A închis-o, a încuiat-o și s-a băgat iar sub păături. Portiera s-a deschis din nou.

„De obicei nu dorm profund și aud orice zgomot“, spune el. „Dar n-am auzit pe nimeni deschizând ușa. Un pic îngrijorat, m-am hotărât să nu mai dorm și să-mi fac o cafea. Era ora trei dimineața.“

Apoi, peste zgomotul îndepărtat al unui tren, Gehlen a auzit un bâzâit ciudat „ca acela al unui roi de albine“, și a zărit o siluetă în spatele porții de la fermă, cam la zece metri depărtare. „Fie și numai înălțimea acelei ființe – aproape doi metri și zece – mă punea pe gânduri, însă nu eram speriat. Am presupus că era proprietarul ce-și păzea animalele de hoți și i-am spus că nu stăteam acolo decât până dimineața. N-am primit nici un răspuns. În schimb, ființa a îndreptat spre mine, de la piept, lumina unei lanterne pătrate. Raza avea o culoare portocalie și m-am gândit că i se terminaseră bateriile. M-am întors la cafeaua mea și când m-am uitat din nou, peste un minut, dispăruse. Am auzit din nou bâzâitul și am văzut un obiect mare ridicându-se de la pământ. Dedesubt avea o lumină roz, care pulsa. A dispărut în câmp. S-a ridicat cam la patruzeci și cinci de grade deasupra pământului, iar eu am crezut că fermierul aduna ceva pe vârful unui deal. De-abia după ce s-a luminat mi-am dat seama că nu exista nici un deal.“

Bulversta, fostul parașutist a povestit întâmplarea amicilor săi, la cârciumă, când s-a întors acasă. Urmându-le sfatul, a luat legătura cu un specialist în OZN-uri și și-a dat seama că e posibil să fi văzut un extraterestru.

Londonezii Steve Evans și Roy Fisher au făcut excursii regulate până la Warminster, începând cu 1971, în speranța

de a vedea OZN-uri. Ei pretind că au observat cel puțin treizeci și că au avut două contacte șocante cu extratereștrii.

Primul a avut loc pe când scrutau cerul din vârful dealului Cradle, unul din punctele de atracție din apropierea orașului. „Un câmp de forță părea să se deplaseze prin iarbă, ca un șarpe, făcând un zgomot ca atunci când te electrizezi”, spunea Evans. „Se îndrepta chiar spre picioarele lui Roy, apoi a cotit-o brusc la dreapta. Oile de pe câmp parcă înnebuniseră. La venirea zilei, am observat că iarba era strivită, ca și cum ar fi aterizat ceva acolo.”

Chiar în acel sfârșit de săptămână, cei doi prieteni au avut o a doua întâlnire ciudată, pe vârful dealului Starr, din apropiere. Evans declara: „Aveam senzația că ne privea cineva. Am privit peste umăr și am văzut o creatură îmbrăcată într-un costum alb, cu o pălărie albă, care fugea spre niște tufe. Am plecat în urmărirea ei. Eu făceam o grămadă de zgomot, călcând pe crengi uscate, însă de la ea nu se auzea absolut nimic. După aceea a încetinit, s-a uitat pentru o clipă în urmă și a dispărut în tufișuri.”

Fisher a adăugat: „Când Steve a început să alerge, m-am luat după el, deși nu știam de ce fugea. Am ajuns la tufișuri în urma lui, iar cineva s-a repezit la mine, apoi a dispărut. N-am apucat să văd sau să aud mare lucru, dar ceea ce am văzut era real. Părea de mărimea și de greutatea unui om bine făcut.”

Sally Pike și soțul ei au zărit și ei ceva ciudat pe dealul Starr. Se aflau într-un grup de opt observatori de OZN-uri, când au văzut zburând la mare înălțime două obiecte neidentificate. În acel moment, aerul s-a încălzit brusc.

Sally declară: „Au apărut două creaturi. Aveau cam doi metri și zece înălțime și păreau făcute din fum. Dacă la început aveau trăsăturile bine conturate, cel puțin de la brâu în sus, treptat, au început să dispară. Când Neil s-a apropiat, părea să se contopească în fumul lor. Nu le mai putea vedea și noi am observat cum a trecut prin ele și a ieșit prin partea

cealaltă. Siluetele au rămas pe loc cam o jumătate de oră, după care au dispărut complet.“

Ken Rogers a fost atât de intrigat de misterul Obiectului din Warminster, încât s-a mutat de la Londra pentru a putea studia fenomenul la fața locului. Într-o noapte a dat peste un imens obiect alb ce bloca drumul spre Cradle Hill.

„Acea clasică formă a unei farfurii, perfect conturată“, își amintește el. „Apropiindu-mă, s-a făcut foarte cald și mâinile au început să-mi transpire puternic. Am trecut prin chestia aia, orice ar fi fost ea. Părea un fel de ceață, însă orice detaliu era clar vizibil.“

Rogers, director al Societății Britanice OZN, a declarat: „Cred că OZN-urile sunt foarte extraterestre. E cea mai probabilă explicație. Amintiți-vă că acum cincizeci de ani oamenii râdeau în hohote la ideea că omul ar putea pași pe Lună. Cred că este posibil ca o rasă cu doar cincizeci de ani mai avansată decât noi să ne viziteze. Nu cred că OZN-urile ne vor răul, deci nu mă tem. Mai degrabă ne studiază progresele.“

ENERGIA SECRETĂ A PĂMÂNTULUI

De ce a ales oare Obiectul orașelul Warminster? Aceasta este întrebarea pe care și-au pus-o nenumărați experți OZN. Localitatea se află în apropierea unei mari baze militare, iar mari porțiuni ale Câmpiei Salisbury sunt folosite pentru manevre. Multe din așa-zisele apariții OZN au fost identificate unor echipamente militare. Multe rămân însă inexplicabile. Chiar unul din șefii armatei de uscat a raportat observarea unui enigmatic obiect în formă de trabuc. Acesta a făcut să i se oprească mașina în ianuarie 1977.

De altfel, OZN-urile au fost adesea semnalate în apropierea bazelor militare din întreaga lume. Ministerul Apărării al SUA a recunoscut, într-o serie de documente secrete, că în cursul anului 1975 a avut motive de îngrijorare în urma unor inexplicabile apariții aeriene deasupra bazelor de ra-

chete și a silozurilor nucleare. Numărul de rapoarte independente, sosite din Warminster, de-a lungul anilor, este însă unic. Iar dacă OZN-urile, așa cum consideră mulți, sunt manevrate de ființe inteligente, acestea ar trebui să știe că există pe glob obiective militare cu mult mai importante decât Câmpina Salisbury.

Au mai fost avansate și alte două teorii în legătură cu aparițiile ce se succed la Warminster, din 1964, la o rată de două pe săptămână. Imediat în apropierea Triunghiului Warminster se află Stonehenge, pe care unii îl consideră un veritabil „computer“ al astronomilor din vechime. Însuși orașul Warminster se află la intersecția a treisprezece linii drepte ce unesc între ele monumente, morminte, cimitire și alte locuri sfinte străvechi.

Unii istorici și oameni de știință consideră că aceste linii aveau capacitatea de a canaliza energia secretă a Pământului, cu secole în urmă, și că Stonehenge era un fel de centrală a acestei rețele. Oamenii și-au pierdut capacitatea de a folosi această energie, deși unii mai pretind încă faptul că atingerea monumentelor sacre le provoacă mici șocuri electrice. Se poate oare ca extraterestrii să aibă posibilitatea de a direcționa această energie? Să fie ei atrași de ea? N-au fost ei oare cei care, în cursul vizitelor lor anterioare pe Pământ, i-au ghidat pe locuitorii vechii Britanii în construirea liniilor?

Alți specialiști OZN încearcă să explice altfel concentrarea activității în zona de sud a Angliei. Orașul istoric Glastonbury se află la limita Triunghiului Warminster. Legenda spune că Sfântul Grail, pocalul din care Iisus a băut la Cina cea de Taină, a fost adus în Britania de Iosif din Arimateea și îngropat la Glastonbury, într-un turn, în jurul anului 60 e.n. Mulți dintre cei ce au zărit lumini puternice deasupra zonei Warminster cred sincer că acestea vestesc a Doua Venire a lui Hristos.

MINGII DE FOC BRAZILIENE...

Din motive acoperite de mister, Brazilia pare să primească mai mult decât o simplă rație de apariții OZN. Obiecte ciudate apar din aer și din mare. Pe 27 iunie 1970, doamna Maria Machado privea pe fereastra casei sale din Rio de Janeiro în timp ce pregătea masa și a văzut un disc metalic, cenușiu, cu o calotă transparentă în vârf, care părea să plutească pe apă. Două ființe în haine strălucitoare se plimbau de colo-colo pe punte. Soțul Mariei, cele patru fiice ale lor și un polițist au văzut și ei ciudata navă. După patruzeci de minute, aceasta a decolat, alunecând o vreme pe suprafața mării și lăsând în urmă un obiect alb, circular, plutitor.

Pe 12 septembrie 1971, electronistul Paulo Silveira a anunțat că două creaturi în salopete albastre l-au dus cu forța în interiorul unui disc strălucitor. El a declarat că mergea cu mașina spre casă, la Itaperuna, la nord de Rio, când discul a blocat șoseaua. A trimis o rază luminoasă și motorul mașinii s-a oprit, iar Paulo s-a simțit și el, brusc, epuizat. A auzit un motor pornind pe când doi extraterestri de dimensiunile unor copii de zece ani l-au dus la bord; apoi, brazilianul a intrat în comă. Când și-a revenit, cei doi tocmai îl scoteau afară. L-au dus lângă mașină, apoi s-au întors la navă și au decolat. Un motociclist l-a găsit pe Paulo amețit, orbit și dezorientat și l-a dus la spital. Își pierduse în mod misterios trei ore din viață.

În ianuarie 1981, fermierul Domingos Monteiro Brito susținea că a întâlnit două creaturi ciudate care au aterizat în zori cu o farfurie zburătoare pe terenul său din insula Camaracu. Extraterestrii, care semănau cu oamenii, i-au pus mai multe întrebări în portugheză, dorind să știe câți oameni locuiau în satul său și dacă existau zone nelocuite în jur. El, era însă împietrit de frică și nu-și aduce aminte dacă le-a răspuns. Nava a decolat, iar creaturile i-au spus că se vor întoarce.

La începutul anului 1980, treizeci de mii de locuitori din Tres Coroas, la sud de Rio, au fost martorii uneia dintre cele mai ciudate concentrări de OZN-uri semnalate vreodată. Timp de mai bine de douăzeci de zile, niște mingii de foc au urmărit automobile, flăcări au izbucnit din senin și grupuri de obiecte ciudate au brăzdat cerul deasupra orașului.

Joao Jose de Nascimento, proprietarul unui magazin de biciclete, mergea acasă cu mașina pe timp de noapte, când un obiect ca o flăcără a apărut lângă automobil, urmărindu-l. Jose a declarat: „Era ciudat. Mă temeam. Simțeam că voia să mă ia prizonier.“ Când a ajuns acasă, fiul său Vincente i-a spus că a văzut un alt OZN. Acesta avea forma unei cepe și lumini verzi, albastre și portocalii. Agentul imobiliar Roberto Francisco Santana a declarat că a văzut umbra unei farfurii zburătoare ce a trecut pe deasupra mașinii în care se mai aflau soția și copiii săi. Apoi a zărit alte două OZN-uri trecând pe deasupra clădirilor. „Uitându-mă în sus, am intrat într-o mașină din fața mea“, relatează Roberto. „Chestiile pe care le-am văzut erau înfricoșătoare“.

Antonio das Gacas Santos, comandant al poliției militare, a afirmat că a dat fuga la vecini când a observat că în curtea sa se afla o lumină puternică. „Am văzut o creatură cam de mărimea unui om, cu brațele întinse. N-am văzut alte detalii, dar am auzit un schelălăit slab, ca acela al unui cățeluș. Vecinul meu a atins creatura și a căzut la pământ, șocat. Eram speriat, dar nu era o frică normală. Încă mi se mai încrețește pielea pe mine când mă gândesc...“

Doctor Gloria Machado, psihiatru din Rio, a fost uimită de cele văzute când a sosit în oraș împreună cu soțul ei, Mario, președintele Asociației Braziliene de Parapsihologie. „Era un foc ce ardea din nimic și fulgere luminoase ce se izbeau de vârfurile copacilor“, spune ea. „În casă am văzut cutii cu chibrituri plutind prin aer, sticle ce se spărgeau fără motiv, scaune zburând...“

Soțul ei i-a convins pe oamenii ce priveau un OZN strălucitor să încerce să ia legătura cu el. Mario avea să declare:

„Am început să pronunțăm literele alfabetului și am auzit sunete venind din spatele luminilor. Litera „D“ s-a reflectat îndelung, puternic. Peste tot au început să clipească lumini și am auzit ceva ca un ritm de dans. Apoi, brusc s-a făcut întuneric.“ Avocatul Josefino de Carvalho, care a privit experimentul, a spus: „Sunt sigur că e vorba de ființe inteligente.“ Iar Santos, șeful poliției, a adăugat: „Acum cred că pe alte planete din alte sisteme solare există forțe ce se pot manifesta aici.“

PRIN FERESTRELE PĂMÂNTULUI

Cercetători americani ai spațiului consideră că au descoperit două „ferestre“ OZN ale lumii noastre, liniștitul oraș Winsted, din New England, și Dreptunghiul Michigan, din vest.

De-a lungul ultimilor douăzeci de ani, locuitorii din Winsted s-au obișnuit cu obiecte ciudate pe cer. Un om de afaceri a fost unul dintre cei trei martori care, în februarie 1967, au observat un obiect ce a plutit deasupra orașului timp de cincisprezece minute, pentru a dispărea, clipind cu lumini roșii și verzi. La doar câteva nopți după aceea, două fete au auzit dinspre un hambar un zgomot asemănător aceleuia al unei mașini de tuns iarba și au văzut trei creaturi humanoide ce se apropiau de casa lor. O mașină care trecea le-a speriat, iar peste câteva minute fetele și vecinul lor au văzut un OZN înălțându-se de pe un deal din apropiere.

Mai târziu în acel an, un obiect conic cu lumini roșii a fost zărit două nopți la rând, iar peste o lună, o siluetă cu lumini roșii și verzi a fost observată plutind silențios deasupra unor copaci, înainte de a pleca din loc cu o viteză fantastică.

În 1968, printre apariții s-au numărat acelea ale unui glob foarte strălucitor, a unui balon în apropierea Lunii și a unui obiect portocaliu, rotund, asemănător Lunii, într-o noapte când aceasta nu era vizibilă. În 1976, treisprezece fete plecate în expediție cu cortul și conducătoarea lor de

grup au auzit un sunet ascuțit pe când urcau pe Blueberry Mountain, în apropierea orașului. S-au uitat în sus și au văzut o farfurie zburătoare argintie, cu fundul plat, cu diametrul cam de opt metri. Era înconjurată de o ceață purpurie și avea în partea de sus o calotă roșie. A plutit timp de treizeci de secunde înainte de a dispărea. În 1977, un polițist și alte trei persoane au observat un obiect roșiatic în partea superioară, ce naviga silențios deasupra uzinei de tratare a apei potabile și examina terenul cu ajutorul a două raze gălbui de lumină. În același an au fost văzute OZN-uri ce păreau să plonjeze în lacul de acumulare, pentru a ieși apoi la fel de rapid cum intraseră.

Cercetătorul OZN Ted Thoben, din Connecticut, este unul dintre cei ce cred că Winsted este o „fereastră” prin care OZN-urile ajung pe Pământ. El afirmă: „Ferestrele prezintă o deviație magnetică pe unde aceste obiecte se strecoară. Dar nu cred că vin de pe o altă planetă. Ele există pur și simplu într-o altă gamă de frecvență și vibrație, așa că, în mod normal, nu le putem percepe. Ocupă de fapt același spațiu ca și noi, iar locuri ca Winsted sunt puncte de contact între dimensiuni diferite. Această teorie este mult mai logică decât afirmația că OZN-urile vin din spațiu. De fapt, Pământul se află în mahalaua Căii Lactee. Nu văd de ce, după vreo două mii de ani, o planetă îndepărtată ne-ar găsi încă atât de interesați încât să depună atâta efort să vină până la noi, când sunt atâtea planete acolo.”

Termenul de „Dreptunghiul” Michigan a fost inventat de David Fideler, șeful organizației locale de cercetare a anomaliilor. În urma studierii rapoartelor unor apariții ciudate de la nord de Kalamazoo și până la granița de sud cu statul Indiana, el a afirmat: „Dreptunghiul poate fi un centru al fenomenelor tip „fereastră” — cu alte cuvinte e o poartă deschisă între lumea obișnuită și supranatural, prin care irealul pătrunde în cotidian.”

Fideler a îndosariat rapoarte de apariții a căror datare coboară până la 1897. În zonă au fost semnalate ca prezente

și niște creaturi-fantomă, asemănătoare unor pantere și Big-foot (Picior Mare) — o creatură humanoidă acoperită cu păr și având ochi roșii, strălucitori. Iar Fideler menționează că înainte ca oamenii albi să ajungă la Lacul Michigan, indienii îi spuneau „Lacul Magic“. El crede că anumite perturbații geofizice și electromagnetice sunt responsabile pentru fenomenele din zonă.

Aparițiile din 1897 includ o lumină albă strălucitoare, o imensă minge de foc și o aeronavă misterioasă. O femeie menționează și că a auzit voci din cer. În aprilie, cel puțin o duzină de persoane au putut observa o inexplicabilă lumină ce zbura deasupra zonei centrale din Kalamazoo.

În 1950, un avion tip DC-4 s-a prăbușit cu cincizeci și opt de persoane la bord, iar Fideler spune că în acea perioadă a fost văzută pe cer o curioasă minge de lumină. În 1966, un polițist s-a aflat printre cei ce au văzut un OZN așa de strălucitor „că la soare te puteai uita, dar la el ba“. Apoi, un OZN lung de aproape cincisprezece metri a fost observat zburând deasupra unei autostrăzi și semnalizând cu luminile către șoferi. În 1970 s-a produs o explozie misterioasă ce s-a auzit pe o distanță de șase kilometri și în urma căreia s-a format în ghețarul de la Upper Scott Lake o gaură de cincisprezece metri. Bucăți de gheață au sărit la mai mult de treizeci de metri de locul exploziei.

În 1974, câteva mașini de poliție au urmărit un OZN timp de patruzeci și cinci de minute. Acesta avea lumini albe și colorate, zburau cu șaiszeci-șaptezeci de kilometri pe oră și, până a dispărut, a menținut un plafon de zbor de două sute de metri. Doi ani mai târziu era raportată apariția unui obiect învăluit în ceață, ce plutea la câțiva metri de pământ, iar în 1978, o formă zburătoare ciudată a proiectat raze luminoase asupra centralei nucleare Cook.

Fideler afirmă: „Există prea multe rapoarte uluitoare dintr-o zonă relativ mică, pe o perioadă mare de timp, pentru a le putea respinge drept niște falsuri sau drept lucruri ireale, născociri ale unor țicniți.“

OZN-URI ÎNCOLONATE

Anul 1954 a fost marcat de un val de apariții OZN fără precedent deasupra Europei Centrale, iar parapsihologul și scriitorul francez Aimé Michel a descoperit un amănunt fascinant în urma studierii unora dintre cele mai fundamentale mărturii. Când a marcat pe hartă locurile aparițiilor, a constatat că formau o linie dreaptă ce trecea printre orașele Bayonne și Vichy.

DRAGOSTE: ASTA-I TOT CE LE TREBUIE

Locuitorii unui orașel din deșertul Arizona pretind că OZN-urile i-au vizitat timp de mai bine de treizeci de ani. Tot ei susțin că extraterestrii aduc un singur mesaj rasei umane: „Vă iubim!“ Orașelul se numește Childs și este o așezare izolată pe malurile râului East Verde, între Flagstaff și Phoenix. Clarence Hale, de șaizeci și patru de ani, a declarat: „Am văzut sute de OZN-uri, dintre care primul în 1947. Am văzut așa de multe că nici nu le mai băgăm în seamă.“

Soția sa, Mamie Ruth, de șaizeci și doi de ani, adaugă: „Ne dăm imediat seama când sunt nave spațiale prin preajmă. Nici nu ne mai trebuie să ieșim din casă să ne uităm. Simțim pur și simplu o căldură în suflet. E un fel de iubire a aproapelui pe care o resimți profund, un sentiment al umanității. Suntem convinși că extraterestrii încearcă să vorbească pământenilor. Senzația asta puternică de dragoste și compasiune e modul lor de a ne contacta. Ei încearcă să transforme Universul și Pământul într-un loc mai bun — nu are de ce să ne fie teamă de ei.“

Această comuniune iubitoare a adus autorităților pretinse dovezi ale aterizării OZN-urilor — un fel de pulbere și fire argintii de „păr de înger“. Administratorul uzinei electrice, Cliff Johnson, a găsit cinci cercuri de pulbere pe gazonul său proaspăt tuns. Fiecare avea cam patru metri în diametru.

„Pulberea era albă-cenușie înainte să o ating“, a spus el. „Apoi s-a făcut neagră ca smoala. Nu exista nici o altă dovadă că altcineva atinsese pământul în afară de cercurile acelea. Unele dintre ele aveau urme de cenușă în mijloc.“

Și Clarence Hale a găsit cercuri de pulbere după ce a privit aterizarea unei „nave spațiale“ în apropierea casei sale. „Era cam opt dimineața și am văzut-o cum se apropia, peste linia creștelor, cam cu cincizeci de kilometri la oră. O navă mare, de forma unei farfurii, lungă de aproximativ două sute de metri. Puteam vedea că avea hublouri luminate. Obiectul era argintiu metalizat. A aterizat și a decolat după aceea. Când a plecat, am găsit cenușa, ca un fel de pulbere. Tot eu am găsit și părul de înger. Arată ca o pânză fină de păianjen, însă la pipăit pare sintetic. Se așează pe copaci și peste tufe după decolarea OZN-urilor. Într-o noapte am adunat cam vreo zece metri, dar când am făcut-o ghem în mână s-a evaporat.“

Laboratoarele universitare și guvernamentale ce au analizat pulberea au fost incapabile să-i stabilească originea sau compoziția. Un cercetător de frunte a recunoscut: „Ne-a băgat în ceață. Nu o putem asocia cu nimic de pe Pământ.“

Locuitorii din Childs cred că „părul de înger“ ar fi o substanță menită să-i protejeze pe oameni în timpul decolărilor. Kathy Soulages spune: „Cred că e o substanță ignifugă. De câte ori o navă se apropie de un loc unde ar putea răni pe cineva sau produce pagube, împrăștie acest material ca să ne ferească de foc și căldură.“

TEROARE ÎN DEȘERTUL AUSTRALIAN

Timp de mai bine de doisprezece ani, locuitorii unui mic orașel din Australia s-au îngrijorat din pricina apariției unor stranii obiecte pe cer. Mașini și camioane au fost urmărite și amenințate, iar un bărbat chiar a tras cu pușca într-un OZN.

Numele orașelului este St. George, iar acesta se află la cinci sute de kilometri vest de Brisbane. Max Pringle, editor al ziarului local ce se adresează celor 2500 de oameni de aici și din fermele învecinate, a declarat: „Începând din 1967 au fost semnalate câteva sute de apariții, cele mai multe rapoarte venind de la cetățeni respectabili, care nu sunt vânători de publicitate. Nimeni nu știe de ce oamenii de aici se sperie atât de cheștiile astea. Dumnezeu știe ce e în spatele poveștii ăsteia.”

Pringle a amintit că el a văzut primul său OZN în 1977. „Era portocaliu, de forma unei mingii de fotbal și plutea silențios, la o sută cincizeci de metri de pământ. Avea lumini intermitente, verzi sus și roșii dedesubt. Eram uluit – nu mai văzusem niciodată ceva asemănător.” Până în 1980 ajunsese să vadă cel puțin încă vreo douăzeci și cinci.

Șeful companiei de camioane, Jack Dyball, susține că în 1975, pe când se afla cu camionul în apropierea orașului, a fost săcâit de o navă argintie. „S-a îndreptat fix spre mine, apoi a luat-o brusc în sus și a dispărut”, spune el. „Vă spun, m-am speriat de-a binelea. Nu era avion, că n-avea aripi. Am crezut că avea să intre în mine. Când s-a înălțat, am văzut flăcări albastre ieșind din cinci orificii situate în partea din spate.”

Murray Beardmore, fiul unui fermier, a tras cu pușca într-un OZN, în septembrie 1978. Acesta avea lumini cliptoare roșii și verzi și a trecut prin fața camionului în care Beardmore se afla împreună cu doi prieteni. Băiatul a oprit camionul, a înșfăcat pușca și a tras un foc. Apoi, speriați, cei trei s-au îndreptat spre casă, cu OZN-ul pe urmele lor. La un moment dat, motorul mașinii s-a oprit în mod inexplicabil. Tatăl tânărului, John Beardmore, a declarat: „Când s-a întors, era șocat. Toți trei erau palizi. Sora mea, nevasta mea și cu mine am văzut obiectul și ne-am lansat în urmărirea sa. Acesta, însă, a dispărut.”

*TRIUNGHIUL BROADHAVEN**Cincizeci de apariții într-un singur an*

Cine sau ce bântuie prin Triunghiul Broadhaven? Acesta este misterul ce a nedumerit oamenii de știință, pe specialiștii militari și pe cercetătorii OZN.

Triunghiul se întinde între Swansea, centrul Țării Galilor și Broadhaven. Și, mai mult decât orice alt loc, a fost ținta a numeroși căutători de senzațional. În numai un an, au avut loc aici mai mult de cincizeci de apariții OZN.

La început s-a crezut că numărul mare de rapoarte venite din zonă e legat de intensă activitate militară din zonă. Pe o rază relativ restrânsă se află Centrul de Rachete al Aviației Militare Regale al Marii Britanii, o stație operațională a Aviației, un perimetru de testare a rachetelor, coridoare de zbor de joasă înălțime a avioanelor supersonice și o bază americană de detecție submarină. Purtătorilor de cuvânt ai acestor instituții nu le pasă de valul de semnalizări de OZN-uri. Și foarte puține dintre acestea pot fi explicate prin varianta operațiunilor militare.

În mod sigur, cele văzute de Billy și Pauline Coombs la casa lor de la țară i-a nedumerit pe experți. Cei doi stăteau în camera din față la ora unu noaptea, când Pauline s-a răsucit brusc să se uite pe fereastră. În dreptul acesteia, obținând-o se afla o siluetă înaltă ce purta un costum argintiu.

Prea îngrozită pentru a mai putea țipa, Pauline se holba împietrită la silueta de doi metri și zece înălțime. Simțindu-i groaza, Billy s-a întors și a văzut monstruoasa apariție. „Dumnezeule mare! Ce dracu' e aia? a strigat el.

„Purta o cască la care avea un fel de vizor strălucitor“, își amintește Pauline. „O conductă îi mergea de la gură în spațele capului. Eram împietrită. Înțepenisem de groază. Radia un fel de lumină, iar când a atins fereastra, rama a început să tremure, deși nu sufla nici un fir de vânt. Când mi-am mai venit în fire, am dat o fugă până sus, să văd dacă li se întâmplase ceva copiilor. Billy l-a scos afară pe labradorul

nostru, Blackie, însă acesta părea terminat de frică. A înnebunit și peste șase luni a trebuit să-l împușcăm.“

Familia Coombs a telefonat după ajutor, însă până când polițiștii au ajuns la locuința lor, Ripperton Farm, de lângă satul Dale, în Dyfed, ciudatul vizitator dispăruse. Cei doi au anunțat prin telefon și vecinii. Șeful lui Billy, Richard Hewison, a pornit cu mașina spre Ripperton imediat ce a primit telefonul. „Erau într-adevăr îngroziți“, a zis el. „Erau speriați de-a binelea.“

În urma incidentului, familia s-a ales cu două suveniruri: un televizor ars și o tufă de trandafiri aflată lângă fereastra calcinată.

Evenimentul din dimineața de 24 aprilie 1977 nu a fost prima ciocnire a domnului Coombs cu necunoscutul. Cu două luni înainte, pe 24 februarie, pe când își ducea acasă, cu mașina, trei dintre cei cinci copii ai ei, în jurul orei opt seara, unul dintre băieți a văzut o lumină ce părea să se repeadă înspre ei cu viteză mare.

Copiii au început să plângă, iar doamna Coombs, o femeie cu picioarele pe pământ, în vârstă de treizeci și trei de ani, a apăsat accelerația. „Am crezut că obiectul avea să treacă prin parbriz“, povestea ea. „În cele din urmă a trecut chiar pe deasupra noastră și a făcut o întoarcere strânsă la o sută optzeci de grade.“

Acum, nava mergea alături de ei, la joasă înălțime, cu o sută patruzeci de kilometri la oră, în timp ce doamna Coombs continua să accelereze. Ciudata cursă a continuat timp de zece minute pe drumurile pustii de țară. Obiectul nu era mai mare ca o minge de fotbal, însă era galbenă și lucea având o rază luminoasă dedesubt.

În cele din urmă, cei din mașină au zărit ferma... iar motorul s-a oprit. Înnebunită, doamna Coombs a tras copiii de pe bancheta din spate și a intrat în casă. Pe când se bâlbâia povestind cele întâmplate, fiul cel mare a văzut obiectul ce dispărea.

Timp de un an după aceea, evenimente inexplicabile au transformat viața familiei într-un coșmar. Copiii au văzut de multe ori lumini strălucitoare aterizând pe câmp și au găsit locuri arse, în dimineața următoare. Aflați într-o excursie în golful St. Bride din apropiere, au observat două creaturi în costume argintii și un disc zburător ce părea să dispară înghițit de stânci. Doi dintre copii au suferit arsuri ciudate. Cinci televizoare și opt mașini au luat foc în mod misterios. Apoi, incidentele au încetat să se mai producă la fel de brusc precum începuseră.

Și vecinii familiei Coombs au povestit lucruri stranii. Josephine, soția domnului Hewison, a văzut într-o dimineață, de la fereastra dormitorului său, o navă spațială de cincisprezece metri ce aterizase lângă seră. „Era înaltă cât un autobuz cu etaj și nu avea nici o deschizătură vizibilă. A stat acolo timp de vreo zece minute, apoi a decolat fără a lăsa urme. N-a rupt nici măcar o crenguță.“

Adolescentul Stephen Taylor, vânzător la un magazin din Haverfordwest s-a întâlnit cu un extraterestru ca acela pe care l-a văzut familia Coombs. Se întorcea acasă, noaptea târziu, și a văzut chiar în fața sa un obiect negru. „Avea cam cincisprezece metri în diametru. În partea de jos strălucea slab un fel de lumină. Deodată, chiar lângă mine a apărut o creatură. Eram îngrozit. Avea haine argintii și poameți proeminenți. Ochii-i erau ca de pește — perfect rotunzi. M-am întors și am fugit. Nu mai știu dacă l-am lovit. Am alergat cinci kilometri, până acasă, și, când am ajuns, câinele a început să mârâie și să mă latre. Nu voia să mă lase să mă apropiu.“

Louise Bassett, soția proprietarului unui restaurant din Ferryside Carmarthen, a declarat. „Mergeam cu mașina spre casă într-o noapte și mi s-a defectat radioul. Atunci am văzut niște lumini sclipind pe cer. Am ocolit, ca să mă feresc, dar au apărut din nou, după cinci kilometri.“ În momentul în care radioul doamnei Bassett s-a oprit, același lucru s-a întâmplat cu alte zeci de aparate electrice din zonă. Câinele

doamnei Bassett se afla cu ea în mașină. „Din seara aceea, s-a schimbat complet“, susține femeia.

Artistul John Petts, de șaizeci și doi de ani, lucra în studioul său de lângă Carmarthen în momentul în care a văzut o lumină strălucitoare pe cer. „Era un obiect ca un trabuc. A dispărut la fel de repede cum apăruse.“

Poate că cei mai relevanți martori sunt elevii școlii primare din Broadhaven. Cincisprezece dintre ei — paisprezece băieți și o fată — jucau fotbal și au dat buzna în biroul directorului pentru a-i spune că au văzut o navă pe cer. Directorul, Ralph Llewellyn, i-a calmat și i-a pus să deseneze ceea ce văzuseră. Comparând rezultatele, a fost uimit de asemănările existente. Și nu era o poantă. „Nu cred că niște copii de vârsta lor ar fi în stare să joace astfel de feste“, afirma Llewellyn.

Mărturia ce a entuziasmat pe cercetătorii Asociației Britanice de Cercetări OZN și care e considerată drept cea mai credibilă de până acum este aceea a doi directori ai unei companii ce se deplasau în plină zi între Carmarthen și Newcastle Emlyn — chiar prin centrul triumghiului.

Unul dintre cei doi, Elvet Dyer, relatează: „O mașinărie uriașă, ca un trabuc, de cel puțin șapte metri lungime, ne-a tăiat calea, la o sută de metri în față. Zbura așa de jos că s-ar fi putut izbi de platforma superioară a unui autobuz cu etaj. Nu scotea nici un zgomot și am crezut că urma să se prăbușească. Ne-am lăsat în jos, ca să ne ferim de explozii, pe când obiectul se îndrepta spre un câmp. Însă când ne-am uitat am văzut că nu mai era nimic acolo.“

Cei doi nu credeau în existența OZN-urilor și au fost profund șocați.

Domnul Randall Pugh, delegat regional al Asociației de Investigare a Fenomenelor OZN, a declarat: „Știu că în această zonă se întâmplă lucruri foarte ciudate. Multe rapoarte vin de la oameni inteligenți, educați, care nu obișnuiesc să exagereze cele văzute.“

Zeci de alte mărturii au sosit la sediul asociației. Randall Pugh a sesizat o trăsătură comună a acestora: „Oamenii implicați sunt afectați ulterior de dureri puternice de cap, frisoane și insomnie“, spune el.

Nici nu e de mirare că locuitorii Triunghiului Broadhaven nu mai pot dormi noaptea. Ei sunt convinși că au fost selectați de extratereștri drept cobai pentru experiențele lor.

Un polițist local afirmă: „După ceea ce am văzut aici în ultimii ani, nimic nu mă mai miră.“

CAPITOLUL VII

ÎNTÂLNIRI SINISTRE

Marea majoritate a celor ce văd OZN-uri au trăit pentru a-și spune povestea și nu au avut prea mult de suferit în urma evenimentelor. Nu toți au fost însă la fel de norocoși. Unii s-au ales cu răni și cu boli ce sfidează toate cunoștințele medicale ale omenirii. Și mai există și alte dovezi că OZN-urile dispun de un înspăimântător potențial de intervenție violentă în viața umanității...

RAZA ARZĂTOARE

Din marea majoritate a întâlnirilor cu extraterestrii, oamenii scapă nevătămați. Într-adevăr, o mare parte a celor ce susțin că au văzut nave și au întâlnit pe ocupanții acestora accentuează faptul că aceștia nu sunt agresivi și că vor doar să sară în ajutor. Uneori, însă, oamenii sunt răniți de-adevăratelea. O astfel de întâmplare din America anului 1968 e un bun exemplu pentru ceea ce se poate întâmpla când extraterestrii se supără.

Pe data de 19 martie, la ora opt și jumătate seara, Gregory Wells se îndrepta dinspre casa bunicii sale spre propria-i locuință, aflată peste drum, în localitatea Beallsville, Ohio, și a zărit un obiect strălucitor plutind deasupra copacilor din apropiere. Era roșu, strălucitor. Deodată, un tub a ieșit din partea de jos și s-a îndreptat spre băiat. O rază de lumină a țâșnit din el, iar Gregory a fost trântit la pământ. A început să țipe, căci mâneca jachetei sale luase foc.

A fost transportat în grabă la spital, cu arsuri de gradul doi, ale căror urme au fost vizibile timp de trei luni. Șeriful F.I. Suisberger, din ținutul Monroe, a discutat cu numeroase persoane ce au văzut OZN-ul, printre care și mama și bunica lui Gregory, și nu a găsit nici o altă explicație pentru rănille băiatului. Nici pe jacheta acestuia și nici pe șosea nu s-au găsit semne de radioactivitate.

Din fericire, astfel de atacuri neprovocate sunt rare. Unii oameni au simțit puterea OZN-urilor, însă au rămas neatinși. Iar câțiva au avut de suferit fără ca extraterestrii să fi dorit acest lucru.

De pe urma întâlnirii cu o îngrozitoare navă în formă de diamant, două americance și un copil s-au ales cu dureri sfâșietoare, pe care doctorii nu le-au putut alina. Experții ce au interogat victimele sub hipnoză sunt convinși că acestea suferiseră o intensă iradiere în urma contactului cu o navă condusă de extrateresți.

Vicky Landrum, în vârstă de cincizeci și șapte de ani, și nepotul ei Colby, de șapte ani, se întorceau acasă, la Dayton, Texas, pe 20 decembrie 1980, de la o partidă de bingo în Cleveland, un orașel situat la șaptezeci de kilometri depărtare. Împreună cu ei se afla prietena lui Vicky, Betty Cash, de cincizeci și doi de ani. Cam la treizeci de kilometri nord-vest de Dayton, pe șoseaua pustie, au observat cu toții un obiect strălucitor pe cer. „A luat-o brusc în jos, pe lângă copaci, până în fața noastră, pe copaci“, spune doamna Landrum. „Părea că cerul se despicase în două. Am văzut un diamant albastru, masiv, plutind deasupra copacilor, cu flăcări uriașe, roșii, ce atingeau șoseaua. Colby a început să țipe și i-am zis: „Puiule, dacă-l vezi pe Iisus coborând din cer, să știi că vine să ne ducă spre un loc mai bun.“ De fapt, eu credeam că venise sfârșitul lumii. Betty a pus frână, s-a dat jos din mașină și a luat-o spre obiect. Acesta era mare cât un rezervor de apă. Am lăsat geamul în jos, căci era tare cald din cauza flăcărilor și mi-am scos capul, ca să arunc o privire. Se auzea un fel de „bip-bip“. Am simțit că-mi iau

foc ochii și i-am strigat lui Betty să se întoarcă. Ea însă, parcă înlemnise. Colby înnebunise și încerca să se dea jos din mașină și să fugă în pădure, așa că l-am ținut bine și i-am șoptit: „Nu plânge, puiule, roagă-te.“

Diamantul i-a ținut prizonieri timp de un sfert de oră. Din când în când puteau auzi un zgomot puternic, iar flăcările deveneau mai puternice. De fiecare dată, OZN-ul se înălța puțin, apoi revenea la poziția inițială. În cele din urmă, s-a ridicat ușor și a dispărut rapid spre vest, către Houston.

Pe când cei trei își continuau șocați drumul, spre casă, doamna Landrum i-a spus lui Colby: „Să nu povestești nimănui. O să te creadă nebun.“ Avea să devină însă clar că trebuiau să spună cuiva.

La o oră după ce au ajuns la Dayton, se îmbolnăviră cu toții. Doamna Cash și doamna Landrum erau roșii ca focul. Ochii le usturau și vedeau ca prin ceață. Până dimineța, trupul doamnei Landrum se umpluse de umflături și capul o durea groaznic. Părul începuse să-i cadă în smocuri întregi. Era așa de slăbită încât nu se putea da jos din pat să cheme pe cineva în ajutor. Deoarece suferința nu ceda, a fost internată la *Parkway Hospital* din Houston.

Timp de patru săptămâni i s-au făcut teste, pentru a se stabili boala de care suferea. „Doctorii și asistentele mă tot întrebau dacă suferisem arsuri“, spune ea. „Mi se jupuia pielea de pe față, de pe mâini și de pe picioare. Aveam bășici peste tot. Ochii și urechile îmi erau așa de umflate că eram de nerecunoscut.“

Doamnei Landrum i-a căzut o mulțime de păr iar specialiștii ce i-au examinat ochii i-au găsit „arsuri, ochi umflați și foarte iritați“. Au avertizat-o că era în pericol să orbească din cauza unei cataracte în formare. Nepotul ei a avut probleme digestive și, timp de săptămâni, a fost bântuit de coșmaruri din care se trezea urlând în noapte.

La patru luni după eveniment, femeile trăiau încă o viață chinuită, plină de durere. „Nu știu ce să mă mai fac“, decla-

ra doamna Cash unui reporter. „Sunt la capătul puterilor. Și eu și Vicky avem nevoie de ajutor. Nu știu la cine să mai mergem.“

Experții OZN care au investigat cazul au aflat că aceeași formă de diamant fusese văzută cu o jumătate de oră mai înainte, de trei oameni care mergeau cu mașina cu treizeci de kilometri spre est. Nici unul dintre ei nu a ieșit, însă, din mașină și nu a fost afectat.

Doamna Landrum s-a pus la dispoziția specialiștilor în hipnoză ce doreau să verifice autenticitatea spuselor ei. În timpul ședinței, a început să strângă din pumni. Transpira și gâfâia. „Nu putem trece, ne blochează drumul... totul arde... Dumnezeule, se apropie, o să ardem de vii...“

După ședințe, doctorul Leo Sprinkle, profesor la Universitatea din Wyoming, a afirmat: „Fără îndoială, experiența ei este reală. Cred că nava era controlată de ființe inteligente.“ Inginerul aerospațial John Schussler, de la NASA, care a fost de față la ședința de hipnoză a doamnei Landrum, investigând cazul din partea unei asociații OZN independente, VISIT, a spus: „Acesta e un exemplu important ce aduce mărturii fizice a existenței OZN-urilor. Un radiolog a afirmat că femeia părea să sufere de iradiere.“ Bill English, de la Organizația de Cercetare a Fenomenelor Aeriene din Arizona, a adăugat: „E cea mai interesantă mărturie despre OZN-uri apărută în SUA în ultimii ani.“

Adolescentul Mark Henshall, muncitor la o fermă, susține că în timp ce mergea cu motocicleta a suferit arsuri de la un OZN. Mark, pe atunci de șaisprezece ani, spune că în urma incidentului din iunie 1976 a simțit un val înțepător de căldură pe față și pe brațe zile de-a rândul.

Mergea cu motocicleta pe un drum izolat de țară, lângă casa sa din Barnard Castle, ținutul Durham, Anglia, și a simțit că este urmărit. Privind în sus, a văzut o lumină strălucitoare pe cerul nopții, puțin în spate, pe stânga.

„Mergeam cu cincizeci de kilometri pe oră, dar motorul parcă stătea pe loc“, a declarat el cercetătorilor de la Rețeaua de Investigații OZN. „Eram foarte speriat. Simțeam căldură pe față și prin jachetă. Din rezervor ieșea fum. Părea că ceva mă împingea înainte.“

O mașină marca Jaguar se opri și ea în apropiere, iar Mark a încercat să-și aprindă o țigară. „Tremuram. Am pus mâna pe mașină, ca să mă sprijin. Frigea. În dimineața următoare, mâinile și brațele au început să-mi ardă și să mă doară. Prietenii au râs de mine, dar eu sunt sigur că am văzut un OZN.“

Pe data de 3 octombrie 1973, pe când se afla în statul Missouri, un camionagi american a fost orbit temporar deoarece și-a scos capul pe geam să privească mai bine un OZN apărut. Soția sa, care era cu el, a spus că „o minge de foc enormă“ l-a izbit în față, spărgându-i ochelarii. Ea a pus mâna pe volan și l-a dus la spital, unde i-au fost tratate arsurile. De-abia după câteva ore a putut vedea din nou.

Un fizician ce a examinat ochelarii bărbatului, după incident, a afirmat că rama fusese supusă unei călduri intense, motiv din care una dintre lentile căzuse.

Tot la spital au ajuns și două persoane care pretind că au văzut un imens ou plutitor, lung de mai mult de treizeci și cinci de metri, lângă Baltimore, Maryland, pe 26 octombrie 1958. Cuplul a declarat că mașina li s-a oprit și că au văzut obiectul plutind deasupra unui pod. Au ieșit și s-au ghemuit în spatele vehicolului în timp ce dinspre OZN venea o rază luminoasă și un val de căldură. Apoi, nava s-a înălțat cu un tunet și a dispărut în zece secunde. Doctorii au găsit pe fețele celor doi arsuri și urme de iradiere.

PARALIZAȚI DE OZN-URI

O plimbare de-a lungul drumurilor înzăpezite ale statului Massachusetts s-a transformat într-o aventură terorizantă. Locul: lângă un cimitir izolat. Victimele: William Wallace

și soția sa. Pe 8 martie 1967, la ora unu noaptea, cei doi intrau în localitatea lor de domiciliu, Leominster, după un drum de o oră și jumătate, trecând prin ceață pe lângă cimitirul St. Leo. Domnul Wallace conducea încet. De-abia ieșise din păclă, când s-a întors, pentru a vedea ce era cu strălucirea ciudată care venea din direcția bisericii. Se temea ca aceasta să nu fi luat foc. Când a ajuns lângă cimitir, a parcat mașina, rămânând cu gura căscată. Strălucirea venea de la un obiect de forma unui ou, de mari dimensiuni, ce plutea cam la o sută de metri de pământ. În ciuda rugămintilor soției sale, domnul Wallace s-a dat jos din mașină și a arătat cu mâna obiectul ce strălucea asemenea unei lămpi cu acetilenă.

Brusc, motorul mașinii s-a oprit, iar luminile și radioul s-au stins. Domnul Wallace se simțea amorțit, imobilizat. Brațul întins i-a fost atras înapoi de o forță necunoscută și izbit de capota mașinii. „Mintea nu-mi era deloc afectată“, avea să mărturisească el mai târziu. „O auzeam pe nevastă-mea care-mi striga să intru în mașină, dar nu mă puteam mișca. Am fost paralizat pentru treizeci-patruzeci de secunde. Apoi, obiectul, care se mișcase înainte și înapoi, s-a îndepărtat ușor pentru a dispărea brusc în ceață. Deodată, radioul și luminile s-au aprins din nou și m-am putut mișca iar, încet, cu greu.“

Cei doi au pornit cu grijă spre casă și au sunat la părinți și la poliție. Polițiștii îi știau drept oameni de încredere, care nu se speriau ușor. De data aceasta, însă, erau șocați de-a binelea.

Paralizia temporară a mai apărut și în alte cazuri de contact cu OZN-urile.

Pe 14 iunie 1964, Charles Englebrecht, de optsprezece ani, era singur acasă și se uita la televizor, în Dale, Indiana, în momentul în care o lumină puternică a trecut prin fața ferestrei sale și curentul electric s-a întrerupt. Bâjbâind spre ușă, a văzut un obiect strălucitor ce plutea la cincisprezece metri de el. Înaintând spre acesta, a simțit o furnicătură în

tot corpul și nu s-a mai putut mișca. Senzația a dispărut când obiectul s-a evaporat, lăsând în urmă un miros persistent de sulf și cauciuc ars. Polițiștii din localitate, care s-au ocupat de acest caz, au simțit și ei mirosul și au găsit o zonă unde solul era ars, cam de suprafața unei farfurii mari, plus trei urme puțin adânci ce ar fi putut fi făcute de picioarele unui modul.

Peste numai o zi, William Angelos se uita de asemenea la televizor, în localitatea Lynn, statul Massachusetts, și a fost întrerupt de un urlet puternic. Ieșind afară, a observat un obiect ca o calotă și având un con răsturnat, de culoare roșie, dedesubt, ce se ridica ușor din parcare. Încercând să se apropie, a simțit același gen de furnicături și s-a trezit imobilizat. Nu și-a recăpătat controlul asupra mușchilor săi decât atunci când obiectul a dispărut.

Nici unul din cei doi nu a acceptat ideea că ar fi înțepenit de frică; iar domnul Wallace a jurat că în momentul în care brațul i-a fost izbit de capotă, a simțit o forță căreia nu i s-a putut opune. Să aibă oare OZN-urile forțe direcționale asemănătoare celor imaginate în povestirile SF? Efectele au fost temporare, ceea ce indică faptul că inteligența extraterestră cunoaște limitele oamenilor în a îndura.

Catastrofa aeriană a căpitanului Thomas Mandtell, descrișă mai devreme, arată că, dacă se simt amenințate, OZN-urile au puterea de a ucide. Există însă și morți legate de OZN-uri, pentru care nu s-a descoperit nici un motiv aparent...

MOARTEA PROGRAMATĂ

Era cel mai ciudat caz cu care se confruntase vreodată inspectorul José Bittencourt, de la brigada criminalistică a orașului Rio de Janeiro. În august 1966, doi băieți au găsit cadavrele lui Manuel Cruz și Miguel Viana pe dealul Vintem, într-un punct de belvedere, situat la trei sute de metri înălțime, deasupra orașelului Niteroi. Lângă ei se aflau niște

măști de plumb nefinisate; bucăți de hârtie verde și albă dintre care una conținea o formulă pe care nimeni n-a reușit s-o descifreze și două însemnări lipsite de sens.

Prima suna în felul următor: „Duminică, o pastilă după masă. Luni, o pastilă după masa de dimineață. Miercuri, o pastilă, culcat.“

Cealaltă spunea: „La patru și jumătate după-amiază, la locul stabilit. La șase și jumătate luat pastila. Apoi, protejat fața cu metal și așteptat apariție semnal.“

Amândouă victimele purtau peste hainele obișnuite niște impermeabile. Autopsia a dovedit că muriseră la câteva secunde unul de altul. Doi doctori au afirmat. „Toate organele funcționau normal. În ciuda investigațiilor este imposibil de stabilit care a fost cauza morții.“

Bittencourt a crezut inițial că cei doi fuseseră omorâți în scop de jaf. Verificând acasă la ei, în Campos, a aflat că plecaseră la Rio cu autobuzul, având asupra lor o mie de cruzeiros, sumă suficientă pentru cumpărarea unui autoturism. La ora descoperirii cadavrelor nu au mai fost găsite decât treizeci de cruzeiros. Cei doi nu trecuseră pe lângă nici un magazin auto.

De fapt, ei coborâseră la Niteroi, cumpăraseră două impermeabile de la magazinul lui Jaime Alves, cu toate că era o zi senină, toridă chiar, și porniseră în sus pe dealul Vin-tem.

Bittencourt, corelând mai târziu două mărturii, a avansat o ipoteză uluitoare. În noaptea în care cei doi ingineri brazilieni, lucrători la televiziune, urcaseră pe deal, Gracinda Souza, soția unui agent bursier, a raportat apariția unui obiect circular, verde-gălbui, roșiatic la extremități, care zbură în direcția dealului.

La Campos, tatăl lui Miguel și un prieten au dezvăluit însă că cei doi erau obsedați de comunicarea spațială și că au efectuat experimente din care rezultaseră explozii și lumini ciudate. „Cred că au contactat cumva o farfurie zbu-

rătoare“, spune tatăl lui Miguel. „Au fost uciși pentru că știau prea mult.“

În oricare loc din lume, poliția ar fi respins o astfel de teorie ca pe o ineptie. Dar Bittencourt era obișnuit cu OZN-uri. Lucrând în cei trei sute de mii de kilometri pătrați ai Braziliei cunoscuți datorită aparițiilor OZN frecvente, drept Aleea Farfuriilor Zburătoare, era familiarizat cu fenomenul.

Nu s-a găsit nici o altă explicație pentru decesul celor doi, iar dosarul a fost clasat. Polițiștii erau siguri că cei doi nu fuseseră uciși acolo unde fuseseră găsiți. Au fost ei oare duși la bordul unei nave spațiale, iar trupurile le-au fost aduse înapoi cu discul văzut de doamna Souza? S-a datorat eliminarea lor faptului că descoperiseră un secret?

Misterul, însă, nu se oprește aici. Ciudata formulă găsită lângă cadavre fusese închisă în seifurile poliției. La deschiderea acestora, însă, hârtia dispăruse.

De cealaltă parte a lumii, orașul Martinsicuro, de lângă Pescara, în sudul Italiei, a intrat în doliu când, pe 12 octombrie 1978, frații Gianfranco și Vittorio de Fulgentiis au fost găsiți morți în Mediterana. Polițiștii nu au reușit să determine cauza morții. Barca lor de pescuit a fost găsită, întreaga, pe fundul mării. Nimeni n-a putut explica înțepăturile de pe fețele celor doi.

Ceilalți pescari au amintit că zăriseră mingi roșii de lumină pe cer, care le urmăreau bărcile. Iar locotenent-colonelul Piero Gallerano, de la poliția din Pescara, a început să ia în considerare variante pe care până atunci le respinse energic.

„Mai primisem niște rapoarte de la pescari privind prezența pe cer a unor lumini străni, dar nu le-am dat crezare“, spune el. „Acum aflu și că acestea le urmăresc bărcile. O navă de patrulare a zărit o minge roșiatică la nivelul apei. Mingea s-a înălțat brusc, cam la trei sute de metri, apoi a dispărut. Radarul și radioul navei s-au stricat. Discul roșu a dispărut cam în patru secunde. Suntem siguri că nu era o rachetă de semnalizare. Era un OZN foarte rapid.“

Iată cum, deodată, în Martinsicuro, OZN-urile au încetat să mai fie subiect de glumă.

Un fulger din senin

Este, oare, o rază laser cea care a distrus două case din Kuāla Lumpur, Malaezia, în 1980? Poliția ce investiga cazul a fost informată de trei martori că o minge de foc, roșie, plutise deasupra clădirilor din zona Port Klang înainte de izbucnirea incendiului. Brusc, de la vreo treizeci de metri înălțime, un fulger de lumină albastră s-a abătut asupra pământului, iar casele au fost înghițite de flăcări.

ANIMALE ÎN PERICOL

A omorât, oare, o farfurie zburătoare, cincisprezece ponei în Dartmoor? Membrii Centrului OZN din Devon cred că da. Poneii morți au fost găsiți laolaltă într-o mică vale, la zeci de kilometri depărtare de cel mai apropiat drum ce străbătea mlaștinile. Oasele le erau zdrobite, coastele fisurate, iar carnea putrezise, lăsând scheletul dezgolit în doar patruzeci și opt de ore, cu mult mai rapid decât normal.

Patru cercetători OZN au preluat cazul în iulie 1975, după ce experții zoologi s-au declarat depășiți. Cercetătorii au testat terenul cu detectoare de radiații și de metale; deși nu au găsit nimic, conducătorul grupului, John Wise, a declarat: „Cred că poneii au fost striviți de câmpul antigravitațional al unui OZN ce decola.”

Tot un OZN a fost suspectat în primul rând și în cazul animalelor ce au murit misterios la o grădină zoologică din Newquai, Cornwall. Trei rațe, o găscă și o lebădă au fost găsite moarte într-o-dimineață, după ce noaptea lumini ciudate fuseseră văzute deasupra orașului. Una dintre păsări, era decapitată. Detectivii afirmaseră că animalele fuseseră iradiate.

În Minnesota, doctorul J. Allen Hynek, cercetător de frunte în domeniul OZN, a fost chemat atunci când animalele de la o fermă au fost găsite mutilate. Lângă cadavre nu existau urme de om și nici nu erau semnele atacului unor prădători. Organele interne păreau să fi fost înlăturate cu instrumente chirurgicale, iar multe vaci erau complet golite de sânge.

Dr. Hynek a amintit că douăzeci și două de vite au fost ucise la sfârșitul anilor '60 și că evenimente de acest gen s-au mai produs în 1973, în apropierea localităților Canby, Viking, Warroad și Kimball. El a făcut apel fermierilor de a-l anunța, la Centrul OZN din Evanston, Illinois, în caz că apăreau noi cazuri.

În afară de capacitatea de a răni oameni, poate chiar de a hotărî asupra vieții și morții animalelor și oamenilor, OZN-urile par a avea puterea de a controla unele dintre cele mai sofisticate realizări științifice ale pământenilor...

INEXPLICABILA PANĂ DE CURENT

Pot OZN-urile să lase orașele cufundate în beznă?

Administratorul centralei de la *Consolidated Edison* era mulțumit că totul era în regulă pe când întunericul se lăsa asupra orașului New York, pe 9 noiembrie 1965. Sistemul avea înmagazinată destulă energie pentru a face față cererii crescute de energie ce se înregistra o dată cu venirea serii. Dar, la câteva minute după ce luminile orașului s-au aprins, au pălit brusc, fără motiv. Verificarea rapidă a echipamentului a dovedit că totul funcționa normal, însă indicatoarele afișau o neobișnuită scurgere de energie în zona de nord. Un telefon la următoarea stație din rețea, Syracuse, a confirmat că ceva ciudat se întâmpla și mai la nord. Apoi, la cinci și douăzeci și șapte seara, întregul oraș New York a rămas fără curent electric.

Pe măsură ce haosul energetic se răspândea, întreaga coastă estică a nordului SUA și a sudului Canadei plonja în beznă. În dimineața următoare, președintele Johnson a ordonat FBI-ului începerea unei anchete. *Consolidated Edison* a dat vina pe rețelele de transmisie de la nord de Cascada Niagara. Comisia Energetică a guvernului canadian a replicat însă că vinovată e o linie de înaltă tensiune de la sud de cascadă. S-a afirmat că stația de la Queenstown, Ontario, ar fi fost lovită de „o emisie de electricitate ce se deplasa în sens invers față de fluxul normal la acea oră.” Cea mai mare parte a orașului Toronto și a zonei înconjurătoare a trebuit lăsată fără curent, la ora cinci și un sfert, pentru a preveni defectarea unei aparaturi extrem de scumpe.

Ulterior, o declarație comună americano-canadiană a recunoscut că „nu se cunoaște încă originea sursei de energie ce a lovit releul stației Queenstown”. Iar în aprilie 1966, Oscar Bakke, director regional pentru Coasta de Est al biroului energetic al Comisiei Federale a Energiei SUA declara în fața Congresului că specialiștii accentuaseră faptul că accidentul nu ar fi trebuit — ba chiar ar fi fost imposibil să se producă.

Atunci, de ce au rămas fără electricitate treizeci și șase de milioane de persoane pe o arie de douăzeci și cinci de mii de kilometri pătrați? Dacă echipamentele funcționau perfect, atunci trebuie să fi intervenit o perturbare exterioară. Organizația de Cercetare a Fenomenelor Aeriene și-a trimis oamenii de la baza din Tucson, Arizona. Descoperirile lor sunt uluitoare.

La cinci și paisprezece minute, cu doar șaiszeci de secunde înainte de accident, pilotul Weldon Ross zbura pe un avion de pasageri spre Hancock Field. Trecând pe deasupra liniilor de trei sute patruzeci și cinci de mii de volți ce transportau energia de la Niagara până la stația de la Clay, lângă Syracuse, New York, a corporației energetice *Mohawk Power Corporation*, Ross a observat cu uimire ceea ce a descris

ca fiind o minge roșie, strălucitoare, de foc, cam de treizeci de centimetri în diametru, ce se ridica din liniile electrice.

Peste zece minute, la aeroportul Hancock Field, acum cufundat în întuneric, adjunctul comandantului, Robert Walsh pregătea luminile de semnalizare de urgență pentru aterizarea avionului și a văzut o sferă incandescentă similară, aflată cu câțiva kilometri mai la sud, tot deasupra unor linii electrice. Peste două minute, New Yorkul avea să se piardă în beznă.

Este oare posibil ca OZN-urile să fi provocat cea mai mare pană de curent din istorie? Doctorul James E. McDonald, cercetător principal la Institutul de Fizică a Atmosferei al Universității Arizona, consideră că da. Pe 29 iulie 1968, el a adus dovezi în acest sens, în cadrul unui simpozion despre OZN-uri organizat de Comitetul de Știință și Astronautică al Camerei Reprezentanților a SUA.

După ce a susținut că OZN-urile au dat oamenilor dureri de dinți și că au provocat oprirea motoarelor a zece mașini în Levelland, Texas, în 1957, el i-a uluit pe politicieni, afirmând: „OZN-urile au fost văzute adesea plutind în apropierea centralelor de energie electrică și există un număr — prea mare pentru a putea fi considerat întâmplător — de defecțiuni ale sistemelor energetice care coincid cu aparițiile OZN-urilor. După pana de curent din New York, am intervievat o femeie din Seacliff, statul New York. Aceasta văzuse un disc plutitor ce urca și cobora și care s-a îndepărtat de marele oraș imediat după incident. Am mers la Comisia Federală a Energiei pentru informații. Cei de acolo nu iau în serios astfel de rapoarte deși au primit câteva zeci legate doar de acea seară. Ele veneau de peste tot din New England, care se află în centrul zonei afectate. Cam cu un minut înainte de căderea liniilor de curent, cinci martori de lângă Syracuse au văzut un obiect luminos ce urca pe cer. Este straniu că sursa energetică ce a lovit releul din Ontario nu a fost identificată niciodată... există aici o serie de coincidențe

misterioase care consider că merită mai multă atenție decât au primit până acum.“

Dacă autoritățile nu se interesau de coincidențe, entuziaștii OZN o făceau. Dosarele Comitetului Național de Investigare a Fenomenelor Aeriene arată că OZN-uri au fost observate deasupra localităților Mogi Mirim din Brazilia și Tamaroa din Illinois, SUA, în timpul unor întreruperi pe rețeaua electrică din 1957. Roma a fost cufundată în beznă în august 1958, când deasupra capitalei italiene a fost văzut un obiect zburător luminos, iar o coincidență similară a apărut peste unsprezece luni la Salta, în Argentina.

Agențiile de știri au raportat, la data de 17 august 1959, că în Urmberlandia, Minas Gerais, în Brazilia, comutatorul automat al unei centrale electrice s-a mutat pe poziția „închis“ în clipa în care un OZN rotund a trecut pe deasupra liniilor de transmisie și apoi a revenit pe „deschis“ când nava a dispărut.

Observatorii au notat și o serie de alte întreruperi curioase din anii 1965-1966, când activitatea OZN-urilor atinge cote înalte în întreaga lume. Pe 9 noiembrie, San Salvador a rămas fără curent timp de o oră, din motive nedezvăluite. Orașul Toledo, din statul Ohio, a pățit același lucru două zile mai târziu. Relee s-au defectat la Lima, în Peru (19 noiembrie), în Texas și New Mexico (2 decembrie) și la Buenos Aires, Argentina (26 decembrie). Consumul ridicat a fost declarat vinovat atunci când o parte a Londrei a rămas în beznă pe 15 noiembrie, iar în East Texas luminile s-au stins inexplicabil pe 4 decembrie, chiar atunci când președintele Comisiei Federale a Energiei își prezenta raportul asupra evenimentelor din New England în fața Președintelui SUA, Johnson, la Casa Albă.

La Cuernavaca, în Mexic, guvernatorul, primarul și șeful militar al districtului au văzut cu toții un disc lucitor plutind la joasă altitudine în clipa în care curentul s-a întrerupt brusc. Iar la St. Paul în Minnesota, SUA, persoane din administrație, poliție și numeroși cetățeni au zărit un OZN pe

26 noiembrie, zi în care s-a produs o inexplicabilă pierdere de energie. Farurile mașinilor și radiourile s-au oprit și ele când OZN-ul, descris ca uriaș, de un albastru strălucitor, lucind „de parcă se topea pe cer“, a trecut prin zonă.

Pe 8 ianuarie 1966 întregul sud al Italiei a rămas fără energie electrică timp de două ore și nici o explicație nu a fost oferită pentru asta. Cinci zile mai târziu, când două sute treizeci de kilometri pătrați din ținutul Franklin, statul Maine, au rămas în întuneric, compania locală de electricitate a dat vina pe „o defecțiune ce s-a corectat apoi, cumva, de la sine.“

Ansamblul de defecțiuni misterioase, care coincid cu o intensă concentrare a activității OZN-urilor i-au convins pe adepții farfuriilor zburătoare că pe extraterestri îi interesează din ce în ce mai mult producția de electricitate a Pământului. Nici chiar ei însă nu aveau răspunsul la următoarea întrebare: „IntervenEAU acestea intenționat sau din întâmplare? Iar dacă se amestecau cu bună știință, oare ce alte puteri mai au?“

Conducătorii militari ai SUA s-au temut ca puterea electro-magnetică a OZN-urilor să nu interfereze cu sofisticatele sisteme electrice care controlează focurile nucleare. Apariția, în 1966 și 1967, a unor nave neidentificate deasupra silozurilor rachetelor balistice intercontinentale Minuteman a stârnit îngrijorarea Pentagonului. La fel s-a întâmplat și când rapoartele au sosit, în 1975, de la silozuri nucleare și baze ale bombardierelor strategice din Maine, Michigan și Montana.

Un anume incident a stârnit temeri deosebite. Pe 25 august 1966 s-au întrerupt transmisiile radio într-un buncăr de beton aflat la douăzeci de metri sub pământ, la o bază de rachete din Dakota de Nord, iar în același timp un OZN a fost observat la treizeci de kilometri altitudine, deasupra bazei. Cei intervievați în legătură cu incidentul au fost puși să jure tăcere. Iar în 1975, o directivă a comandantului Aviației avea să ordone ofițerilor de relații cu publicul să nu dea pu-

blicității cazurile de apariții OZN deasupra bazelor militare decât în cazul unui ordin în acest sens.

PIRAȚI AI SPAȚIULUI

Au furat oare OZN-urile sateliți lansați de pe Pământ pentru a analiza stadiul cunoștințelor umane asupra spațiului? Robert Barry crede că da. Barry, șef al Biroului OZN Secolul XX din Yoe, Pennsylvania, și-a avansat teoria după ce experții s-au declarat incapabili să rezolve misterul dispariției satelitului de comunicații Satcom 3, în valoare de douăzeci de milioane de dolari.

Acesta, în greutate de o tonă, era proiectat pentru transmisii radio și TV și a dispărut brusc, fără a se defecta. Jim Kukowski, unul dintre lucrătorii NASA care a lucrat la lansarea lui, a declarat: „Habar n-aveam ce s-a întâmplat cu el.“

Iar John Williamson, purtător de cuvânt al Companiei RCA, proprietar al satelitului, a recunoscut: „L-am pierdut și nu știu cum.“ El a adăugat: „Dacă ar fi explodat, cel puțin un fragment din el ar fi apărut pe radar. Comandamentul Nord-American al Apărării Aeriene poate detecta un obiect cât o minge de baschet aflat la patruzeci de kilometri înălțime. Ar fi detectat cel puțin un fragment din satelitul de o tonă. Dacă acesta și-ar fi schimbat orbita printr-o defecțiune de motor, NORAD l-ar fi localizat atunci când ajungea punctul cel mai apropiat de Pământ. Nu s-a întâmplat așa.“

Robert Barry crede că extraterestrii au luat satelitul să-l examineze. „Cred că vor de la el ceea ce am vrea și noi de la una din navele lor. Cineva, acolo sus, se interesează de evoluția noastră. OZN-urile apar de obicei în număr mare lângă Cape Canaveral înaintea unei lansări. Nu e prima dată când un satelit dispare misterios. Satelitul sovietic Molniya a dispărut la fel și știm că misiunile noastre Gemini și stația spațială Saliut a sovieticilor au fost deranjate de OZN-uri.“

Barry a adăugat: „Gândiți-vă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi luat de pe o orbită o navă spațială cu echipaj cu tot. Implicațiile ar fi fost zguduitoare.“

Farfuriile scoțiene

Asociația Britanică de Cercetări OZN a lansat o investigația amănunțită în regiunile scoțiene de graniță, în mai 1981, după ce două femei au anunțat o serie de apariții ciudate.

Doamna Mary Watson și doamna Joyce Byers, amândouă din Moffat, Dumfries spun că au însemnat peste o sută de apariții OZN într-un jurnal primit de la Observatorul Eskdalemir. „Am văzut și descris tot felul de forme, de la obiecte rotitoare, în formă de farfurie, la triunghiuri roșii și portocalii“, spune doamna Byers.

Femeile consideră că e posibil ca regiunea Moffat Hills să fie o bază pentru OZN-uri și că acestea ar putea avea legătură cu o serie de prăbușiri aviatice în zona de graniță, în urma cărora și-au pierdut viața douăsprezece persoane. Tot ele au subliniat că două centrale nucleare, Chapelcross și Windscale, se află în apropiere.

Stuart Campbell, de la Asociația de Cercetări OZN a declarat: „Se fac cercetări. Cele două femei nu sunt genul de persoane care să spună povești.“

CAPITOLUL VIII

ÎNTÂLNIRI AERIENE NEOBIȘNUITE

Omenirea s-a temut întotdeauna de tot ceea ce nu a putut înțelege și controla, iar OZN-urile nu au făcut excepție. Timp de secole n-am putut face altceva decât să privim cerul și să ne punem întrebări. Acum putem zbura și noi. Din avioane și nave spațiale, putem observa mai aproape alte obiecte zburătoare. Putem chiar încerca să le atacăm... pe riscul nostru...

ENIGME ÎN SPAȚIUL AERIAN

Piloți morți și avioane dispărute

Cele mai performante avioane, conduse de cei mai experimentați piloți de pe Pământ au avut de înfruntat OZN-uri și s-au dovedit a fi net inferioare. La sfârșitul anilor '40 și începutul anilor '50, când Aviația SUA avea ordin să doboare orice intrus, nu s-a înregistrat nici un OZN victimă. Atacatorii, în schimb, au avut de suferit.

La data de 7 ianuarie 1948, căpitanul Thomas Mantell conducea o escadrilă de trei avioane de vânătoare F-51 Mustang, decolate în urma unor apeluri primite de poliția din Kentucky ce menționau apariția unui obiect discoidal de o sută de metri diametru, „o gigantică mașină zburătoare“, ce fusese observată și de ofițerii de la turnul de control al bazei aeriene Godman Field.

Mantell era un pilot cu experiență, un veteran al bătăliilor celui de-al doilea război mondial. S-a apropiat de obiec-

tul argintiu lângă Fort Knox. „E un disc“, a transmis el prin radio la Godman. „Pare făcut din metal și e uriaș... are un inel și o calotă și se văd rânduri de hublouri... e uriaș, zboară cu o viteză formidabilă... Urcă... urc și eu la șapte mii de metri...”

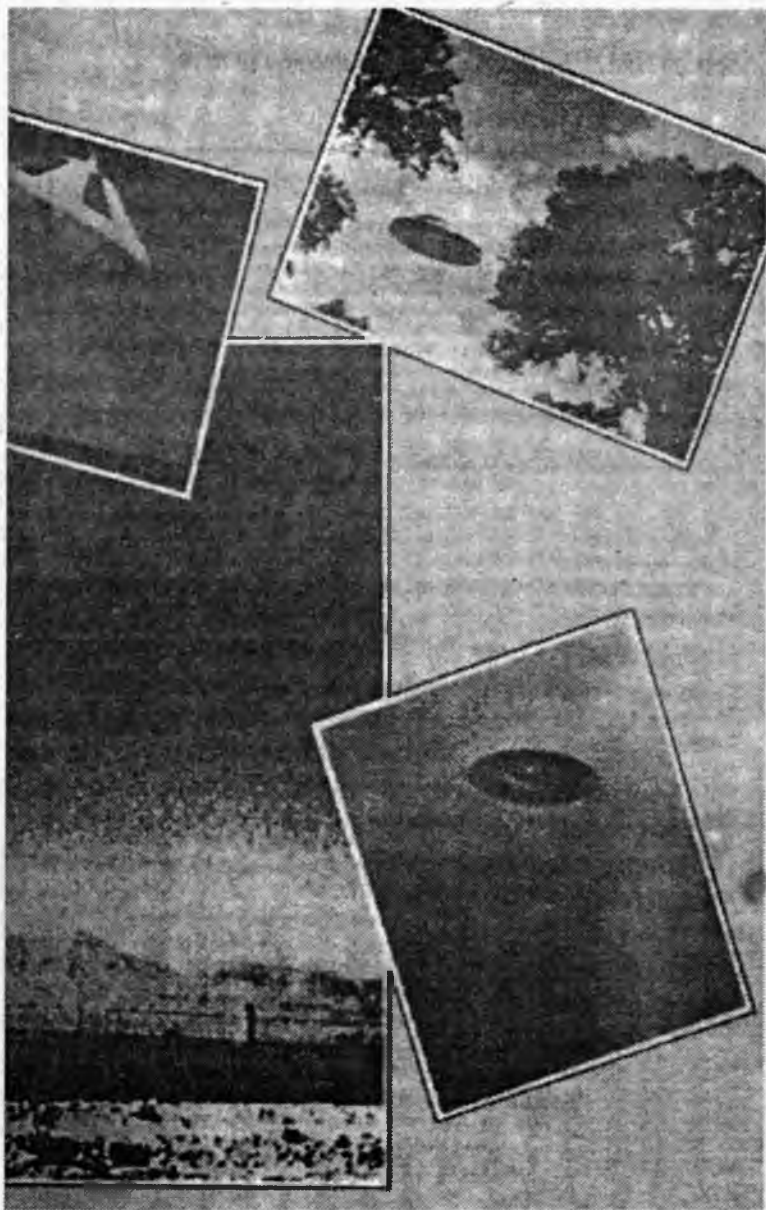
Apoi, radioul a murit. Peste două ore, epava avionului a fost găsită împrăștiată pe o suprafață de un kilometru și jumătate lățime. Trupul lui Mantell zăcea alături. Autoritățile au interzis accesul în zonă.

Cercetările s-au derulat la cel mai înalt nivel; concluziile date publicității peste optsprezece luni, erau stupefiantе. Aviația a declarat că Mantell leșinase, probabil, din lipsă de oxigen, în cursul ascensiunii la șapte mii de metri, și că ceea ce văzuse era planeta Venus. O planetă cu hublouri? O planetă vânată de un pilot experimentat? Ulterior, varianta oficială s-a schimbat. S-a declarat că obiectul era de fapt un balon de cercetare aeriană.

În iunie 1953, un avion cu reacție F-94 de vânătoare-interceptare a decolat de la Baza Aeriană Otis de la Cape Cod, în urma raportării apariției unui OZN. La cinci sute de metri altitudine, motorul s-a oprit și întregul sistem electric a încetat să mai funcționeze. Pe când avionul intra în picaj, pilotul, căpitanul Suggs, i-a ordonat ofițerului radar, locotenentul Robert Barkoff, să se catapulteze.

Procedura normală presupunea ca ofițerul să tragă de un mâner ce provoca descoperirea carlingii. Urma apăsarea altui mâner, în urma căruia scaunul era ejectat. Când pilotul a auzit a doua explozie, indicând catapultarea lui Barkoff, a tras de propriul său mâner. Suggs a fost proiectat afară din avion înainte de a auzi a doua detonare, căci aeronava era la două sute de metri înălțime, pe punctul de a se zdrobi de sol.

Suggs a aterizat în curtea unei case, imediat după deschiderea parașutei. Proprietarul locului privea, uluit, de la fereastra deschisă. Și căpitanul era la fel de uimit. De ce nu auzise privitorul explozia avionului? Unde era copilul?

A fost declanșată o acțiune de căutare, la scară largă. Cape Cod a fost cercetat cu mijloace aeriene și terestre și s-au făcut scufundări în Golful Buzzard, din apropiere. La încheierea cercetărilor, peste trei luni, nu se găsisese nici o urmă a avionului sau a locotenentului Barkoff. Se părea că dispăruseră pur și simplu.

Pe 23 noiembrie 1953, pilotul locotenent Felix Moncla și copilul locotenent R. R. Wilson au decolat de la Baza Aeriană Kinross, pentru a intercepta un OZN detectat deasupra Lacului Superior de către radarele Comandamentului Aviației. Avionul cu reacție F-89C era ghidat de la sol, iar pe ecranele radarului se putea vedea cum aeronava se apropia de punctul clipitor ce reprezenta OZN-ul. Apoi, la două sute optzeci de kilometri de bază, la două mii șapte sute de metri înălțime și la o sută douăzeci și opt de kilometri distanță de Keeweenaw Point, Michigan, cele două semnale s-au suprapus și apoi au dispărut de pe ecran. Avionul și ocupanții săi n-au mai fost văzuți niciodată.

Inițial, Aviația a susținut că cei din F-89C identificaseră OZN-ul drept un avion C-47 al Forțelor Aeriene Canadiene. Acestea din urmă, însă, au negat faptul că vreun avion canadian s-ar fi aflat în zonă. Explicația oficială a fost că „pilotul suferea de amețeli și s-a prăbușit în lac.”

În următoarea încercare de a intercepta un OZN, atât pilotul cât și copilul au scăpat cu viață, însă patru civili n-au fost atât de norocoși. Pe 2 iulie 1954, un F-94C a fost deviat de la un zbor de rutină de către ofițerii de la Baza Aeriană Rome, în urma rapoartelor privind existența deasupra satului Walesville, din statul New York, a unui obiect asemănător unui balon. Radarele indicau prezența a două semnale neidentificate. Unul din ele s-a dovedit a fi un C-47 canadian, dar al doilea n-a putut fi identificat.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare aflăm dintr-un raport oficial al Aviației, care menționează: „Pe când pilotul a început să coboare, a sesizat că temperatura din carlingă a crescut brusc, așa că a verificat indicațiile cadranelor. Alar-

ma de incendiu se declanșase... motorul s-a oprit și amândoi membrii echipajului au reușit să se catapulteze.“

Avionul s-a prăbușit în Walesville, avariind două clădiri și o mașină. Patru persoane au fost ucise, dintre care doi copii. Forțele Aeriene au considerat că al doilea obiect apărut pe radar era „probabil un balon“.

De ce a mușamalizat Aviația adevărul în toate patru situațiile? Dezvăluiri ulterioare anului 1954 au relevat faptul că se crezuse, de fapt, că obiectul urmărit de avion era dirijat de ființe inteligente.

Pe 23 septembrie 1947, general-locotenentul N.F. Twinning trimitea un memorandum generalului de brigadă George Schulgen, comandant al Forțelor Aeriene, în care afirmă: „Considerăm că fenomenul așa-ziselor discuri zburătoare este real și nu o ficțiune... Caracteristicile semnalate, cum ar fi plafoanele foarte ridicate de zbor, manevrabilitatea și atitudinea evazivă adoptată atunci când sunt detectate pe radar sau contactate de nave terestre indică posibilitatea ca unele dintre aceste obiecte să fie controlate manual, automat sau de la distanță.“

Bănuiala inițială a americanilor a fost că discurile ar fi putut fi mostre ale unei tehnologii spectaculoase pe care rușii ar fi capturat-o de la nemți în timpul celui de-al doilea război mondial. După prăbușirea lui Mantell, a fost lansată o anchetă urgentă privind securitatea națională. În august 1948, Centrul de Spionaj Aerian a redactat un raport ultra-secret, în care se concluziona că OZN-urile nu sunt de origine rusă, ci interplanetară. Șeful Statului Major al Aerului, generalul Hoyt S. Vandenburg a ordonat: „Ardeți-l!“ Iar pe 27 decembrie 1948, raportul Centrului de Spionaj asupra OZN-urilor, purtând numele de cod „Project Sign“ a fost distrus. Opinia publică a fost informată că: „Rapoartele privind OZN-uri sunt rezultatul interpretării greșite a unor obiecte convenționale, o formă ușoară de isterie în masă și o colecție de glume proaste. Continuarea unui studiu asupra OZN-urilor este, deci, nefondată.“

Studiul, însă, nu a fost abandonat. În februarie 1949, cercetările au fost reluate, sub un alt nume de cod: „Proiectul Grudge“. Aparițiile OZN au continuat, iar în 1952, un nou val de rapoarte au obligat guvernul să acționeze.

Pe 26 iulie, în același an, trei avioane de vânătoare F-94 au pornit să investigheze o grupare de lumini curioase ce pluteau deasupra Casei Albe în Washington. Luminile mai fuseseră observate și cu o săptămână în urmă, însă de data aceasta erau mai multe, aproape o duzină, și zburau haotic, cu viteze mari.

Doi dintre piloți nu le-au dat de urmă. Al treilea, însă, a spus că a nimerit chiar într-un grup de lumini albastre-albicioase, care au zburat alături de el timp de cincisprezece secunde, înainte de a dispărea. Toate cele trei avioane s-au întors cu bine din misiune, iar luminile, numite de presă „invadatorii din Washington“, n-au mai fost văzute niciodată.

În cursul acelei luni, echipa de cercetători, reunită sub titlul mult mai diplomatic ales de „Proiectul Cărții Albastre“, au primit între douăzeci și treizeci de rapoarte privind OZN-urile, în fiecare zi, dintre care douăzeci la sută se refereau la obiecte pe care nimeni nu le-a putut identifica, în nici un fel. Un martor incomod pentru bășoșii comandanți ai Aviației a fost Dan Kimball, nici mai mult, nici mai puțin decât Secretarul de Stat pentru Marina Americană. El a declarat că două OZN-uri discoidale au dat ocol de două ori avionului care-l ducea în Hawaii, apoi au dispărut cu o viteză de peste două mii cinci sute de kilometri pe oră, pentru a-și repeta manevra în jurul unui avion al Marinei, aflat la optzeci de kilometri depărtare.

Atunci când Kimball s-a interesat de progresele făcute de proiectul Cartea Albastră, în cazul raportului său, i s-a spus că nu se făcuse nimic și că ofițerilor implicați în anchetă nu le era permis să discute cu nimeni asupra desfășurării acesteia. În plus, nici o copie a vreunui raport nu mai putea fi returnată autorului.

În 1953, presiunea opiniei publice în problema OZN-urilor a obligat CIA (Agenția Centrală de Spionaj a SUA) să adopte o atitudine mai deschisă, cel puțin în aparență. Agenția a format o echipă de cercetare, condusă de respectabilul om de știință californian H. P. Robertson pentru a evalua fenomenul OZN. Existau trei răspunsuri posibile: că OZN-urile sunt obiecte explicabile sau fenomene naturale, că nu existau suficiente date pentru a se trage o concluzie sau că OZN-urile sunt nave interplanetare.

Potrivit lui Edward Ruppelt, fostul șef al Proiectului OZN al Aviației, echipa de cercetători a optat pentru cea de-a doua posibilitate. S-au făcut demersuri pentru ca personalul proiectului Bluebook să fie mărit de patru ori, fiind cooptați oameni de știință renumiți în încercarea de a determina ce sunt, de fapt, OZN-urile. Au existat recomandări ca publicul să fie informat în legătură cu „fiecare detaliu al fiecărei faze” a anchetei. În particular, spune Ruppelt, aproape toți membrii echipei erau convinși că OZN-urile erau extraterestre.

CIA a controlat îndeaproape raportul, dând, în cele din urmă, publicității, în anul 1966, o versiune cenzurată. Ignorând recomandările cercetătorilor, Agenția a inițiat un proces de „epurare”. Un document secret dat publicității peste ani de zile avea să menționeze: „Epurarea urmărește reducerea interesului publicului pentru OZN-uri, care sunt cauza unor puternice reacții psihologice. Această educare a publicului se poate realiza prin intermediul televiziunii, a filmelor și a articolelor din reviste. La baza acestei educații ar sta cazuri reale ce au părut inițial misterioase și au fost ulterior soluționate. La fel ca în cazul dezvoltării mecanismului unei scamatorii, interesul scade în momentul în care secretul devine cunoscut.”

În timp ce oamenilor obișnuiți li se spunea că OZN-urile nu există, militarii primeau ordin să le doboare. Oamenii ce susțineau că au văzut OZN-uri erau luați în râs. Militarii erau amenințați cu închisoarea dacă dezvoltău ceva pre-

sei. „Pot fi publicate doar mărturiile false și rapoartele imaginare“, suna un ordin al Aviației. „Toate rapoartele reale trebuie tratate drept secrete și înaintate autorităților competente.“

O dată ce americanii și-au dat seama că OZN-urile nu erau arme secrete sovietice, au declanșat încercările de a captura unul înainte de a o face rușii. Studiarea unei tehnologii atât de avansate ar fi fost un mare avantaj pentru una dintre cele două mari puteri. În același timp „epurarea“ publicului în problema farfuriilor zburătoare ar fi putut să îi facă pe ruși să fie mai puțin interesați în capturarea uneia.

Această ultimă propoziție a rămas doar o ipoteză. Moscova ajunsese la aceleași concluzii ca și Washingtonul. În 1957, bateriile aeriene din jurul capitalei sovietice și-au îndreptat gurile de foc asupra unui obiect de pe cer, însă sistemele electrice ale armelor s-au defectat brusc.

În 1967, Aviația SUA a interceptat o transmisie a unuia dintre cele două avioane de vânătoare cubaneze trimise să intercepteze un OZN. Pilotul anunța că văzuse cum avionul camaradului său s-a dezintegrat fără foc sau fum, pe când încerca să doboare obiectul. Stanton Friedman, care a dezvăluit povestea după ce și-a părăsit slujba de specialist în fizică nucleară al unei agenții guvernamentale, susține că banda cu înregistrarea a fost trimisă Agenției Naționale de Securitate, care a ordonat ca incidentul să fie clasat drept „defecțiune tehnică“.

Nu toate OZN-urile s-au dovedit ucigașe. Unul zărit deasupra ținuturilor engleze Norfolk, Suffolk și Cambridgeshire în 1950 a fost de-a dreptul „jucăuș“, la apropierea unui avion. Distracția a început la ora nouă și jumătate seara, pe 13 august, când operatorii radar ai Bazei Aeriene Americane Bentwaters au semnalat un obiect ce traversa ecranul cu o viteză de cam opt mii de kilometri pe oră. Apoi, au fost detectate pe mare mai multe obiecte ce se mișcau lent. Păreau să se unească, formând un obiect mai mare și apoi au dispărut brusc. Alte apariții au fost înregistrate la ora zece

seara și, din nou, la ora unsprezece fără cinci minute, când observatorii au văzut o lumină albă neclară traversând bolta cerească. Un avion C-47 a transmis prin radio că lumina trecuse pe sub el cu o viteză fantastică.

Cei de la Bentwaters au alertat stațiile radar dinspre nord, printre care și cea de la Lakenheath, unde obiectul a fost observat din nou pe ecran și cu ochiul liber. Cascadoriile pe care le efectua erau incredibile, schimbări bruște de direcție cu nouăzeci de grade, la viteze fantastice, accelerări bruște.

Două avioane de vânătoare trimise în căutare n-au găsit nici urmă de obiect. Atunci, un avion de vânătoare monoloc, tip Venom, cu echipament radar sofisticat, a decolat de la Waterbeach și a fost ghidat de la sol spre OZN-ul ce se afla în acel moment deasupra bazei Lakenheath, nemișcat, la o altitudine situată undeva între cinci mii și zece mii de metri.

Pilotul a transmis prin radio că avea contact radar cu ținta și că armamentul era fixat pe coordonatele acesteia. OZN-ul, însă... a dispărut. „Unde s-a dus?” i-a întrebat pilotul pe cei de la sol. I s-a răspuns: „Se pare că a ajuns în spatele tău și stă acolo.” OZN-ul își ocupase noua poziție printr-o manevră incredibilă, atât de rapidă că de-abia fusese înregistrată pe radar. Odată ajuns în spatele aeronavei, obiectul se despărțise în două părți ce erau centrate pe nava terestră.

Începu un straniu joc de-a v-ați ascunselea. Timp de zece minute, pilotul avionului a încercat să scape de urmăritor. OZN-ul, însă, se menținea mereu la o sută-două de metri în spate. În cele din urmă, Venomul s-a întors la bază, căci rămăsese fără combustibil. OZN-ul l-a urmărit, apoi s-a oprit, și-a savurat triumful preț de câteva clipe și a dispărut.

Scepticii au ținut să sublinieze că zona e cunoscută pentru faptul că generează false urme radar, cunoscute drept „îngerii” și că incidentul s-a petrecut în perioada de vârf a unei căderi de meteoriți ce se produce anual și se manifestă sub forma unor puncte albe luminoase.

Dar raportul oficial asupra incidentului, redactat pe 31 august de căpitanul Edward Holt, din escadrila 81 de vânătoare-bombardament din Bentwaters, menționa: „Obiectul... a reprodus manevrele avionului de vânătoare.”

Aproape un an mai târziu, echipajul de șase oameni al unui avion RB-47 al Aviației SUA raporta apariția încă a unui OZN „jucăuș”, care i-a urmărit timp de mai bine de o oră și jumătate, pe un traseu de o mie șapte sute de kilometri, peste Mississippi, Louisiana, Texas și Oklahoma, în dimineața zilei de 17 iunie 1957. În mod cu totul ciudat, din când în când, obiectul dispărea din câmpul vizual și din cel radar pentru câteva secunde pentru a apărea apoi din nou.

Procesul de „epurare” s-a dovedit eficient pentru o vreme. Proiectul Bluebook a reușit să „investigheze” cazurile, oferind răspunsuri nesatisfăcătoare. Ulterior, în 1964 și 1967 au apărut noi valuri de fenomene OZN. Ca răspuns la presiunile opiniei publice, Aviația a anunțat că renumitul fizician dr. Edward Condon avea să conducă investigațiile pe care Universitatea statului Colorado urma să le inițieze asupra OZN-urilor.

În ianuarie 1969, proaspătul raport al lui Condon arăta: „Analiza atentă a datelor ce ne-au fost puse la dispoziție, ne pune în situația de a afirma că a continua studiul aprofundat al OZN-urilor nu este un fapt în măsură a fi justificat doar de către speranța că s-ar putea astfel obține un semnificativ progres tehnologic.” Se recunoștea, totuși, faptul că treizeci la sută din cazurile cercetate rămăneau neelucidate.

Raportul de o mie de pagini a fost considerat o operă de acoperire a adevărului și chiar mai mult decât atât. Unul dintre cercetătorii care au participat la această anchetă s-a retras din echipă din cauza atitudinii negative și subiective a lui Condon; iar doi alți specialiști, doctorul Norman Le Vine și David Saunders au fost concediați deoarece dezvăluiseră conținutul unui document care afirma: „Ideea este, după părerea mea, de a descrie proiectul în așa fel încât, pentru public, acesta să apară ca un studiu perfect obiectiv, iar pentru comunitatea științifică să dea impresia unui grup

de cercetători sceptici, care încearcă din răspuțeri să fie obiectivi, însă care nu se așteaptă deloc să descopere în acele cazuri vreo fărfurie zburătoare.“

Documentul fusese redactat de directorul adjunct al proiectului, doctorul Robert Low, coordonatorul anchetei. Cei doi doctori nu erau singurii care nu aveau încredere în el. Asistentul în probleme administrative al lui Condon s-a retras și el, subliniind: „De la început, Bob a avut o atitudine negativistă.“

Criticile la adresa raportului Condon au fost numeroase și substanțiale. Congresman-ul J. Edward Roush declara în fața Camerei Reprezentanților că avea „mari dubii în privința fundamentării științifice și a obiectivității raportului“. El a adăugat: „Suntem cu cinci sute de mii de dolari mai săraci, și nu mai bogați în informații privind OZN-urile... Acest lucru mă nemulțumește, așa cum va nemulțumi și publicul american.“ John Northrop, pionier al aviației, în vârstă de optzeci de ani, fondator al Companiei Aeriene Northrop și cofondator al Companiei Lockheed, a afirmat: „Secolul XXI va muri râzând de raportul lui Condon.“

Ancheta Condon a făcut însă și un serviciu în problema OZN. Faptul că un specialist atât de distins se aplecase asupra subiectului, i-a îndemnat pe alți cercetători de marcă să se ocupe de asta. Chiar și după ce au fost „epurați“, unii oameni s-au considerat liberi să își continue studiile, fără să se teamă de ridicol. Și, cu toate că Forțele Aeriene anunțau, pe 17 decembrie 1969, închiderea proiectului Bluebook, sub motiv că OZN-urile nu existau“, ele au continuat să analizeze diversele rapoarte prin intermediul Comandamentului Apărării Aeriene.

În anii '70, legile privind libertatea informației și atitudinea mai deschisă a altor guvernanți, în special cei din Franța, Italia și chiar din Rusia, au permis un mai mare acces la rapoartele OZN, și astfel au apărut semnalări mai frecvente ale unor confruntări între obiecte neidentificate și aeronave terestre.

Un escadron de avioane de vânătoare F-106 a decolat în 1975, când o flotă de obiecte misterioase a apărut la cinci mii de metri deasupra statului Montana. Luminile misterioase au dispărut la apropierea avioanelor.

Un eveniment și mai ciudat s-a produs peste câțiva ani. Căpitanul Lawrence Coyne și alți trei membri ai echipajului unui elicopter al Aviației Militare a SUA au decolat din Columbus, Ohio, la ora zece și jumătate seara, pe 18 octombrie 1973, îndreptându-se spre Cleveland. Peste patruzeci de minute, aflându-se la opt sute de metri deasupra zonei Mansfield, unul dintre oameni a observat o lumină roșie ce se apropia dinspre est cu viteză mare. Coyne a coborât la cinci sute de metri, dar ciocnirea părea inevitabilă. S-a chircit în așteptarea impactului. Acesta, însă, nu s-a produs.

Cam la o sută cincizeci de metri de elicopter, OZN-ul s-a oprit brusc. Coyne a remarcat carcasa uriașă, metalică, cenușie, lungă de cam douăzeci de metri și asemănătoare ca formă cu un trabuc. Partea din față avea o strălucire roșiatică, iar în spate clipeau lumini verzi. În mijloc exista o cupolă. Deodată, o lumină verde a inundat interiorul elicopterului. Coyne a încercat să transmită un SOS, însă aparatura radio nu funcționa. Apoi, a privit ecranele indicatoarelor și a rămas cu gura căscată. Elicopterul era ridicat prin aer.

„Nu-mi venea să cred“, spune el. „Altimetrul indica o mie două sute de metri, urcând spre o mie cinci sute. Iar eu nu încercasem să iau altitudine, iar aparatura de pilotaj era fixată ca pentru o coborâre sub un unghi de douăzeci de grade. Cu toate acestea, ne înălțam de la o mie două sute de metri la o mie cinci sute de metri în doar câteva secunde, fără a simți vreo împotrivire din partea gravitației sau a altor forțe. În aer nu erau prezente turbulențe.“

În cele din urmă, echipajul a simțit o hurducătură ușoară, iar OZN-ul s-a îndepărtat spre nord-vest. Peste șapte minute, radioul a început să funcționeze normal din nou, iar Coyne a raportat incidentul scepticilor controlori de zbor, aflați la sol.

Dubla farfurie zburătoare deasupra Tamisei

Comandantul Aviației britanice a fost nevoit să acorde atenție OZN-urilor, în urma unui raport al locotenentului James Salandin privind o întâlnire misterioasă petrecută deasupra estuarului Tamisei. El pilota un avion de vânătoare tip Meteor la trei mii de metri altitudine, pe un cer senin, și a văzut un obiect metalic, argintiu, care se apropia. L-a descris ca o farfurie zburătoare dublă, cu o calotă în vârf. Nu a observat hublouri sau guri de eșapare și a estimat că nava, ce avea cam cincisprezece metri în diametru, mergea cu o viteză de două mii de kilometri pe oră, de două ori mai mare decât a avionului său.

Oameni de știință care știau prea multe?

Sinuciderea a fost concluzia obținută în urma analizării morții a doi importanți oameni de știință americani care au decedat după efectuarea de cercetări asupra OZN-urilor, în urma cărora au ajuns la concluzia că acestea sunt nave extraterestre ce studiază viața de pe Pământ. Specialistul în fizica atmosferei, profesorul James McDonald, de la Universitatea din Arizona, a fost găsit cu un glonț în cap în 1971, iar astronomul profesor Robert Jessup a fost descoperit în 1959 în mașina sa, care era plină cu gaz. Un prieten al lui Jessup afirma: „Știa prea multe, au vrut să scape de el.” Colegii lor, însă, oameni de știință, susțineau că cei doi au suferit căderi nervoase în urma luptelor pe care le purtasera ani de zile cu zidul de beton al dezmințirilor oficiale și a atitudinii disprețuitoare a unor colegi de breaslă.

Avioane-albine ale celui de-al doilea război mondial

Apariția unei noi arme secrete germane era semnalată pe 13 decembrie 1944. Un raport al agenției Associated Press, transmis din Paris, afirmă că „sfere argintii zburătoare” au fost văzute pe frontul de vest. Se adăuga: „E posibil ca acestea să fie noi dispozitive de apărare antiaeriană.”

De-abia după război s-a dezvăluit că sferile nu erau de proveniență germană. Forțele naziste le observaseră și ele, crezând că sunt dispozitive englezești sau americane. Piloții de ambele părți, din zona europeană și pacifică au observat că astfel de obiecte îi însoțeau adesea în raidurile de bombardament, zburând lângă ei, în formație. Aliații le-au botezat „avioane-albină”, din cauza asemănării grupurilor de lumini cu roiurile de albine. Explicația oficială a fost că sferile erau fenomene electrice, numite „focul Sfântului Elmo”. Mulți, însă, credeau cu totul altceva.

FANTOME CONTRA OZN-URI

Într-o dimineață de septembrie 1976, un avion de vânătoare F-4 Phantom (Fantoma) se ridica pe cerul Iranului de la Baza Aeriană Shahrokhi. I se ordonase să investigheze o orbitoare lumină zărită de sute de oameni la sud de Teheran. Avionul s-a apropiat de obiect, însă, când a ajuns la cincizeci de kilometri depărtare, contactul radio s-a întrerupt.

După ce pilotul a făcut cale întoarsă și se îndrepta înapoi spre Shahrokhi, radioul i-a revenit la viață și a raportat că toate sistemele de la bord se defectaseră brusc.

Un al doilea Phantom era deja în aer și a pornit în urmărirea OZN-ului la o viteză mult mai mare ca cea a sunetului; obiectul necunoscut se îndepărta însă cu o viteză superioară. Pilotul, locotenentul Fafari, l-a descris prin radio ca având dimensiunile unui avion de pasageri tip Boeing 707. Brusc,

OZN-ul a dat drumul unui obiect mai mic, discoidal, strălucitor, ce s-a îndreptat fix spre avion.

Fafari a apăsă un buton al computerului de tragere, pentru a activa racheta aer-aer AIM-9. Nu s-a întâmplat nimic. Toate sistemele electrice erau moarte. Pilotul a efectuat un picaj, încercând să evite discul ce se apropia și care l-a urmărit pe o distanță de șase kilometri. Apoi, s-a întors la OZN-ul cel mare.

Când sistemele avionului au reînceput să funcționeze, Fafari a pornit din nou în urmărirea navei-mamă, care se îndepărta rapid. Apoi, aceasta a dat drumul unui alt disc, care s-a îndreptat cu viteză spre sol. Fafari se uita, așteptând o explozie, însă discul s-a oprit chiar deasupra unor dealuri, aruncând o stranie lumină asupra unei zone de vreo trei kilometri și jumătate. Pilotul a privit din nou în sus și și-a dat seama că OZN-ul folosisese discul pentru a-i distra atenția și a dispărea. Fafari s-a întors la bază nevătămat. Ulterior, guvernul iranian a trimis Pentagonului un raport asupra incidentului. Peste un an, guvernul italian avea să dezvăluie că și avioanele sale întâlneau OZN-uri. Între 1977 și 1978 s-au înregistrat șase astfel de incidente, dintre care două implicaseră personal militar și unul un avion de linie. Pe 23 februarie 1977 pilotul unui avion de vânătoare a zărit o intensă sferă luminoasă deasupra orașului Milano. „Când am primit de la ofițerii radar autorizația de interceptare“, spune el, „obiectul s-a îndepărtat la patru kilometri și a menținut distanța. L-am avut în fața ochilor timp de douăzeci și trei de minute.“

Pe 27 octombrie, în același an, un OZN de forma unei mingii de fotbal s-a învârtit pe lângă un elicopter în cursul manevrelor NATO de la Baza Aeriană Elmes de lângă Cagliari, în Sardinia. Ministerul Apărării a citat un controlor de trafic aerian: „Am văzut un OZN ce zbura cu viteza unui avion cu reacție, în jur de șapte sute șaiszeci de kilometri pe oră. Se afla în spatele unui elicopter ce participa la exercițiile militare“. Alți trei piloți au raportat că au văzut OZN-ul

ce zburase alături de ei pentru un timp. Ulterior, un avion de vânătoare a fost trimis să intercepteze un obiect în formă de trabuc, care s-a dovedit însă prea rapid.

Alte trei rapoarte venite din Italia erau semnate de controlori de trafic dotați cu binocluri. Pe 4 august 1977, la Napoli, unul dintre aceștia a privit timp de nouăzeci de minute un obiect pulsatil în formă de stea. La Elmas, pe 5 noiembrie, un OZN a putut fi observat timp de opt minute, perioadă în care s-a ridicat de la o mie cinci sute de metri la zece mii de metri în doar treizeci de secunde. Iar la Pisa, pe 23 noiembrie, personalul aeroportului a văzut un obiect ciudat ce și-a schimbat culoarea de la roșu la violet și la verde timp de două ore, la o altitudine de cinci mii de metri.

Ultimul dintre obiectele considerate „OZN-uri adevărate“ a fost observat pe 8 martie 1978. Pilotul cursei H-622A International Airlines a transmis prin radio turnului din Milano că „o rachetă verde se deplasează în sus și în jos în jurul nostru, cam la doi kilometri depărtare“. A întrebat dacă era vorba de un alt avion și i s-a răspuns că erau singuri în zonă.

„Credeam că înnebunisem“, a declarat ulterior pilotul celor care l-au chestionat. „Nu am raportat cele văzute decât ca fapt divers. Apoi, alți piloți au spus că văzuseră același lucru. Știam eu că nu avusesem vedenii.“

Trei avioane ale Forțelor Aeriene Austriece au decolat pe 7 mai 1980 după ce un pilot al Companiei KLM a anunțat turnul de control din Viena că un obiect sferic cenușiu a zburat deasupra lui în zona Munților Dachstein. Două dintre avioane au primit ordin de interceptare, în timp ce al treilea a filmat scena. Nici filmarea și nici interceptarea nu au fost însă posibile. Toate trei avioanele au stabilit contactul vizual cu ținta însă nu s-au putut apropia din cauza comportamentului aleatoriu al acesteia. Curând, obiectul a dispărut definitiv.

ACȚIUNE DEASUPRA OCEANULUI ARCTIC

Și piloții ruși au semnalat OZN-uri, iar unul dintre ei a intrat chiar într-o încăierare. Profesorul Felix Zigel, de la Institutul Aviatic din Moscova, a declarat. „Numele său era Arkadi Apraskin. Pilota un avion de vânătoare și a întâlnit un OZN în formă de trabuc. Acesta apăruse și pe radar, iar pilotului i s-a ordonat să-l forțeze să aterizeze sau să deschidă focul. Apraskin s-a apropiat, dar nava misterioasă a emis o rază în evantai ce l-a orbit temporar și a defectat motorul și sistemele de control. A trebuit să aterizeze.”

Pe 14 iunie 1980, un alt aparat de zbor raporta că un OZN se jucase cu el de-a șoarecele și pisica deasupra Moscovei. „Avionul nostru nu-i putea reproduce manevrele”, spune profesorul Zigel. „S-a îndepărtat brusc, cu o viteză incredibilă.” Pilotul a declarat că nava era circulară și avea aproape trei sute de metri în diametru.

Patru luni mai târziu, pe 22 octombrie, căpitanul Vladimir Dulestov a zărit o navă de aceleași dimensiuni, pe când zbura cu bombardierul deasupra Oceanului Arctic. Și-a schimbat cursul pentru a-i da ocol.

„Mi-a spus că era de-a dreptul imens”, afirmă profesorul Zigel. „Un con de lumină care ieșea din el crea o atmosferă ciudată, însă nu exista nici un semn de viață. Instrumentele de bord ale lui Dulestov au luat-o razna și avionul a pierdut altitudine. OZN-ul a decolat vertical și a trecut pe lângă el, lăsând în urmă o ceață verde-albăstruie. Dulestov și-a dus avionul avariat la bază și a raportat incidentul.

PILOȚII SE OPUN MUȘAMALIZĂRII

Piloții americani de linie s-au înfuriat în 1954 atunci când CIA și Aviația Militară le-au impus regulamente asemănătoare celor militare în cazul semnalării unor OZN-uri. Decizia a fost luată în urma unei conferințe din luna februarie, când ofițeri ai Serviciului de Informații al Aviației Mi-

litare s-au întâlnit cu șefii principalelor companii aeriene în încercarea de a accelera procesul de raportare a aparițiilor OZN din timpul zborurilor aeronavelor civile.

Până atunci, piloții înaintau rapoarte de-abia după aterizare. Acum, erau obligați să transmită informația prin radio cartierului general din Washington sau celei mai apropiate baze militare aeriene, încă din timpul zborului. Și li se cerea să nu discute cele văzute și să nu facă declarații de presă.

Peste o lună, regulamentele ce amenințau cu închisoarea și o amendă de zece mii de dolari pe orice pilot militar „ce nu păstra secretul absolut” au fost extinse și asupra aviației civile. Cum era de așteptat, veteranii aerului au reacționat cu mânie. Un protest semnat de patru sute cincizeci de piloți, dintre care cincizeci aveau mai mult de cincisprezece ani de activitate în domeniu, susținea că măsurile luate „frazau ridicolul”. Ele reprezentau „o lecție de minciună, de lipsă de loialitate dusă la extrem”.

Piloții erau conștienți că reglementările făceau parte dintr-un proces de mușamalizare, căci toți văzuseră un OZN cu proprii lor ochi. Unii văzuseră chiar mai multe. Ei au dezvăluit că cinci până la zece apariții erau raportate în fiecare noapte doar de piloții liniilor comerciale din America și au afirmat că faptul de a le indica pasagerilor să-și pună centurile de siguranță la apariția vreunui OZN era aproape o rutină.

Unele din mărturiile civililor, din ultimii patruzeci de ani sunt cel puțin la fel de spectaculoase ca cele ale militarilor.

Dimineața devreme, pe 23 iulie 1948, căpitanul Clarence Chiles și copilul John Whitted au văzut o navă din avionul lor DC-3, aparținând companiei Eastern Airlines, pe când se aflau deasupra localității Montgomery din Alabama. Un fel de proiectil, asemănător unui trabuc, mergea dinspre nord-est spre Dakota.

Chiles a schimbat cursul spre stânga și când a ajuns în dreptul OZN-ului aflat la două sute de metri distanță a observat că acesta avea două rânduri de hublouri ce emiteau o

lumină difuză de-a lungul siluetei metalice, lipsite de aripi. „În partea de dedesubt era o strălucire albăstruie și o dără de cincisprezece metri de flacără portocalie“, specifica pilotul. Obiectul s-a oprit când a ajuns în dreptul avionului, apoi a luat-o în sus cu mare viteză. Avionul s-a cutremurat. Ulterior, Chiles a descoperit un pasager care nu dormea și care a văzut „marea izbucnire de lumină“.

Peste șase ani, echipajul și pasagerii avionului *Centauris* al companiei aeriene britanice BOAC au avut parte de un spectacol și mai impresionant. Pe când avionul se apropia de Goose Bay, Labrador, pe 29 iunie 1954, venind de la New York și mergând spre Londra, căpitanul James Howard a sesizat prezența unui obiect mare și întunecat ce ieșise din nori la șase kilometri în stânga sa, părând să zboare în paralel cu ei. Obiectul era înconjurat de alte șase mai mici.

Howard a luat legătura prin radio cu Goose Bay, de unde au decolat două avioane de vânătoare F-80 Sabre ale Aviației Militare a SUA. Ceea ce a urmat a fost văzut de cei unsprezece membri ai echipajului și de nouăsprezece pasageri ai avionului *Centauris* și a fost descris ulterior de cercetătorul John Carnell, care arăta: „Aflat la douăzeci și cinci de kilometri de țintă, unul dintre avioanele de interceptare a transmis că avea pe radar atât obiectele neidentificate cât și nava de linie. În acel moment, cele șase obiecte neidentificate mai mici — niște discuri — s-au aliniat și au intrat în nava-mamă, care părea să pălească și a dispărut când avionul-vânător a ajuns deasupra ei.“

Carnell, care a descris OZN-ul ca „mare, schimbându-și forma, un fel de roi de albine, însă solid“ afirmă că aceeași formațiune a mai fost văzută de câteva ori în acel an, deasupra Americii și a Europei.

CU OCHII PE CONCORDE

Persoane având domiciliul în apropierea aeroportului londonez Heathrow susțin că au văzut OZN-uri ce supravegheau avionul supersonic Concorde, o producție anglo-fran-

ceză. Doamna Dee Goddae, de şaizeci şi cinci de ani, din Chiswick, West London, pretinde că este prima care a văzut așa ceva, în august 1979.

„O minge uriaşă, roşiatică, de lumină, a apărut pe cer chiar pe cursul de zbor al aeronavei Concorde“, spune ea. „Credeam că o să se ciocnească, însă când avionul a ajuns în punctul respectiv, a trecut pur şi simplu prin acel obiect, care părea că îl studiază.“

Soţul ei, Ernest, de şaizeci şi patru de ani, a văzut şi el lumina. „N-am crezut-o pe nevasta mea când mi-a zis ce văzuse“, îşi aminteşte el. „M-am uitat pe fereastră şi am zărit un obiect care strălucea slab şi care a rămas pe cer timp de şaptesprezece minute.“

Oficialii din Londra, de la Heathrow au declarat: „Nu s-a înregistrat nimic pe radar, deci nu putem explica cele văzute.“ Dar cercetătorul, OZN Barry Goognig a afirmat că „e chiar posibil ca OZN-urile venite de pe o altă planetă să studieze o realizare tehnologică precum Concorde-ul.“

ACTIVITĂŢI NEPREVĂZUTE

Când în noiembrie 1979 un OZN s-a apropiat prea mult de avionul ce transporta o sută nouă turişti germani şi austriecci către o insulă însořită, o călătorie de vis s-a transformat într-un zbor de coşmar. Căpitanul Javier Lerdo-Tejeda, de treizeci şi patru de ani, cu cincisprezece ani experienţă de zbor a decolat cu avionul Caravelle la ora nouă şi jumătate dimineaţa din insula mediteraneană Majorca, îndreptându-se spre Insulele Canare. La puţin timp după stabilizarea pe plafonul de zbor, a observat pe cer două lumini roşii, foarte strălucitoare.

„Eram intrigat, deoarece păreau să zboare în formaţie“, îşi aminteşte căpitanul. „Se deplasau sub un unghi mic spre mine, apropiindu-se constant. Se aflau la douăzeci şi cinci de kilometri când noi eram la şapte mii de metri, dar la doar opt sute de metri când atinseserăm nouă mii. Am realizat în

curând că exista pericolul unei ciocniri — se aflau practic deasupra mea.“

Pilotul a ordonat pasagerilor și celor șase membri ai echipajului să-și pună din nou centurile de siguranță și a luat legătura prin radio cu turnul de control din Barcelona. I s-a răspuns că nu existau alte avioane pe ruta sa de zbor și că nimic altceva nu apărea pe radar.

„Am decis să cer ajutorul Forțelor Aeriene spaniole și a turnului de la Madrid“, povestește Lerdo-Tejeda. „Echipamentele lor sunt mai sofisticate decât cele civile și înregistrează două obiecte în apropierea avionului meu. Am schimbat ușor cursul pentru a mă îndepărta de luminile roșii și am început coborârea la cinci mii de metri, cu o mie cinci sute de metri pe minut, o cădere extrem de bruscă pentru pasageri. Cei de la Madrid urmăreau încă OZN-urile pe ecran și au afirmat că acestea m-au urmărit, coborând cu patru mii de metri în doar treizeci de secunde. Nu știu nici un avion capabil să realizeze așa ceva.“

Pilotul a continuat încercările de a scăpa de urmăritori, fără a avea succes. Apoi, la cincizeci de kilometri în afara coastelor de sud-vest ale Spaniei, în dreptul Valenciei, a apărut un avion de vânătoare Mirage. Pilotul acestuia a văzut imediat cele două sfere roșii ce păreau să urmărească nava de linie, însă la câteva secunde după apariția aeronavei de luptă, luminile au dispărut brusc.

Un căpitan, Lerdo-Tejeda, șocat s-a întors din drum pentru o escală neprogramată, la Valencia, și a făcut un raport asupra celor petrecute. „N-am fost niciodată într-un asemenea pericol, și am pilotat aproape jumătate din viață“, a declarat el autorităților. În interviuri luate separat, echipajul i-a susținut afirmațiile.

Ministrul spaniol al Transporturilor și Comunicațiilor se afla în acea perioadă la Valencia, și a vorbit cu căpitanul Lerdo-Tejeda. El a declarat ulterior: „Acum sunt pregătit să cred că OZN-urile există cu adevărat.“

CHICHESTER ȘI OZN-UL

Probabil prima întâlnire aeriană cu un OZN este legată de numele lui Francis Chichester, cel care și-a câștigat mai târziu faima ca omul care a făcut înconjurul Pământului cu iahtul. În 1931, el pilota un mic avion dinspre Australia spre Noua Zeelandă, când a apărut o navă ciudată, de o culoare gri, ternă și având lumini strălucitoare. Discul l-a însoțit câțiva kilometri de-a lungul Mării Tasmaniei, dispărând din când în când în nori pentru a se pierde, în final, în depărtări, accelerând puternic.

NU S-AU MAI ÎNTORS NICIODATĂ

Au provocat oare OZN-urile prăbușirea unor avioane civile? În 1953, pilotul unei aeronave de linie DC-3, care mergea din insula Wake din Pacific spre Los Angeles, a raportat, înainte de întreruperea legăturii radio, că se apropiu de niște OZN-uri. Cercetările ulterioare au descoperit epava avionului și douăzeci de cadavre, și astfel cum am arătat deja, în Michigan, martorii au văzut o ciudată minge de lumină pe cer în noaptea când un DC-4 s-a prăbușit, ucigând cincizeci și nouă de persoane.

Într-o sâmbătă seara, la sfârșitul lui octombrie 1978, Frederick Valentich a dispărut în timp ce pilota un avion monomotor Cessna 182 dinspre Melbourne, Australia, spre King Island. Se afla în apropiere de Capul Otway, la șaiszeci de kilometri sud de Melbourne, peste strâmtoarea Bass, când a transmis controlorilor de trafic că era urmărit de un avion cu patru lumini strălucitoare.

Când autoritățile i-au cerut să identifice avionul, el a spus: „Nu e un avion, e...” și legătura radio s-a întrerupt. Peste două minute, ea s-a restabilit pentru scurt timp și Valentich a spus: „Plutesc și chestia asta plutește deasupra mea... Are o lumină verde și un fel de lumină metalică în lateral.” A adăugat și că motorul îi dădea rateuri, apoi contactul s-a întrerupt definitiv.

Avioane și nave de căutare au cercetat zona, dar n-au găsit decât o pată de ulei, prea mare pentru a proveni de la un avion atât de mic precum cel dispărut. Prietena lui Valentich, Rhonda Rushton, de șaisprezece ani, a declarat: „Știu că trăiește și-l voi revedea curând.“ Ea a adăugat că oferise autorităților guvernamentale informații „strict secrete“. Un purtător de cuvânt a precizat: „Am promis să nu dezvăluim detaliile interviului.“

Scriitorii Kevin Killey și Gary Lester au folosit dispariția în sprijinul teoriei lor, conform căreia strâmtoarea Bass este un alt „triunghi al Bermudelor“. Ei afirmă că un avion nou, cvadrimotor, având un echipaj de doi oameni și zece pasageri la bord dispăruse aici în 1932, iar în 1979 un iaht de curse și echipajul său de cinci persoane se evaporaseră fără urme. Scriitorii au numit apele dintre Melbourne și Tasmania „Meridianul Diavolului“.

„FARFURII ZBURĂTOARE, DE MĂRIMEA UNOR NAVE DE RĂZBOI...“

Trei OZN-uri au fost văzute deasupra Peninsulei Iberice de către echipajul și cei o sută de pasageri ai unui avion Trident al Liniilor Aeriene Britanice. Căpitanul Denis Wood le-a zărit pe când mergea spre Faro, în Portugalia, și apoi din nou când s-a întors la Londra, mai târziu, în cursul aceleiași zile.

S-a întâmplat deasupra coastei vestice a Portugaliei, pe 10 iulie 1976. Căpitanul Wood, de patruzeci și doi de ani, din Haslemere, Surrey a aflat de la controlorii de trafic că un obiect zburător neidentificat fusese raportat în zonă. Cercetând cerurile, a văzut un obiect strălucitor, care nu se mănă cu nimic dintre avioanele văzute în douăzeci de ani de zbor: „Nu era un satelit, un balon meteo ori o stea“, a spus el mai târziu.

Pe când invita pasagerii să privească OZN-ul, au mai apărut încă două pe cerul nopții. „Aveau forma unui trabuc și parcă veneau de nicăieri“, a declarat comandantul secund

Collin Thomas, de treizeci și opt de ani, din Camberley, Surrey. „Au ocupat poziții situate dedesubt și la dreapta primului obiect. Era cam opt seara și le puteam vedea cu claritate. Au stat acolo cam opt minute și nu s-au mișcat.“ Thomas pilotase avioane de vânătoare timp de doisprezece ani și era pilot la British Airways de șapte ani, dar nici el nu văzuse niciodată nimic asemănător acelor OZN-uri.

După ce i-au debarcat pe cei o sută de pasageri la Faro, căpitanul Wood, secundul Thomas și al treilea membru al echipajului, Stephen Sowerby, din Richmond on Thames, au pornit înapoi spre casă. Pe când traversau zona în care văzuseră OZN-urile, căpitanul Wood a deschis radarul și a privit spre zona unde apăruseră obiectele. Acestea erau încă acolo.

„Cele două obiecte în formă de trabuc erau exact acolo unde fuseseră la început“, spune Wood. „Ne-am apropiat cam la zece kilometri de ele și au dispărut pur și simplu de pe ecran“.

Ulterior, cei trei au descris OZN-urile ca fiind „de mărimea unor nave de război“. Aceasta s-a întâmplat doar la zece luni de la incident. „Nu voiam să rădă lumea de noi“, a spus unul dintre ei.

Unii oameni chiar asta au și făcut atunci când piloții au dezvăluit adevărul. Consiliul Cercetării Științifice din Londra a susținut că OZN-ul „principal“ era, probabil, un uriaș balon de cercetare ce se deplasa dinspre Sicilia spre America. Strălucirea i-ar fi fost dată de razele soarelui ce apunea. Iar OZN-urile secundare ar fi putut fi fragmente de balast aruncate peste bord pe când gazul din balon se răcea, sau nori formați din fragmente fine de oțel, folosite la măsurarea vitezei vântului.

OBSERVATORI PE LUNĂ?

Un specialist american de frunte în probleme spațiale susține că două OZN-uri au observat îndeaproape clipa în care Neil Armstrong a făcut ceea ce a numit „un pas mic

pentru om, un salt uriaș pentru omenire“, pășind pe suprafața Lunii, la 20 iulie 1969.

Astronautul le-a zărit pe marginea unui crater din apropiere pe când ieșea din nava Apollo II. Aceasta, potrivit lui Maurice Chatelain care a părăsit Institutul Național de Aeronautică și Administrare a Spațiului în urma acestei afirmații din septembrie 1979.

Chatelain susține că pe când Armstrong raporta descoperirea la Centrul Spațial Houston, copilul Buzz Aldrin filma nava extraterestră din interiorul lui Apollo II.

Dar, pretinde Chatelain, NASA a ordonat mușamalizarea incidentului. Supraveghetorii misiunii au scos raportul radio al lui Armstrong din transmisiile efectuate în lumea întreagă „din motive de securitate“.

NASA a considerat această variantă ca fiind „absolut ridicolă“. Purtătorul de cuvânt John McLeaish, a spus: „Singurele întreruperi ale transmisiei de pe Apollo II au avut loc atunci când aceasta s-a aflat pe cealaltă parte a Lunii. Singurele conversații pe care nu le-am dat publicității sunt cele private, între astronauți și medici.“

Povestea lui Chatelain a primit un sprijin neașteptat — de la Moscova. Fizicianul doctor Vladimir Azhazha a declarat: „Am auzit de acest episod acum doi ani de zile. Sunt convins că el a avut loc și a fost cenzurat de cei de la NASA.“

Expertul sovietic în probleme spațiale, Serghei Boșici a adăugat: „După părerea mea, ființe dintr-o altă civilizație au recepționat semnale radio de pe Pământ și au observat aterizarea lui Apollo II pentru a aprecia stadiul dezvoltării noastre. Au plecat fără a stabili contactul cu noi.“

Și alți astronauți americani au întâlnit nave ciudate. În 1953, Gordon Cooper, care avea să intre ulterior în programul NASA, a văzut un OZN, pe când pilota un avion deasupra Germaniei. El a declarat: „Acum sunt sigur că există nave extraterestre.“

În 1965, James McDivitt și Ed White se învârtteau cu Gemini 4 în jurul Pământului, la o sută șaptezeci de kilometri altitudine și au văzut un cilindru argintiu, cu antene.

McDivitt a început să-l fotografieze, însă în curând cei doi au fost nevoiți să inițieze manevre de evitare a obiectului ce se apropiase. Când ciocnirea părea inevitabilă, curioasa navă a dispărut.

Controlorii misiunii de la Houston au afirmat că obiectul era rămășița unuia dintre motoarele de propulsie primară ale lui Gemini, ce se aflase pe orbită, lângă năvetă. Dar McDevitt a spus: „Motorul nu s-ar fi putut afla în acel loc, în acel moment“.

Opt ani mai târziu, astronauții John Lousma, Owen Garriot și Alan Bean aveau să vadă un obiect roșu, care se rotea. Aflate pe Skylab 2 la o altitudine de patru sute șaiszeci de kilometri, ei au fotografiat obiectul timp de zece minute. Din nou, NASA a negat faptul că strălucitoarea capsulă era o altă navă.

Gordon Cooper a spus: „NASA și guvernanții știu foarte bine că ființe inteligente de pe alte planete ne vizitează regulat, discret și ne observă. Ei dețin un imens număr de dovezi, pe care le țin ascunse, pentru a nu alarma oamenii.“

CAPITOLUL IX

CE SUNT, CINE SUNT ȘI DE CE SUNT EI AICI?

Imensul număr de date adunate în dosarul OZN-urilor de-a lungul timpului ne obligă să încetăm a le mai privi ca pe niște simple fantezii. Însă o dată ce acceptăm posibilitatea ca nave manevrate de o inteligență extraterestră să ne invadeze spațiul aerian, apar întrebări capitale care necesită un răspuns. De unde vin ele? Cine le controlează? Și de ce sunt ei aici?

OZN-urile există oare cu adevărat, sau sunt doar plăsmuri ale imaginației umane? Dacă există, atunci de unde vin? Și de ce aterizează ele pe Pământ?

OZN-urile au fost semnalate de prea mulți oameni serioși, cu experiență, pentru a mai putea fi respinse de sceptici drept halucinații, isterii de masă, rezultate mistice ale psihicului uman sau drept o revoltă împotriva științei impersonale. Milioane de oameni de pe întreg globul au raportat apariția lor — cincisprezece milioane în 1973, doar în SUA. La Centrul de Studii OZN din Illinois al doctorului J. Allen Hynek se află introduse în computer peste cincizeci de mii de mărturii ce sfidează orice explicație rațională.

Cercetătorii OZN recunosc faptul că nouăzeci la sută din OZN-urile semnalate se dovedesc a fi de fapt fenomene naturale. Planeta Venus, avioane militare și civile, comete, meteoriți, stele căzătoare, baloane uriașe, formațiuni noroase în formă de farfurie și chiar stolurile de păsări migratoare au fost, poate, confundate cu nave spațiale. Mai rămâne totuși

un procent de zece, douăzeci la sută de evenimente cărora nimeni nu le poate găsi o explicație rațională.

Politica guvernamentală de tănuire a adevărului i-a făcut uneori pe OZN-ologi să exagereze. Dorind să dovedească faptul că OZN-urile există, aceștia au înflorit cele văzute cu adevărat sau au trecut cu vederea amănunte care le contraziceau versiunea.

Astăzi, însă, din ce în ce mai multe guverne recunosc existența unor obiecte zburătoare ce scapă controlului oamenilor. În ciuda negării constante de către SUA a existenței OZN-urilor, Forțele Armate ale acestei țări au stabilit proceduri de contact cu acestea. În 1957, o sursă din CIA recunoștea: „Un lucru e sigur: suntem observați din spațiu“. Rusia, Italia, Brazilia și Argentina au redactat documente oficiale asupra aparițiilor și acceptă fără dubiu ideea existenței OZN-urilor. Iar în 1974, ministrul Apărării al Franței, Robert Galley, afirma: „Există o constantă acumulare a datelor privind obiecte luminoase, uneori sferice, alteori ovale, ce sunt caracterizate de o extraordinară viteză de zbor. Rapoartele venite de la Jandarmerie, de la piloți, de la șefii aeroporturilor și de la personal calificat sunt absolut impresionante... și îngrijorătoare. Există lucruri pe care, în prezent, nu suntem capabili să le înțelegem.“

Nici chiar Marea Britanie nu exclude posibilitatea existenței unor nave conduse de extraterestri, deși poziția oficială a fost apropiată de cinismul autorităților americane. Un purtător de cuvânt al Aviației Militare (RAF) declara: „Ministerul Apărării nu exclude varianta existenței vieții inteligente pe alte planete ale galaxiei. Cu toate acestea, nu avem dovezi certe în acest sens. Până acum, nimeni nu a putut dovedi fără putință de tăgadă veridicitatea acestei teorii.“

În 1977, când valul de apariții din Triunghiul Broadhaven atinsese cota maximă, un purtător de cuvânt al Ministerului Apărării menționa: „Acceptăm faptul că rapoartele sosesc de la persoane raționale, echilibrate și că sute de ast-

fel de persoane nu inventează cele văzute. Nu s-a găsit însă nici o dovadă fizică a celor întâmplute. Noi ne ocupăm de rapoartele OZN doar pentru a vedea dacă aceste obiecte reprezintă vreo amenințare pentru apărarea națională. Dacă nu există nici un pericol, misiunea noastră se încheie. Noi nu vrem să aflăm dacă OZN-urile există și ce sunt ele.“ Întrebat cine decide că nu este amenințată securitatea națională, a răspuns: „Nu putem dezvălui amănunte în legătură cu procedura de investigare.“

Cercetătorii OZN particulari sunt însă mai dornici de a discuta modul de operare. Doctorul Hynek, Stanton Friedman și Raymond E. Fowler din America și Normal Oliver, Jenny Randles și Stewart Campbell din Marea Britanie iau cu toții declarații detaliate din partea martorilor, îi verifică apelând la prietenii, rudele și șefii acestora, pentru a se asigura că au de a face cu oameni de încredere. Apoi, caută cu grijă diferite variante de răspuns rațional, și, adesea le găsec.

De-a lungul anilor, din declarații s-au evidențiat anumite „modele“ privind aparițiile. OZN-urile au, de obicei, formă de farfurie, de trabuc sau de ou, posedă calote iluminate și lumini de avertizare dispuse diferit față de cele ale navelor terestre.

OZN-urile apar de obicei în valuri — 1947, 1952, 1954, 1966-1967, 1973 și 1975 au fost anii de vârf pentru America; 1962 și 1977-1978 în cazul Rusiei; 1954, 1968, 1973, 1977-1979 pentru Marea Britanie; 1952-1954, 1968, 1973 au fost perioada de vârf pentru Europa de vest; 1957, 1962, 1965 pentru America de Sud, mai ales Brazilia; 1959, 1965, 1978-1979 pentru Australia și Orientul îndepărtat și 1946 pentru Scandinavia, unde mii de rachete misterioase au apărut deasupra Norvegiei și Suediei.

OZN-urile par să nu respecte legile naturii așa cum le cunoaștem noi și poate tocmai de aceea mulți oameni de știință le neagă existența, preferând o lume rațională și explicabilă. Farfuriile zburătoare se deplasează la viteze ce ar

rupe un om în bucăți. Depășesc viteza sunetului fără a produce un „bang sonic“. Schimbă direcția și altitudinea în maniere ce transformă gravitația într-o glumă și produc sarcini electrice care nu numai că le dau luminozitate, dar interacționează și cu sursele energetice de pe Pământ.

Multe sunt pilotate de creaturi ce se împart în mare, în trei categorii: creaturi mici, înalte de cel mult un metru douăzeci, cu capete diforme și costume verzi sau argintii, dintr-o bucată; extraterestrii de mărimea unui om, cu ochi și buze subțiri; și giganți de peste doi metri înălțime. Mai există și grupe de ființe acoperite cu blană, având cam un metru douăzeci.

„De unde vin ei?“ Cea mai cunoscută teorie e aceea a unor alte planete. Specialiștii OZN au remarcat că anii de vârf 1967 și 1973 coincid cu perioada când Marte se află în zona cea mai apropiată de Pământ a orbitei sale; ei s-au întrebat dacă marțienii trebuie să aștepte și ei momente favorabile de a călători, așa cum Rusia și America au trebuit să facă pentru a-și lansa sondele spațiale spre Venus.

În mod incredibil, dogonii din Mali cunoșteau steaua Sirius cu mult înainte ca astronomii să o localizeze. Alți marțiori au vorbit și ei despre ființe ce declarau că vin de pe planete nedescoperite încă, aflate în afara Galaxiei Calea Lactee. Știința terestră afirmă că acest lucru e imposibil, căci nu cunoaște nimic care să călătorească la o viteză mai mare decât viteza luminii. De aceea, oamenii de știință spun că extraterestrilor le-ar lua prea mult ca să ajungă până la noi, asta presupunând că ar considera că merită să facă voiajul.

Cu toate acestea, noile descoperiri în domeniul telepatiei deschid calea spre acceptarea ideii de teleportare. Iar dacă putem accepta că o inteligență superioară a dezvoltat nave atât de performante ca OZN-urile, de ce nu am crede și că aceasta a descoperit și mijloace de călătorie instantanee?

Trei alte curențe de gândire susțin că OZN-urile vin chiar de pe Pământ. Einstein este primul care a dezvoltat ideea

că două lumi pot coexista în același loc, în diferite dimensiuni, fiind mai tot timpul invizibile una pentru cealaltă. Mulți cercetători OZN cred că asta se întâmplă cu OZN-urile care trec în lumea noastră doar atunci când vor sau când pot.

Alții susțin că extraterestrii s-au stabilit pe Pământ cu mult timp în urmă, adoptând limba și obiceiurile țărilor unde au aterizat. Ralph Blum, de trei ori câștigător al premiului Fundației Științifice Americane afirmă că experții nu au putut niciodată să explice de ce unele popoare sunt mai inteligente decât altele, iar el crede că niște super-ființe efectuează experimente pe rasa umană. „Pe bune, persoana cu care v-ați căsătorit ar putea fi urmașa unor ființe extraterestre“, spune el.

Kenneth Huer, fost astronom la Planetariul Hayden din New York, susține: „E posibil ca în vremuri imemorabile, strămoșii noștri să fi venit pe Pământ cu niște nave spațiale. Sau ar putea fi aici, în număr mai mare, fără ca noi să fim conștienți de prezența lor, ascunsă sub formă de nerecunoscut“.

Această teorie ar explica aparițiile „oamenilor în negru“ raportate de unii martori. Femeia din Somerset, Anglia, care pretinde că a fost violată de un extraterestru i-a spus cercetătorului Barry King că a primit telefoane de amenințare, pentru a nu dezvălui cele întâmplate; doi oameni misterioși au vizitat-o pentru a-i sublinia necesitatea păstrării secretului.

O a treia ipoteză ar fi că OZN-urile vin din centrul Pământului; de-a lungul timpului, unii filozofi și oameni de știință au susținut că Pământul nu este solid, ci gol pe dinăuntru. Platon vorbea de „tunele largi și înguste în interior“; iar doctrina budistă menționează o lume subterană, numită Agharta, unde milioane de ființe locuiesc într-un paradis subtropical, condus de Regele Lumii, care transmite mesaje oamenilor de la suprafață cu ajutorul unor maimuțe care călătoresc prin pasaje secrete ce se deschid din munții Hi-

malaya. Alții au afirmat că supraviețuitorii Atlantidei, zânele și spiridușii folclorului, trăiesc sub Pământ și sunt cu mult mai avansați tehnologic decât noi.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, marinarul norvegian Olaf Jansen avea să pretindă că ar fi călătorit în această lume subterană, împreună cu tatăl său și că a locuit, printre giganții de acolo vreme de doi ani. El a povestit că locuitorii trăiau cinci sute de ani, aveau puterea de a pune în mișcare mașini, luând energia din aer și cunoșteau tot ce se întâmpla cu oamenii de la suprafață. Jansen a fost atât de mult luat în răs, încât a renunțat să mai povestească, însă, aflat pe patul de moarte, a relatat încă o dată faptele unui ziarist american.

În secolul XX, Adolf Hitler a lansat cercetări masive pentru descoperirea unui tunel spre centrul Pământului. Credința în lumile subterane a fost și mai serios alimentată de amiralul Richard Byrd, care a călătorit în 1947 pe o distanță de trei mii de kilometri deasupra Polului Nord, iar în 1956, pe patru mii de kilometri deasupra Polului Sud și a pretins că văzuse zone neacoperite de gheață, cu munți, lacuri și vegetație, care nu erau marcate pe nici o hartă.

Apoi, pe 23 noiembrie 1968, satelitul american Essa 7 a fotografiat Polul Nord fără obișnuita pătură de nori ce-l acoperă și a dezvăluit un cerc perfect, întunecat. Partizanii Pământului gol pe dinăuntru s-au grăbit să afirme că aceea era intrarea în lumea subterană. Ei au spus că Pământul e turtit și se clatină în partea de sus și în cea de jos, și că adevărații săi poli se află în aer. De aceea, după părerea lor, acul busolei deviază începând de la o distanță de două sute cincizeci de kilometri de poli. Iar prin astfel de găuri, aflate atât în sud cât și în nord, OZN-urile ies la suprafață.

Ce vor, însă, OZN-urile de la noi? De ce sunt interesate de planeta noastră? Sunt ele, așa cum gândea Douglas Adams, autor al *Ghidului autostopistului intergalactic*, mașinile sport ale unor tineri play-boy intergalactici în căutare de distracții, care se amuză terorizând oamenii? Sau urmăresc un scop serios?

Mulți cred că în OZN-urile sunt ființe de pe o altă planetă, care a devenit nelocuibilă, motiv pentru care ei își caută un nou loc de viață. Alții consideră că ei sunt îngrijorați de faptul că pământeni s-ar putea autodistrage, jucându-se cu pericolul nuclear, pe care nu-l pot înțelege, nici controla responsabil.

Unii consideră omenirea ca pe un fel de grădină zoologică, unde se fac verificări medicale regulate și cu membrii căreia se inițiază chiar și contacte sexuale, pentru a contribui la ameliorarea speciei.

Problema e că noi nu putem judeca acțiunile OZN-urilor decât prin prisma propriilor noastre standarde. Putem presupune că OZN-auții vor să aterizeze, dar așteaptă până ce noi vom fi pregătiți pentru asta, mai puțin agresivi; poate că sunt rezervați deoarece le e frică să nu provoace panică pe Pământ. În momentul în care oamenii ar realiza că nu se pot apăra în fața unor forțe superioare ce le pot invada planeta după bunul lor plac.

Lordul Clancarty, care a convins Camera Lorzilor din Marea Britanie să țină o dezbatere despre OZN-uri, spune: „Cred că din cauza problemelor pe care le avem cu poluarea și controlul nuclear, cineva din spațiu se interesează de noi. Cred, că ne aflăm în ajunul unei aterizări oficiale a OZN-urilor pe Pământ.“ Alții susțin că recente apariții OZN vestesc A Doua Venire a lui Iisus, presupusă în anul 1999.

Poate că cea mai realistă ipoteză vine din partea doctorului Stanton Friedman, care a lucrat ca fizician pentru guvern înainte de a se dedica total studiului OZN-urilor. El afirma: „Ei nu sunt interesați să se stabilească aici, ci sunt doar îngrijorați de ceea ce vom face când vom ieși masiv în spațiu“.

Friedman, care adăuga că a vorbit cu peste nouăzeci de foști comandanți militari în legătură cu mesajele transmise de OZN-uri și recepționate de stațiile terestre, a continuat astfel: „Ei știu că e doar o problemă de timp — să zicem, o sută de ani, nimic, deci, la nivel galactic, până când vom

trimite propriile noastre nave în încercarea de a intra în Federația Galactică. Înainte ca aceasta să se întâmple, vor să se asigure că știu totul despre noi. Ceea ce văd e o societate primitivă, angajată în războaie tribale, și e normal să vrea să știe mai multe despre aceasta.”

Jim Lorenzen, director al Organizației de Cercetare a Fenomenelor Aeriene, declara: „Pentru ei, a încerca să aterizeze aici este ceea ce pentru noi ar însemna intervenția în viața unei civilizații din junglă, impunându-i acesteia modul nostru de viață. Rezultatul este unul distructiv. În cele din urmă, depinde de noi. Deținem acum cheia unui univers care nici nu credeam că există. Depinde de noi dacă vom folosi această cheie, sau vom pieri în nebunia războiului.”

Grecii ascund adevărul

Eminentul om de știință grec Paul Santorini a uluit membrii Societății Astronautice a țării sale în februarie 1967, denunțând existența unei „politici mondiale de mușamalizare” a adevărului în problema OZN-urilor, deoarece autoritățile nu vor să accepte existența unor forțe în fața cărora Pământul „nu are nici o posibilitate de apărare”.

Profesorul Santorini, pe atunci în vârstă de șaptezeci de ani, fiind cel mai respectat om de știință al Greciei, a dezvăluit că în 1947 Armata îi ceruse să conducă investițiile unei echipe de specialiști în problema a ceea ce se credea a fi rachete rusești ce survolau teritoriul național.

„Am stabilit curând că nu era vorba d rachete”, spune el. „Însă înainte de a putea face mai mult, după ce a consultat reprezentanții unor state străine, armate a ordonat închiderea cercetărilor. Oamenii de știință străini au venit în Grecia pentru a purta cu mine discuții secrete.”

Profesorul Santorini a adăugat că nu se îndoia de faptul că extratereștrii „vizitau planeta noastră pentru a colecta mostre de plante și animale”, însă că nu știa de ce.

„Acestea sunt lucruri ale diavolului“

Biserica este nemulțumită de interesul larg manifestat față de OZN-uri. Episcopul de Norwich, unul dintre cei doi înalți prelați prezenți la dezbaterile Camerei Lorzilor despre OZN-uri, a afirmat: „Sunt foarte îngrijorat. Misterul ce înconjoară azi aceste lucruri generează un climat de credulitate și chiar de superstiție din care se naște pericolul ereziei.“

Un preot ce a studiat OZN-urile vreme de treizeci de ani și a scris o carte despre ele consideră că sunt unelte ale diavolului și că influențează oamenii în rău. Părintele Eric Iuglesby a declarat: „Oamenii se așteaptă ca OZN-urile să fie binevoitoare, însă nu avem nici o dovadă în acest sens. Ba din contră, am întâlnit multe cazuri de oameni ce au fost profund tulburați, unii chiar până la a fi posedați, ceea ce este

O victorie juridică

În septembrie 1977, o grupare OZN din Phoenix, Arizona, a dat în judecată CIA în baza Legii libertății informației. William Spaulding, director al Asociației OZN *Ground Saucer Watch Incorporated*, a avansat ideea că Agenția deținea mii de documente despre OZN-uri, pe care, în urma unei conspirații active, le ținea în secret, negându-le existența.

În sprijinul său au venit *Cetățenii Împotriva Secretelor OZN*, o organizație națională, iar CIA a pierdut. Un judecător de la Washington a ordonat ca Agenția să pună la dispoziție toate documentele solicitate. Au fost cercetate în total zece mii de pagini, însă oferite publicității doar nouă sute, restul fiind păstrate din motive ținând de securitatea națională. Cu toate acestea, *Cetățenii Împotriva Secretelor OZN* au considerat acțiunea o victorie. Chiar și recunoașterea existenței dosarelor era un pas înainte.

fără îndoială un lucru rău. Unele OZN-uri sunt teribil de periculoase. Cunosoc chiar și cazuri, în care în urma apariției lor, oamenii au trebuit să fie exorcizați de către preot.“

„Ei sunt deja aici“

Mulți spanioli cred că extratereștrii locuiesc deja pe Pământ. Timp de mai mult de treizeci de ani, membrii unui grup numit UMMO au trimis documente prin poștă și au vorbit, noaptea târziu, la telefon cu oameni din întreaga țară, susținând că aterizaseră cu o navă spațială în Franța, în 1950, pentru a ajuta oamenii să ajungă la maturitate. Ei pretind că vin de pe planeta Ummo, care se învâрте în jurul stelei numită pe hărțile pământene Woolf 424.

Toate materialele trimise de pe Ummo au un sigiliu asemănător cu urma lăsată de un deget și având un simbol ciudat: trei linii orizontale tăiate de una verticală. În mai 1967, membrii unui grup spaniol OZN au primit invitații purtând acest sigiliu. Ei trebuiau să se adune pe 1 iunie, la o cafenea din Santa Monica, lângă Madrid, pentru a li se oferi dovada existenței celor de pe Ummo.

Au fost acolo la ora stabilită și au văzut un obiect ca o farfurie zburătoare, ce avea simbolul Ummo în partea inferioară. Nava a efectuat câteva manevre deasupra suburbiei Madridului San José de Valderas, înainte de a ateriza pentru scurt timp. Mulți dintre martori i-au făcut fotografii. Nimeni nu a reușit până acum să descopere dacă „cei de pe Ummo“ erau într-adevăr extratereștri — sau doar niște oameni puși pe glume.

„*Ei vor să ne ajute*“

Mediumul Greta Woodrow, din Connecticut, pretinde că a fost contactată de extraterestri care i-au spus că vor să-i ajute pe pământeni să iasă cu bine din catastrofele ce vor veni.

Ea a declarat că a întâlnit ființe de pe o planetă numită Ogatta, aflată la mulți ani-lumină depărtare, în timpul experimentelor desfășurate la laboratorul de parapsihologie al doctorului Andrija Puharich de la New York.

Primul contact l-a stabilit în decembrie 1976, pe când se afla într-o profundă transă hipnotică. Ea susține că s-a pomenit într-un tunel întunecos, păzit de o creatură humanoidă, pe nume Hshames și de două „entități“ ca niște păsări. Hshames avea un metru șaizeci înălțime și corpul îi era acoperit cu pene minuscule. Ochii-i erau mari, aurii și fără gene, strălucitori. Buza de sus semăna cu un cioc. Au conversat prin telepatie și el i-a spus despre Ogatta.

În timpul experimentului cu numărul doi, doamna Woodrow a susținut că sufletu-i părăsise trupul și că a fost dusă pe Ogatta. Acolo totul strălucea, iar suprafața planetei era acoperită cu puncte lucitoare, ca de marmură, în care se afla o substanță prețioasă, asemănătoare apei.

La următoarea ședință, doamna Woodrow a vorbit cu o entitate numită Ogatta. „Mi-a spus că au stabilit o bază intermediară pe unica planetă Vesta din sistemul nostru solar, pentru a ajuta Pământul. O flotă de nave spațiale, numite „Gatae“, vor veni pe planeta noastră după ce aici vor avea loc schimbări fundamentale. Pregătirile au început deja.

Doamna Woodrow susține că i s-au arătat scene cu dezaastrele ce ar putea afecta Terra în următorii ani: inundații, uragane, furtuni magnetice, cutremure, erupții vulcanice, valuri *tsunami* ce vor acoperi orașe întregi și oameni murind de sete și foame.

„Extraterestrii mi-au spus că ei trecuseră prin asta și supraviețuiseră. Apoi, mi-au zis: „În ciuda răului pe care și-l fac oamenii între ei și a distrugerii naturii, există civilizații în cosmos ce cred că Pământul merită salvat.“

„Doar dacă avem credință“

Extratereștii vor dezvălui misiunea lor pe Pământ doar atunci când suficient de mulți oameni vor crede în OZN-uri și le vor înțelege din punct de vedere tehnico-științific. Acesta e verdictul doctorului Harley Rutledge, dat în urma unui studiu de șapte ani asupra problemei.

El susține că OZN-urile se învârt constant în jurul Terrei citindu-ne gândurile și ascultându-ne conversațiile. Ele călătoresc însă, atunci, așa de rapid că nu le putem vedea, și se arată doar atunci când vor să ne atragă atenția.

Rutledge, președintele departamentului de fizică al Universității statului Missouri mărturisește că era sceptic atunci când a inițiat studiul în 1973. Împreună cu aproape cinci sute de asistenți a petrecut două mii de ore studiind cerul deasupra a trei orașe din Missouri: Cape Girardeau, Piedmont și Farmington și a strâns o sută cinci zeci și șapte de mărturii ale aparițiilor a 178 de OZN-uri. În șaisprezece din cazuri, observatorii au notat reacția obiectelor la mișcările, vocile, semnalele radio și gândurile lor.

„Simțeam că aveam de-a face cu o inteligență“, spune Rutledge. „Mă simțeam ca și cum cineva se juca, folosindu-ne drept jucării. Odată, ne-am schimbat deliberat poziția de observare pentru a intra direct în raza de acțiune a OZN-urilor pe care le văzuserăm. Acestea și-au schimbat direcția a ne da ocol, cum făcuseră și-n alte dăți.“

El a adăugat: „Bănuiesc că vor să ajungă să fie acceptate de toată lumea, făcându-și repetat apariția și câștigând din ce în ce mai mulți adepți. Când îi vom înțelege și când majoritatea pământenilor le vor accepta existența, îi vom întâlni mai îndeaproape și-i vom cunoaște, aflând de ce sunt aici.“

**Ce trebuie să faceți dacă vedeți un OZN?
Cercetătorii vă oferă aceste cinci sfaturi:**

- 1. Încercați să confirmați cele văzute găsind și alți martori.**
- 2. Dacă aveți un aparat de fotografiat, folosiți-l.**
- 3. Comparați OZN-ul cu repere locale. Aceasta vă va ajuta să-i apreciați dimensiunile și viteza.**
- 4. Odată ajunși acasă, desenați imediat OZN-ul și scrieți ce ați văzut.**
- 5. Anunțați poliția, aviația militară sau organizația OZN locală.**

Redactor: ADRIANA LUP

Tehnoredactare computerizată: LIVIU STOICA

Tipar:

Grupul dragoo print

**TIPOGRAFIA FED - Calea Rahovei 147,
sector 5 - București; Tel.: 3359318; Fax: 3373377**

EDITURA Z
COLECȚIA

ALIENS

Un președinte al Statelor Unite a văzut un OZN și pentru a afla mai mult a alocat 20 de milioane de dolari unei anchete. Un campion mondial de box a văzut unul pe când se antrena alergând în Central Park din New York. U Thant, Secretarul General al ONU, le-a numit “cea mai importantă problemă cu care se confruntă lumea”.

Milioane de oameni responsabili, de încredere, au semnalat apariția OZN-urilor. Polițiști, preoți, politicieni și piloți au fost cu toții uluiți de inexplicabilele cascadorii aeriene ale unor nave ciudate. Și, în ciuda scepticismului guvernelor și al oamenilor de știință, care afirmă că astfel de lucruri nu există, OZN-urile au fost și sunt observate în întreaga lume !

EDITURA Z

EDITURA Z